

По благослову
високопреосвећеног Венијамина,
архиепископа владивостовског
и приморског

Руски оригинал:

Т.В.Грачёва. Святая Русь против Хазарии. Алгоритмы
геополитики и стратегии тайных войн мировой закулисы.

-Рязань: "Зёрна", 2009,-288 с.

ISBN 978-5-903138-41-8

Електронна версија на сайте - www.russvt.ru

Принесите своју лепту
У духовни препород Србије -
Прочитавши књигу, дајте је другоме!

Превод: Ранко Гојковић
Лектор: Катарина Марковић
Издавач: Света Русија
Ликовна опрема: Слађана Николић

ISBN 978-86-913003-0-2

Тираж: 500

Штампарија: Колор прес - Лапово

Предговор српском издању

Ево ретке књиге! Ево ретко корисне књиге! Књиге која отвара очи и уразумљује, која указује на опасност, али и нуди заштиту. Ономе ко је на путу отржењења ова ће књига помоћи да се на странпутицу не врати; ономе ко се отрезнио ова књига ће дати доста нових и корисних података и поука и учврстити веру његову; ономе који је кренуо варљивим и широким путем „поплочаним добрим намерама“ жудећи за светском славом и успехом ова ће књига помоћи да се замисли и заустави и да сагледа дубину провалије којој, као слепац, добровољно стреми; онима зомбираних душе и заробљеног ума само Господ може помоћи, а ако истрајавају на Јудином путу отпадничтва и богоборства, ову им књигу не треба нудити. „Пред свиње не вреди бацати бисере.“

Аутор је одличан познавалац Библије и уз помоћ библијских Божанских истина објашњава узроке људских падова и проналази златну нит свештене историје која нас уједињује и слаја и калемим Божијом љубављу наше гроздове на чокот Богочовека и Спаса нашега. Сви они који прекину ову златну нит неминовно упадају у мреже "Невидљиве Хазарије", напуштајући јединог моћног заштитника и добровољно пристајући на ропску потчињеност суровом господару палог света.

Живимо у времену кад антихристово идеологија контролише готово све области људског живота. Централни стубове идеологије су средства масовног информисања која су исплела злокобну мрежу око целе планете. Систематски се разара једна по једна полуга друштва.

- 1. Минирани су хришћански темељи **просвете**. Под платом некаквих „реформи“ деца се од раног узраста развраћују и припремају за добровољно прихватање содомије као нечега нормалног. Чак и у Русији (тој задњој тврђави одбране) води се неизвесна борба око увођења сексуалног васпитања у школе.

- 2. У **правном систему**, већина држава усваја отворено богоборачке законе. Српска скупштина је изгласала „педерски закон“ готово без озбиљнијег отпора. Опозиција се противила „реда ради“. Зачућујуће (или боље рећи застрашујуће) благо противљење архијереја и свештенства СПЦ по овом питању уводи цело друштво у смутњу и (не дај Боже) нове деобе. Бог је због дела који овај европејски закон бестидно истиче као велике вредности и тековине европске цивилизације и културе, претворио Содом и Гомор у прах и пепео, тако да ни данас, неколико хиљада година после, на том месту ни трава не нице, него је беживотно и пусто, као вечна опомена да се рат против Бога не може добити! Свети владика Николај Српски је подигао целу Србију на ноге и срушио Конкордат. Тим поводом, председнику краљевске владе Милану Стојадиновићу, у изузетно оштром тону, владика Николај писмено поручује: „... **Отворили сте једну живу рану која се годинама неће моћи залечити, а своје сте име уписали не на листове славе, него у списак оних које народ проклиње. А ви нисте самац; ви имате пород.**“ Министру правде др Николу Суботићу, владика шаље поруку Виле Приморкиње (др Нико је био Србин из Далмације) да је „... **поставио шампион оног језивог савеза са кнезом црне интернационале. Зато оплакујем моралну смрт његову.**“ Министру просвете Стошићу је поручивао да је теже бити Човек него министар и да буде човек макар не био министар и изрекао му страшно

упозорење и претњу: „**Рука Светог Саве спустиће се на све вас због ове нечуване љаге на образ српске цркве и српске историје, и то ускоро!**“ И покајте се док времена има! А несрећни Срби

„ .. неће да се покају
на суд Божији чекају.“

- 3. О њеном „божанству“, европској **култури** свети владика Николај је пророчки писао: „Српском роду кроз тамнички прозор“ из логора Дахау. Сагледавајући сав ужас идолопоклоничког клањања **култури**, св. Владика узвикује: „Тешко ти Европо! Тешко ти Витсаидо!“ А шта нам нуди та култура? Несрећне филмске звезде с пластичним грудима, силиконским уснама и вештачким зубима, које се данас лече од алкохола, а сутра од дроге и које у свом животињском нагону мењају партнере као гардеробу, отворено пркосећи моралном закону Божијем. Нуди нам антимадону која ритуално ставља крст међу ноге изругујући се највећим хришћанским светињама, која је узела име Пресвете, Пречисте и Преблагословене, сулудо мислећи да својим раскалашним и богохулним наступима може упрљати најчистији и најсветлији изданак рода људског.

- 4. Цела **историја** се перфидно искривљује и мења. У овој књизи је Татјана Грачова дивно објаснила како се изврће и фалсификује Библија од стране Дановог племена и његових духовних потомака – Хазара. Цела српска званична историја на мало истине калемилу гомилу фалсификата. У време Крепимира Оштривојевића (IX век) Србија се простирила од Трста до Црног мора, а на југу обухватала већи део Пелопонеза. Данашњи Загреб, престоница данашње Хрватске, носио је друго име – Србиново. Главни град Србије био је Скадар. И све се то налази на немачким картама

у њиховим архивама. Од једног великог народа српског Папина, црна интернационала (апокалиптичка звер из мора житејскога) створила је многе народе Балкана, убедивши их да напусте свету и спасоносну веру православну, да их „озверињи“ и као вукове шаље на остатак светосавског племена. Сличну политику су папезници спроводили и на западним границама Руске империје, унијаћењем дела руског народа који би задојили мржњом према Светој Русији, упућујући га у сукобе са својом дојучерашњом браћом, рађајући идајнике—разне Мазепе и Бандере.

Сва светска новозаветна историја своди се на непрекидни рат оних који су фарисејским квасцем задојени са свештеном православном империјом, прво са Византијом (док је нису уништили), а потом са Русијом и њеним савезницима. Кад год је Русија страдала и Српство је страдало. У време страшног погрома православних Руса под Троцкијем и Србија је изгубила скоро трећину свога становништва. Ношене истим финансијским инјекцијама као и Троцки и Хитлерове солдатеске су нанеле страшна разарања и погубељ и руском и српском народу. И деведесетих година двадесетог века „Невидљива Хазарија“ руши Совјетски Савез и спрема се да као аждаја прогута рањену Русију. Једини смо се тада ми Срби, у границама наших скромних моћи, супротставили глобалној хазарској немани и тако дали мали (можда не и безначајан) допринос буђењу Свете Русије. Судбина нам је иста, вера иста, језик сличан, а словенска христолика душа непрестано плаче због „часа таме“ када су сатанизовани људи распели јединог право човекољупца. Нама Господ није дао моћ ни копље светог Георгија Победоносца да Аждају усмртимо, али нам је дао задатак да будимо уснулог витеза који је на свој држатворни

грб ставио светог Георгија Победоносца, са по Аждају, смртоносним копљем у десници руци. Нећемо ваљда сада, на крају, да поклекнемо и своју мисију не извршимо, отпадајући од својих предака и губећи смисао свога постојања. Како се понашати и за киме поћи? Прочитајте ову књигу и многе ствари ће постати јасније. Татјана Грачова у овој књизи осветљава путоказ. Готово свуда у овој књизи реч Русија можемо заменити речју Србија и понети се онако како морамо, идући за оним који је „Пут, Истина и Живот“.

Завршићу речима светог владике Николаја (кога, на жалост, Српство слабо познаје): „**Немојте се преварити да станете уз оне који изгледају да су победници а који су стварно унапред побеђени. Станите одлучно уз Онога који је давно давним рекао: Ја победих свет; који је дакле био непогрешиви пророк својих сукцесивних победа и који је унапред прогласио Себе победиоцем у свим борбама и биткама до краја времена. Не дајте се обманути од оних који говоре: дарвинизам и хришћанство даду се измирити. Шта има заједничко лаж са истином и Велзевул са Христом?**“

Хвала Татјани Грачовој на дивној књизи. Бог нека је поживи и окрепи и да снаге за још доста оваквих књига насушно потребних у овим временима агресивне и немилосрдне глобалне антихристове власти.

Уместо предговора

Устанимо за веру - и победимо!

*Браћо, нас је мало, а непријатељ је јак,
но није Бог у сили него у истини. Не бојте се
многобројности непријатеља, зато што је са
нама Бог!*

Св. благоверни кнез Александар Невски

Тему тајне светске владе, представила је и изложила са неочекиване тачке гледишта, Татјана Грачева у својој претходној књизи „Невидљива Хазарија“. У њој је приказала готово сензационално откриће за шири руски читалачки круг: садашњи амерички, европски, руски, кавкаски и други Јевреји - су етнички, крени потомци номадских Турака - Хазара који су у осмом веку преобраћени у јудаизам и који су образовали јединствену вишеплеменску популацију на чијем челу су били остаји Јудеја колена Данова, протераних из Палестине и који су чинили олигархијску власт државе Хазарије. Колена Даново је оно исто колена из кога ће се, по црквеном предању, од блуднице родити антихрист, син безакоња. Но, најважније је: практично сви савремени такозвани Јевреји су само духовни Јудеји и не само што немају заједничке етничке корене са богоизабраним народом Израшља, са његових 12 колена, него немају никакве везе ни са земљом Палестином!

То откриће, које су признали и јеврејски ауторитети, у много чему објашњава садашње понашање Хазара, који скривају своје порекло под видом разних националности. Тако сада постаје схватљиво њихово органско неприхватање хришћанства, његове културе и морала и њихов нељудски, жестоки однос према народима међу којима живе, презир према земљи у којој су се родили и у којој живе.

Потомци номада из варварских племена, примивши јудаизам и са њим култ поклоњења златном телету, у складу са **религиозном идејом светског** господарења, прате циљеве стварања светског глобалног каганата на свој, већини других народа стран начин. Хазарија данас прави бал у светској политици. Њој су потчињене практично све владе и парламенти света... И у новој књизи Т. Грачеве та чињеница добија озбиљну, убедљиву аргументацију.

Хазарија - то је схватање, пре свега духовног света који у себи обједињује елементе јудаизма и сионизма, њен врховни руководећи центар, који формира „светску закулису“, материјализован је у неколико банкарских кланова са вековним коренима који су у своје власништво концентрисали већи део светског злата, и што је још важније, добили су право на неконтролисано штампање долара, евра и фунте и на тај начин управљају привредама већине развијених земаља.

На примеру једне од најутицајних банкарских породица – Ротшилда – (и садашњи председник САД, Барак Обама, као и 10 кључних фигура његовог тима нису ништа друго него њихове креатуре), Татјана Грачева испицује јасну слику тога како се у савременој политици практично оваплоћују интереси Хазарије. Притом, она подвлачи од многих сакривен **религиозни карактер** задатака и циљева Хазарије.

Против Русије се води религиозно-идеолошки рат за овладавање душам и сазнањем њених грађана и ми морамо да јој се супротставимо користећи баш религиозно-идеолошко оружје, засновано у нашем случају на православљу као вери и традицији, која је историјски ујединила народе Русије у једну имперјалну државотворност.

Веома је важно да то схвати руски читалац, а посебно они који сада руководе земљом обезбеђујући њен општенационални развој и безбедност, јер је наш народ увелоко изгубио и духовну снагу и религиозна осећања које су традиционално учвршћавале његов саборни, државотворни разум и државно јединство. Данас, многи више верују „свом сопственом разуму“ и снази новца,

хороскопима и магији него постојању душе и духовног света у коме су важнији други приоритети и дружа Виша Власт...

Књиге Татјане Грачеве представљају образац непристрасне духовне анализе савремене политике и кључних геополитичких проблема, што је велика реткост, ако не и изузетак у мору безбројних аналитичких истраживања, прогноза и других високоинтелектуалних расуђивања о данашњем злу. Завидљујућа је чињеница **духовно осмишљене** дубине јавних и тајних аспеката глобалног светског устројства коју су дали политиколози. Уистину, „Дух дише где хоће“...

Само дејством благодати Светога духа, видљивом пројавом невидљивог, може се објаснити и простота језика, у суштини световног аутора, Татјане Грачеве, којим излаже нијансе озбиљних геополитичких процеса, богословску заснованост непомирљивости православља и јудаизма и завидљујућу прикладност приповедања духу и слову црквеног православног учења о последњим предантихришћанским временима људске историје. У том смислу у обе књиге Татјане Грачеве, које чине савремену духовно-политичку дијалогју, постоји још једна изузетна особност - њихов ватрени приповедачаки карактер, који позива на национално јединство кроз свенародни повратак својим духовним коренима, кроз општенационално оживљавање и оваплоћење у живот идеје православне државотворности као идеје прерода свештене Империје.

„Како је преко отпадија од вере Империја пала, пише она, и лишила се богоугодног руководства, тако ће и кроз обретење вере од стране народа обновити Империју и повратити сада тако потребно патриотско руководство, способно да поведе земљу по богоугодном путу... **Градња руске државе, православне Империје, способне да заштити себе и друге народе од глобалне кабале и ропства Хазарији, мора да постане наш главни национални, духовни, политички и приредни циљ, или како сада кажу, национална идеја...**“

Русија има само једну будућност - то је будућност православне државе, будућност Свете Русије, Империје, поново

рођене на традицијама наших великих предака, саборно саздане десницом Творца и смиреним талентом Његових поданика. И сада, како исправно примећује Татјана Грачова, Вера је основ. Њена снага лансира физичке и политичке процесе уједињења и стварања. Њена слабост је узрок процеса разлагања и распадања."

У тим простим речима је кључ за поимање сложеног. Ако успемо да се користимо њим - Русија ће се обновити као велика држава, чувар вере православне, која светом Истином задржава сумрак светске историје.

Иштимо душом небеско - добићемо потпуно и земаљско. За долазеће године силовито препородимо и учврстимо привреду, науку, пољопривреду, просвету, војску и значајно подигнимо ниво живљења, јер тако је научио руски човек да нормално живи по учињеном труду, људском моралу.

За све то, за своје вековне светиље ми се морамо учврстити, устати као један, презревши све ситно и лично, малодушност и страх - ради достојне будућности наше деце! Зато по својој суштини, мудра и призивајућа, храбра књига Татјане Грачове, чије је само издавање подвиг за њу, испуњена је уистину вишим ратничким моралом и достојна је националне славе.

СВЕШТЕНА ИМПЕРИЈА ИЛИ ДИКТАТУРА АНТИХРИСТА

ДВА СУПРОТСТАВЉЕНА САКРАЛНА
СВЕТСКА ЦЕНТРА

Какав ће бити ваш избор?

*Откуцаји срца уверавају ме да нисам убијен,
Кроз обожене векове ја видим свитање.
Отварам очи - изнад мене је велики ужас,
Који нема имена.
Они су дошли као лавина, као црни поток,
Они су нас просто смутили, увукли у блато,
Сви наши барјаци и заставице су забијене у песак.
Они су растурили све, они су нас све побили.
И можемо тихо клизити по изгорелом стрништу,
И у речи направивши чамца, покушати побећи,
И бити једини преживели у том рату,
Но, ја им плјумем у лице и говорим себи: „Устај!“*

Сергеј Калугин

Много пре револуције прорекао је свети праведни Јован Кронштантски беду и напаст која чека Русију због греха богоотпадничтва и цареубиства. Но, он је тада напоменуо да милосрђе Божије неће допустити потпуно погибију руске државе. „Ја предвиђам, уверава отац Јован, успостављање моћне Русије, још јаче и моћније. На костима мученика, као на чврстом фундаменту, биће изграђена нова Русија - по старом образцу, чврсти својом вером у Христа Бога и Свету тројицу; и биће по завету кнеза Владимира - као једна Црква.“

Данас од нас зависи хоће ли ово пророчанство постати стварност.

Том циљу треба подредити сву своју телесну и душевну снагу, треба у велико дело руског Васкрсења да унесемо сав жар свога срца и сву веру своје душе! Тада - верујмо Богу - неће бити на свету силе, способне да нас заустави у том светом и богоугодном делу.

Сие и буди, буди! Амин.

Јован, митрополит Санктпетербуршки и ладошки, „Самодржавље и Русија“

Сада у свету постоје **само две метафизичке империје - Света Русија и њен жестоки противник Хазарија.**

Нови Јерусалим и Јерусалим који је разапео Христа. Трећи Рим као образ православне државности и Рим богорачки који беспощадно уништава хришћане.

Само та два империјална језгра - једно испуњено Христовим духом и друго - концентровано овалплоћење духа антихриста.

Сви светски привредни, политички и духовни процеси, формирају се око њих. Баш та два језгра привлаче себи народе и националне државе по принципу њиховог духовног избора.

Тај избор тиче се не само хришћанских него и муслиманских земаља. Муслимани говоре: „Ко не поштује пророка Ису, тај није муслиман“ и тако у складу са исламским верским учењем у задња времена треба да дође Исус Христос - пророк Иса и победник антихриста - Даждала.

Тај избор је схватљив не само хришћанима и муслиманима него и Јудејима, и упућен је оним малобројним потомцима дванаест колена Израилевих, који ће по пророчанству поверовати у Христа и тако се спасити.

И тако, постоје два империјална језгра. Трећи није дат зато што у души може бити само Бог или његова супротност.

Тај избор карактерише много нивоа. Као прво, очевидно је то **духовни избор** који треба да **учине народи** и сваки **човек** појединачно. Као друго, то је **привредни и политички** избор који мора учинити **држава**, одредивши хоће ли они дајући свој политички и привредни субјективитет одустати од државности и ући у састав глобалне Хазарије којом управља светска влада или ће се они груписати око Свете Русије, образујући са њом коалицију способну да се супротстави Невидљивој Хазарији која за њих представља колосалну претњу.

Но, главни избор мора учинити наш народ и наша држава. На чијој смо ми страни, и коме полу ми тежимо.

И овде ћете поставити потпуно природно питање: како се можемо устремити полу који не постоји споља гледано, који постоји само метафизички.

Но, починмо од тога да и Хазарија споља не постоји, али је увек постојала метафизички. Хазарија је јака духом онима који служе антихристу. И кроз тај дух се она материјализује, преобраћа из духовног у политички и привредни субјекат- глобалну империју.

Вера је прва. Њена снага лансира физичке и духовне процесе уједињења и грађења. Њена слабост је узрок процесима разлагања и распадања.

Руска империја, будући привредно и политички чврста пала је због тога што је ослабила православна вера у народу. Антихришћански дух Хазарије се показао јачим од духа нашега народа и Хазарија је победила преко револуције и царевиства.

У својој књизи „Близу, пред вратима“ С. Нилус наводи следећи цитат из програма дејстава масона, који се

појавио 15. 8. 1871., а који асоцира на име антипапе луциферског масонства Алберта Пајка: „Када самодржавна Русија остане последња брана хришћанства, ми ћемо пусти с ланца револуционаре, нихилисте и безбожнике и изаваћемо разарајућу социјалну катастрофу, која ће целом свету показати сав ужас апсолутног атеизма, као узрок подивљалог и најкрвавијег беспоретка.“

И тако, **слабост и ослабљење духа народнога су први узрочник трагичног слома руске државности.**

То је **кључ за схватање** разлога борбе Хазара против националних држава у свету, да би на њеним развалинама саградили своју глобалну антидржаву, наносећи главни удар по народној души, да би из ње искоренили веру у све што је везано за заштиту њене историјске традиције.

Зато колено Даново чини своје црно, богоборачко дело, **чини и чиниће све што је у његовој моћи да људи не би пронашли тај кључ за схватање узрока** страшне светске катаклизме, **јер после схватања следи дејство и противљење злу.**

Плашећи се да наш народ не пронађе тај кључ за поимање и дејствовање после тога, Хазари су одмах после Фебруарске револуције уништили комплетан тираж Нилусове књиге. Познато је да су при претресима, људе код којих су пронашли ту књигу, стрељали без икаквог суђења и истраге.

Зашто је било могуће растурање СССР-а? Па због истог разлога - због одсуства вере. То је било мртво тело вештачки створене државе. **„Тело без духа је мртво“ (Јак.2,26).** Уместо вере, хазарско руководство нам је потурило идола: новац и тржиште, другим речима мамона. Али Господ је учио: „Не може се служити и Богу и мамону“. То је вечна глобална супротстављеност. И ми смо изабрали

западне вредности и мамона, заборавивши на Бога. Ми смо се духом примакли Хазарији, Дановом колону, и зато је оно могло урадити своје црно дело - рушење СССР-а.

Но, не смемо заборавити да је дух први и његова енергија може постати импулс за моћне политички и привредно стваралачке процесе. Разгоревши у свом срцу, у срцу сваког од нас, нашу веру, ми можемо добити оно што је прорицао свети праведни Јован Кронштантски – „уздицање моћне Русије, још јаче и моћније“. И „биће успостављена **нова Русија**, по староме обрасцу, **чврста својом вером у Христа Бога и Свету тројицу; и биће по завету кнеза Владимира, као једна црква**“.

И тако, услов и ослонац **тврђаве „нова Русија“ мора бити православна вера. Ако ми желимо да се Русија материјализује као држава која је повратила своју некадашњу силу и величину, да би постала моћна империја „по старом обрасцу“, мора народ „по завету кнеза Владимира бити као једна црква“.**

Отац Јован у свом пророчанству помиње светог равноапостолног великог кнеза Владимира, спроводећи историјску паралелу између тог времена и „нове Русије“, самим тим означавајући симетрију епоха. Владимирово крштавање Русије је на многа столећа обезбедило јачање руске империјалне државности, којој Хазарија није могла одолети, зато што је снага нашег православног духа била неупоредиво јача. Сада ће спремност нашег народа да се врати нашој вери постати симболично друго крштење Русије после епохе њене дехристијанизације, срамног свеопштег отпадија, отказа од вере и предања. Исто тако као што је прво крштење почело са Владимиром и његовом дружином, тако и друго крштење мора имати свој почетак у нашој војсци која је увек била авангарда у борби са Хазаријом.

Отац Јован је писао у предворје револуције и распада Руске империје о томе: **„престали су да схватају руски људи шта је то Русија; она је подножје престола Господњег.“** Но, праведно је и обратно; појмивши то, вратићемо и Свету Русију, способну да се супротстави Хазарији и заштити своје традиционално живуће народе на својој територији као и народе који траже њену заштиту..

Сада морамо дати одговор на главно питање - хоћемо ли ми издати подвиге многих покољења наших предака, који су дали своје животе у борби са видљивом и невидљивом Хазаријом, олет поћи у хазарско ропство осуђујући себе и Русију на пропаст? Или ћемо изабрати достојан пут части, служења и самопожртвовања у борби за веру и отаџбину, за победу над Хазаријом.

Ако ми изаберемо пут Свете Русије биће то империјски пут. Хазарском Глобалном каганату можемо супротставити само империју и само јака империја може себе заштитити. Демократски пројекат отвореног тржишног друштва, који је Хазарија наметнула свим земљама, уперен је на њихово закабалење и уништење. Свештена империја и демократија су „као геније и злодејство -две неслојиве ствари“.

У Јеванђељу нема ни либерализма, ни демократије. Они су оваплоћење мреже, засноване на дељењу и полицентризму, „ловачкој хајци“ која лови и мами себи све лабаве душе. Вера се гради на хијерархији, постројеној на принципу јединства и моноцентризма и зато је религиозно поимање увек јерархично и супротстављено мрежном.

Алфред Нобел је дао тачну дефиницију демократије: **„Демократија-то је власт шљама...“**, можемо још додати „која се намеће од стране шљама“. Ту исту мисао потврђује

Винстон Черчил који је у свом вишетомном делу „Други светски рат“ написао: „Историја западне демократије - то је непрекидан злочин против човечанства.“

Свештена руска империја постоји

Намећући нам час комунизам, час демократију, Хазари из колена Данова на све начине се труде да не допусте наш повратак у Руску империју. Они су нас изоловали од ње и дрхте од ужаса да јој се не вратимо.

Амерички историчар хазарског порекла Ричард Пајнс је чак изјавио: **„Русија је за Европу опаснија од Бин Ладена.“**

За време своје предизборне председничке кампање Мекејн је указивао да се **„опасност Русије“ огледа у „руској носталгији за империјом“**. Притом главној опасности по Запад он види у овоме: **„Очевидно је да циљ Русије постаје успостављање старе Руске империје. Не Совјетског Савеза него Руске империје.“** (Бен Смит „Дуги рат Мекејна против Русије“, Politico 12. 8.08).

Но, није ствар у томе што господин Мекејн и многи политичари -русофоби на западу не знају или не желе да знају да обнављање Руске империје није потребно, зато што она постоји и није престала да постоји по свим правилима међународног и руског права.

Пре свега, приметимо, да закон о престолонаследнику у Руској империји није предвиђао одречење цара од престола. Зато се акт одречења не може признати као легитиман. Осим тога, он је био и састављен под притиском и услед лажи, обмане и издаје, тј. преваре. То се потврђује

и историјским документи-ма и јавним сведочењима очевидаца и учесника тих догађаја. Господар сам пише о „издаји, кукавичлуку и превари“.

У складу са важећим законодавством Руске федерације уговор се сматра неважећим у следећим случајевима:

- Ако је он потписан услед обмане, под притиском, са циљем свесног управљања супротног основама

правног поретка или морала.

- Ако је друга страна знала или несумњиво дужна била знати да је он незаконит.

- Ако је он потписан под утицајем преваре, насиља, претње, злонамерног довођења у везу представника једне стране са другом, или стицајем тешких околности са крајње неугодним условима за себе, чиме се окористила друга страна.

Тојест, акт одречења противуречи не само законима Руске империје, него и савременом законодавству Руске федерације и он се на тај начин не може признати легитимним. Значи, *de jure*, Руска империја постоји. По нормама међународног права, она је **држава која је привремено изгубила своју правну одговорност**.

Има још аргумената. Новине „Руски весник“ су б. 10. 2008. публиковале чланак «Одречења императора није било». Аутор Андреј Разумов је путем пажљиве анализе потписа на Манифесту о одречењу убедљиво доказао да је она фалсификована. На основу тога можемо утврдити да је текст Манифеста био фалсификован и био распрострањен као официјални фалсификовани документ.

Као резултат, Андреј Разумов даје следеће закључке:

1. „Текст одречења није саставио Государ. Концепт одречења у виду телеграма су написали и отпустили у Псков из Ставке, првог марта Алексејев, Лукомски и Базиле, а затим га је неко дорадио до познатог нам састава речи.

2. Текст одречења није написао Государ руком. Сви познати примерци одречења куцани су машином. О томе су говорили Шуљгин, Мордвинов и генерал Данилов. Начелник ратне канцеларије, генерал Нарешкин, у „протоколу одречења“ пише још лукавије: Государ је наредио да „се препише“, што такође сведочи да текст одречења није написао Государ лично.

3. Три очевица: Мордвинов, Шуљгин и Данилов директно указују да је текст био откуцан на телеграфском обрасцу без обзира на то што је војно-ратна канцеларија Государа чувала све образце, укључујући, разуме се, и образце царских манифеста. Притом, Данилов пише о два телеграфска обрасца, а Шуљгин о три.

4. Из текста одречења се види да је састављен на особен начин: по смислу и количини редака подељен је на три абзаца или „три четвртинке“ које је описао Шуљгин. Средњи део «одречења» по количини знакова апсолутно се подудара размеру телеграфског бланка. Значи, завереници су предвидели варијанту подлоге: „уметак“ или замена средње четвртине у телеграм који је потписао Государ са доцнијом неутрализацијом Государа Николаја II.

5. Потписи на одречењима која се чувају у ДА РФ (или одречењу?) Государа од Престола, а такође и њиховим факсимилима у познатим нам бољшевичким издањима су фалсиковани.

6. Сагласно опису документа одречења у Државном архиву РФ, овера (контрасигурносна) натписа министра императорског двора грофа Фредерикса на одречење такође је урађена оловком, а затим погарена хемијском. Оригиналног потписа Фредерикса на документу ДА РФ нема."

У резултату закључујемо: „Самодржац сверусијски Государ император Николај II никада није састављао одречење, није га писао руком и није га потписао. Документ, такође није оверио Фредерикс. На тај начин Государ нема никакве везе са својим одречењем."

У свом дневнику Господар је оставио следећи запис: „Одвратно је у новинама читати описе онога што се десило... у Петрограду и Москви! Много гори и срамнији догађаји него у Смутна времена!"

И. Солоневич у свом раду „Велики фебруарски фалсификат“ писао је: „Руска револуција није имала никаквих оправдања - ни моралних, ни социјалних, ни привредних, ни политичких... Тој издаји и невери нема никаквог „оправдања“. И чак за ту кривицу нема никаквих олакшавајућих околности: то је издаја у најогољенијем виду. Но, говорећи о издаји, ми морамо знати ко, како и зашто се занимао тим делом, почевши од казне царевиха Алексеја Петровића и завршно са Фебруарском револуцијом. Ако то не сазнамо нас ће издвајати још и још и још..."

Безаконје се и даље продужава. Исполком Петровета је одмах 3. марта 1917. године одлучио да ухапси династију Романових и предложио привременој влади да предузме хапшење.

Одлука о хапшењу није имала законску основу, пошто јој није претходила никаква истрага. Влада је формирала своју комисију са циљем изучавања материјала за предају суду Николаја II и његове супруге по оптужби за државну издају. Комисија, без обзира на упорне покушаје да нађе документа која поткрепљују издају, није ништа нашла.

После хапшења цара почиње расипање империјских земаља и склапање од стране **незаконите власти незаконитог и срамног Брестовског мира**.

По Брестовском уговору од Русије је било отргнуто **780 000 квадратних километара територије са педесет шест милиона становника** (око једне трећине свег насеља бивше Руске империје); на овој територији се налазила трећина железничке мреже земље, производило се 73% железа и добијало 89% каменог угља (Чубарјан А.- Брестовски мир, М., 1964, с.189,190). Западне границе Руске републике су се помериле до предела Курске губерније (Пушкарев С. Г. Спољна политика Лењина 1914-1923 г. Лењин и Русија).

Однос самог Государа и Государине ка Немцима је добро познат. „Ја никада не бих поверовао, говорио је Николај II након што су Немци потписали Брестовски мир, да император Виљем и немачка влада могу толико да се понизе, толико да пруже руку тим хуљама, које су издале своју земљу."

Када је Государу постало јасно о корацима које предузимају Немци за спас царске породице, он је узвикнуо: „Ако то није предузето због моје дискредитације, онда је то за мене увредљиво“, а Александра Федоровна додала: „Ја ћу радије умрети за Русију, него да ме Немци спасу.“ (Владимир Лавров, заменик директора Института руске историје РАН. Са Светима упокој... „Агањок“, 2008. бр.28).

Цар и његова породица су били невини. Њих су казнили не по правној основи него из потпуно других разлога. Још једном подвлачим да је убиство цара имало за Хазаре из колена Данова **посебан сакрални смисао**.

Они су још пре револуције штампали новогодишње разгледнице на којима рабин држи жртвеног петла са главом Господара Николаја II, због ритуалног

убиства, са потписом: „То је моје жртвено приношење“.

Три дана пре убиства у Ипатјевском дому за царску породицу је служено богослужење. Свештеник је од једном несвесно, запевао молитву „Са светима упокој...“. Раби Божији Николај, Александра,

Алексеј, Марија, Олга, Татјана, Анастасија су клекнули на колена и певали погребну песму о себи самима.

Патријарху Тихону су тада рекли да је убијен само цар, а да су његова супруга и деца евакуисани на сигурно место. Какве би речи рекао патријарх да је знао да су болшевици заклали невине девојке а касније скидали одећу због некрофилије и пљачкања?... (Лавров В. Са светима упокој...).

Група изрода и криминалаца, Хазара из колена Данова, путем лажи и интрига је приморала заблуделе поданике да издају цара и напусте Империју. Невидљива Хазарија, као и у давна времена је заробљавала наш народ и терала га у ропство, методички спроводећи над њим геноцид.

Они су уништили нашу државност путем страшних злочина и безакоња. И узимајући ово у обзир, обнова Империје од стране нашег народа ће бити са наше стране акт легитимизације - обнове законитости, правног поретка и правде.

Но, туга за Империјом исто као и туга за Истином, живела је у срцу народа, и он је прикривено потискивао Хазаре из руководства земље, створио совјетску империју, која је будући јака физички и политички, била крајње духовно осетљива и без ослоња у вери и пала је под следећим притиском Хазара. **Главна разлика православне Руске**

империје од совјетске империје огледа се у томе што је прва била природна, богонадахнута, нерукотворена, а друга је била вештачка, безбожна и рукотворена. То је био својеврстан фантастичан универзални робот, снабдевен моћним програмом, но само што му је противник пришао, узевши управљачки пулт преко групе изрода и издајника, он је тог робота претворио у гомилу метала.

Империја није била уништена, јер се држала и дан - данас се држи Богом. Твар не може уништити оно што чува Творац.

Додуше, распад СССР-а је такође био нелегитиман, зато што су се 1991. године, народи СССР-а на референдуму изјаснили за очување Савезне државе. Но, СССР без духовног темеља, показао се као „кућа саграђена на песку“.

Игњатиј Калиникович Волегов који је био официр Беле армије и остао веран заклетви „За веру, цара и отаџбину“, учесник Великог сибирског (Леденог) похода, био је доста разборит у емиграцији и пред крај живота, у шездесетим годинама је написао „Успомене о леденом походу“.

У тим својим успоменама он је веома тачно приметио: „Можда је био у праву оренбуршки козак, који је говорио да ће због греха Господ казнити Русију. И стварно, мудрост простог народа је блиска истини. Ти прости козаци су говорили о **греховима које је руски народ учинио према Богу.** Значи, њих су научили да знају **Божанску снагу Цркве Христове,** у којој је садржан потпуни смисао народног живота. Она је задржавајуће начело против глупих и штетних склоности, **она је морални закон и не сме се она одељивати од државе! Њено одвајање од државе може нарушити морално схватање људи и довести до накарадних форми, што се и десило у нашој отаџбини.** (25. 4. 1965. г. Џилонг, Аустралија).

У Јеванђељу по Матеју говори се о два градитеља - разумном и неразумном. Први је саградио кућу на камену, други - на песку. Исус Христос је рекао: „Сваки, дакле, који слуша ове речи моје и извршује их, упоредићу га са човеком мудрим који сазида кућу своју на камену; и удари дажд, и дођоше воде, и дунуше ветрови и навалише на кућу ону, и не паде: јер беше утемељена на камену. А сваки који слуша ове речи моје и не извршује их, биће сличан човеку лудом који сазида кућу своју на песку; И удари дажд, и дођоше воде, и дунуше ветрови и ударише на кућу ону, и паде, а пад њен беше страшан”. (Матеја 7,24-27).

СССР је био кућа постројена на песку атеистичке идеологије и зато је он успео да се распадне заувек, потпуно, и не подлеже поновном успостављању, „а пад њен бијаше страшан”.

Руска свештена империја по својој суштини је изворно - кућа саграђена на камену православне вере и зато је она сачувала живу главу. По закону је она остала **држава, која је привремено изгубила своју правну одговорност.**

И. А. Иљин је 30-их година прошлог века овако почео свој пројекат Основног закона (устава). „**У поретку Божије воље, изникла промислом Божијим у вековном устројству, руска држава се доказује...**” итд. (И. А. Иљин, Сабрана дела, Т. 7. С. 510).

Не може се поништити, уништити држава, „створена Божијим промислом”, тј. која има божанску природу.

Оставивши веру, одбацивши је, народ Империје је изашао из те државе, напустио је, оставио је пустом. Хазари су учинили све да би приморали народ да заборави и њу и своје предназначење, и тај државотворни таленат који нам је подарио Господ, очекујући да ћемо се поново вратити њему.

У нашој православној империји верујући народ је увек носио одговорност за империјску државност пред

Богом. Тај крст државотворности је веома тежак. Он тражи самопожртвовање и подвиг служења. „Тада је Исус рекао ученицима својим: ако хоће ко за мном ићи, нека се одрекне себе, и узме крст свој и за мном иде.” (Матеја 16,24).

Пут одрицања себе и пут следовања Христу - је претежак пут, но уједно и предиван, зато што он даје истинску пуноћу среће у заједништву са Христом и наду за спасење.

Када је наш народ сишао са пута ношења крста руске империјске државности, он је пао у ропство Хазарије и постао њен плен. Заједно са губитком империје, он је изгубио политичку, привредну, и што је најважније, духовну заштиту, коју јој је она обезбеђивала.

Архимандрит Константин (Зајцев) писао је о том времену: „Историја се освојевољила. **Био је то бунт против историје.**”

„Могуће је наћи тамне стране историјске Русије у свим временима, па самим тим и у последњим. Међутим, једно се може рећи са увереношћу: мада је процес обездушња и тада био у току, али док је постојала **Руска империја**, она не само да није морала да лаже, него је **служила истини**, наследно носећи са собом сву ту, **високим духом просвећену историјску Русију**. Њено олицетворење је и наш последњи цар који се јавио у заслепљујућој духовној лепоти.”

Сада, пред нама, оштрије него икад стоји тај избор - **вратити се у империјску свештену државност или ићи под нож Хазарима. Немамо превише времена за размишљање....**

Та прикривена сакрална Империја, држава коју је наш народ напустио,

Трећи Рим, Нови Јерусалим, стоји и чека повратак својих поданика, тачније верних поданика. И ево, ми бојажљиво гледамо у њу. У њој нема становника, нема владара. Засада, у одсуству цара земаљскога, њу чува Цар Небесни. Скиптар и Држава - у рукама Његове Пречисте Матере, пресвете Богородице. Та империја се држи и чува вером и молитвама наших предака, који су дали свој живот империјском служењу, који су своје главе положили на бојним пољима за Веру, Цара и Отаџбину. Наша бивша и будућа свештена империја стоји и чека у јарком блеску величину и сјај славе њених подвига и победа за државност, у бици против глобалног каганата.

Ево, ми идемо по њеној територији, не, не идемо, летимо изнад ње. Јер су њени простори бескрајни. Тамо нема вештачких граница, које су касније исцртали хазарски разбијачи, јер Империја се градила на основу пријатељства и мира руског народа са иноплеменним народима.

„Од Омска, Петропавловска и Чељабинска на југу - Киргизи и Калмици. Од Иркутска такође на југ - Бурјати, Монголи. Са свим тим народима наш руски мужик и козак живео је у пријатељству, градећи узајамне односе на пуном поверењу. **Услед својствене добротe руског човека долазило је до срастања свих народности у једну заједничку породицу и та породица је градила Руску империју.**

Интересантни су односи са Татарима. Током скоро 300 година, наш народ је био под монголско-татарским ропством, но без обзира на све налете и ратове очувао је добре односе и није се светио за прошлост. И што је посебно интересно, прво је православље постојало у оквирима исламске државе, а затим, кад је Русија постала велика, ислам је наставио мирно да живи у оквирима православне империје. Те две религије су постојале једна поред друге

и постале главни историјски субјекат грађења историјске империјске државности.

Хазари, после свог пораза, никада нису престали да се боре против ње. Они су кренули рушилачким путем мржње, освете и ратова до тоталног уништења. Хазари су сачували осветољубивост не само према православљу него и према исламу.

Сетимо се да су управо представници те две религије, ујединивши се, подigli устанак против владара Хазарије, који су примили агресивни јудаизам који је значио раскид са старозаветном традицијом. Тај устанак је, као што смо раније говорили, био угушен на свиреп начин, угушен у крви православних и муслимана. Но, баш то је означило почетак историјског савеза те две религије у многовековној борби против Хазарије која жели да их уништи.

Доброта руског човека према Татарима никад се није угасила. И. Волегов наводи интересанте доказе горе реченог: „На пример, у Уфинској губернији, Татари су користили велике земљане парцеле. Ту земљу они сами нису обрађивали, него су давали у аренду нашим руским сељацима. Наши Руси су обрађивали ту земљу и чак живели на њој, а када је долазио домаћин те земље, Татарин, да нашем руском сељаку узме аренду, он је тог Татарина седао за сто, гостео га чајем и звао га кнезом. Треба рећи да су Татари веома волели кад их Руси зову кнезовима, тада они нису ни тражили за аренду, него само „за чај“. „Моја воли Чарга чај.“ И тако су они вековима чували добре узајамне односе, није било међу њима никаквих свађа, и нису постављали између себе историјска питања, па тако није било ни узајамне националне мржње.“

Прикривена, остављена империја, где живи дух добротe, великодушности, праштања и трудољубља наших предака, Њена поља су пушта, а њима нико не ради. Она чекају своје жетеоце, сељаке-патриоте, који схватају ко шта

треба да ради на земљи да би хранио матушку Русију.

Та сакрална Империја се налази у очекивању својих, одговорних пред Богом и људима, православних владара, способних да реше једно од главних питања - аграрно питање, које је садашњу Русију увукло у тупик, јер нико неће да ради на земљи.

Будући империјски владари морају се стално враћати аграрном питању, зато што је то питање живота и смрти народа и државе. Морају стално имати на уму како је то питање неуморно и доследно решавала царска власт, која је како пише И. Волегов, „предузимала мере и спроводила их у живот, пресељавала народ из сиромашних крајева на добру сибирску земљу, тим људима давала новчане позајмице за развој пољопривреде. **Аграрно питање** је било актуелно и разматрала га је посебна државна комисија учених државних економиста.....Све је то рађено плански и пут за побољшање живота и социјалног положаја руског народа налазио се у оквирима закона еволуције.

Царска влада се није бавила демагогијом, није са трибина вриштала о производњи свакаких блага, није обећавала мед и млеко, него је градила моћну велику Русију, тј. онакву Русију у којој може спокојно да живи и ради сваки човек-и она је већ била велика.”

Већ бројке говоре саме за себе: „Статистика за 1904. годину показује да је Русија у то време имала: коња – двадесет шест милиона, рогате стоке – тридесет шест милиона, оваца – педесет два милиона и свиња двадесет два милиона. По подацима Министарства пољопривреде, очи Првог светског рата у **1913. години, број ситне стоке** се у поређењу са **1904. годином скоро удвостручио.**

Жито је Русија извозила у Европу, у све државе којима је било потребно. Пуно се извозило меса, млечних производа, који су се спремали у огромним количинама. Становници руских градова нису могли појести те намирнице јер их је

било веома много. За искоришћавање свих намирница постојале су млечно - произвођачке задруге, којима су помагале државне кредитне банке. Ти производи нису обезвређени, без обзира што није било тржишта за њихову продају у Русији. Продаја у иностранству није дозвољавала брз трговачки обрт услед нагомилавања крупних испорука за слање на границу, а новац је био нужан сељаку за живот и за развој пољопривреде, и зато су кредитне банке биле неопходне.”

Треба рећи да су на фону тог изобиља хазарски револуционари, да би подигли народ на бунт, прибегли свом омиљеном оружју - лажи. Они су почели да шире отворену клевету да су, наводно, у Русији исцрпљене све резерве за снабдевање војске и да је народ на ивици глади. И успели су да дочекају да петроградски радници долазе пред скупштину са плакатима: „Доле рат, дајте хлеба народу!”

Жита је било у изобиљу - у Сибиру, на Волги и у губернијама Црноморског појаса, било је доста центара за купљена и елеватора (транспортера).

„Уочи Првог светског рата код нас већ није било чеховљевских сељака који седе у кокошињу са иверјем. Такође, није било спахија типа Фамусових, Чичикових и Гљужкиних. Сељак је на селу осветљавао кућу керозинском лампом, а за велике празнике или кад има пуно гостију палио је лампу „муња”. Већ је било тешко наћи кућу са само једном собом. Рало на исцрпљеној кобили сељак није успавао него је у плуг упрезао пар добрих коња или волова.”

Волегов се сећа: „Наша армија је тада била снабдевена свим неопходним, боље него у првим годинама рата. Главно интенданство је уверавало да је Русија могла продужити рат још пет година. Између Русије и Немачке се створио контраст. У Русији се положај са снабдевањем и транспортом побољшавао са сваком годином рата, а у Немачкој имамо потпуно супротну појаву - што даље, све се више осећао недостатак прехранбених намирница.

Почетком 1917. године већ је био уведен максимум за мирно становништво. То је био главни разлог за Немачку да што пре заврши рат. Русија је тада била пред победом и имала је све ресурсе да победи."

Чини ми се да сам и раније доста писала о многим врлинама руске свештене државности, но мисао се као по нечијој вољи одозго, олет и олет враћа ка тим данима величине Царске Русије, и тера да још једном пишем о томе, привлачећи пажњу нашег драгог читаоца ка нашој славној историји. Сигурно је то потребно и важно да бисмо после толико година страдања и лишавања дошли не само до схватања, него и дубоког убеђења **да бољи модел државности за Русију од православне Царевине не постоји. Русија може постојати само као Царевина. У супротном је осуђена на смрт.**

Царски модел ствара колосалне резерве снаге која дозвољава држави не само да преживи него и да се развија и успешно штити и у условима тако жестоких криза, као што је светски рат.

Питање Царевине је веома важно питање нашег идентитета, који је стожер, главни ослонац нашег националног памћења и идентитета. Да би их сачувао, **наш народ мора да зна да су „они синови и кћери историјске велике Русије и да са поносом могу себе звати Русима“.** Продужавајући своје путовање у прикривену Царевину, ми летимо изнад огромних сибирских пространа, која су у данашњој Русији окупатори - Хазари претворили, остварујући машту Троцкога, у „безгудну пустињу насељену белим црнцима“, превасходно мигрантима, који тамо раде по моделу дежурства и ту земљу не сматрају својом.

Но, ми летимо над другим Сибиrom, царским, богатим, изобилним, који памти оно о чему је писао у својим

успоменама И. Волегов: „Сибир - то је богатство Русије. Данаас је немогуће извагати то богатство, јер оно још лежи нетакнуто и неистражено. Сибирском сељаку природа је дала све од чега се он могао обогатити. Земљу која даје високе приносе, поља за сточарство, реку за риболов и тајгу за лов - од свега тога он има добит.

Дешавало се, пођеш из града у село на летњи одмор са пет, шест рубаља (радничка плата 1913. године је била 20 златних рубаља месечно, а народног учитеља 25 - 30 златних рубаља - примедба аутора) и за те паре добијеш одличну чисту собу и још ће вас цео месец хранити као у време опаше. Даће вам сибирске шунке, палачинке или уштипке, десет комада тврдо куваних јаја, чинију кајмака, топљени маслац у глиненој посуди за маслац, велики бронзин млека и чаја колико желите - то је доручак. За време ручка изнесе не мање од пет јела, скоро све млечна, а од месних - једна слана супа. Свеже је само кокошије и гушчије. Много прилога јелу изнесе: млечне печурке, краставце, ротквице и на крају као десерт - свеже јагодичасто воће - јагоде, купине или малине са млеком. Ужијало се то што остане од ручка и вечерњи чај са брусницом и домаћим печењем."

Сибир памти царевину, јер је у њој била моћна енергија живота и Сибир је био насељен. „А забайкалско козаштво се поносило тим што су у време напада на Русију, при објави опште мобилизације, они могли погнати 14 пукова. То је знао сваки козак и он је на то гледао као на директну обавезу да се бори за Веру, Цара и Отаџбину. Байкалски козаци су живели као властелини.“

И то је уређење простог народа... Дух тог поретка такође чува изгубљена нам Царевина. Ево како је о њој у својим успоменама писао А. Вертински: „Раније се живело без журбе. Удавало се, рађала се деца у више или мање

спокојним условима, боловало исцрпно, лежећи по цео месец у постели, не журећи са здрављењем и скоро ничим осим домаћинством се не занимајући. Без доктора, без досадних анализа, без анализа.

Наша дадиља, разболевши се, на питање „Шта је са тобом?“ одговарала је увек исто: „Нешто ме пече у грудима“. А болести су биле разне.

И умирало се спокојно. Дешавало се да неки деда у деведесет петој реши да напрасно умре. А и време је одавно. Деца одрасла, унучи велики, време да се земља обрађује, а он не умире. И окупља се родбина са разних страна. Стоје, уздишу. Чекају. Деда лежи на дућану испод икона у чистом рубљу, дан, два, три...не умире. Зову баћушку да га причести, сакупљају се...не умире. Четврти дан испеку палачинака, печурака млечних, хладних буљона, да би било за парастос, донесу два ведрa ракије,... не умире. Шести дан му ставе у руке страсну свећу. Сви су већ пали с ногу. Мучно. Не умире. Седми дан пале свећу. Деда их гледа дуго и строго, затим утуливиши свећу устаје са мртвачког одра и говори: „Ништа! Нема ништа од тог посла!“ И иде у двориште да цела дрва.“

У градовима нам се поново открива сакрална Руска царевина, по којој ми бојаљиво путујемо, пуста, засад. Сва њена атмосфера је испуњена трепетом и ишчекивањем. Она зна да ће **народ који ју је напустио да се обавезно врати као блудни син**, налутавши се, пробанчивши све што је имао, што му је она оставила у наслеђе, прошавши кроз лишавања, глад и страдања. Он ће опет доћи њој као покајник, тражећи од ње помоћ и заштиту. И она ће га примити и опростити. Баш тај повратак народа у Руску царевину преко обретења вере ће симболизовати и општенародни акт покајања и спремност да се иде у бој за Отаџбину у неизбежној непрекинutoј борби са наступајућом Хазаријом.

Како је лепо приметио Волегов: „Народне вође и диктатори долазе и пролазе, а народ заувек остаје као што остаје и име његове отаџбине - Русија. Доћи ће време па ће и то сумтно време проћи, као што су прошла и сва друга и поново ће народ бити слободан, прихватајући Божанску силу Цркве Христове.“ То ће и бити знамење нашег повратка у Руску царевину, у Трећи Рим, у Свету Русију.

„НЕ ПОСТИДИМО ЗЕМЉУ РУСКУ“

*Са тврдом вером у милост Божију
и са непоколебљивом увереношћу
у коначну победу, ми ћемо испунити
наш свети дуг заштите отаџбине
до краја и нећемо осрамотити
земљу Руску.*

Господар Николај II

За време једног од великих банкета, генерал руске армије, херој руско-турског рата (1877-1878) **Михаил Димитријевич Скобељев** наступио је са познатим речима: „Искуство последњих година нас је научило да ако се руски човек случајно сети да он заохваљујући историји припада великом и моћном народу, ако, боже сачувај, тај исти човек се сети да руски народ чини једну породицу са другим словенским племенима, данашње трзавице и расправе тада ће међу домороцима и заграничним иноплеменима подићи талас негодовања што се руски човек налази под утицајем невероватних узрока, под утицајем некаких баханалија... Исусвише је то чудна ствар зашто нашим друштвом овлада нека чудна стидљивост када дође на ред питање потпуно законито за руско срце, које се јавља као резултат наше

хиљадугодишње историје... Срце се болесно стеже. **Но, велика утеха за нас је вера и сила историјског призивања Русије!**"

Кратки историјски расказ о Скобељеву казује нам да су војници Скобељева звали „белом генералом“ зато што се он појављивао на белом коњу, у белом мундиру и белој шапци и као такав представљао одличну мету за противника. Није то он радио из хвалисавости него да би научио војску храбрости... Под његовом командом је остварена блистава победа испод Ловче, два пута се на јуриш заузимала Плевна, зимски прелаз преко балканских превоја, бој под Шаиновом и освајање Сан Стефана поред Стамбола, које је ставило победничку тачку у ратним дејствима.

Скобељев је био блистав командир и патриота Руске царевине, који је оштро **осећао њено васељенско призивање.**

Данашњи историјски избор народа Русије своди се на то куда ће да крене или, још тачније, чему ће да се врати - или у Руску царевину „нову Русију по старом обрасцу“, постројену као „јединствена црква“, или да се одрекне своје државности и врати се у ропство Хазарије, ка архаику неодржавног родоплеменског устројства, осуђујући себе и своју веру на потпуно уништење. Први пут је пут живота, други - пут смрти и историјске издаје и заборава предака, који су вековима градили и штитили царску државност.

Хазарској антихристовој царевини може се супротставити само Руска православна царевина, носилац духа Христовог, који је једини у стању победити антихриста. Тога је свестан и ислам који се овде показује као наш реални савезник.

В. Н. Лоски у свом делу „По лику и подобју“ у глави „Господство и царство“ (есхатолошки проблем) пише да је битка коју ми морамо под вођством Христовим „водити, овде на земљи за то царство које није од овога света, можемо је водити само Христовим оружјем, „јер не ратујемо

против крви и тијела, него против поглаварства, и власти и господара таме овога свијета, против духова злобе у поднебесју.“ (Еф.6,12).

Православна царевина у савезу са црквом води ту битку, не може да је не води, јер је црква основа њеног постојања и призивања, и она одређује смисао њене политике у свим сферама живота државе и народа, тако што битка коју води Црква је и битка Царевине. Другачије не може бити у православној Царевини. И та битка мора се водити непрекидно.

„Не треба заборавити, пише Лоски, да је испуњење Божијег владања, које је истовремено и испуњење пуноће светости, остварљиво на различитим нивоима и различитим плановима које ми можемо одвојено разматрати. Испуњење нашег високог призивања односи се пре свега на судбину земаљског космоса, где је људска суштина створена по лику Божије тварне ипостаси тога космоса. У том плану који је у ствари богословски план, црква ће водити своју битку до судњег дана.“

Православна царевина, у оквирима својих привредних, политичких и социјалних могућности, даје Цркви сву подршку, учествује у тој бици и тако увелико помаже њеном успеху. На тај начин се православна царевина показује као моћна сила и претња хазарској глобалној империји, која дејствује по тој истој шеми само на супротним основама, опирајући се не на Цркву Христову него на цркву сатаниној и води битку у њеном интересу.

Ово нам показује да су снаге јавно неравноправне. С једне стране је Православна црква без државне подршке у тој бици (наша садашња држава на све начине кокетира и покушава да угоди западу, који је под контролом Хазарије), а са друге стране, сатанина црква користи безграничну подршку и сав арсенал хазарске глобалне империје, који води рат против човечанства,

потчињавајући га злу и припремајући га за прихватање антихриста.

Тако је избор очевидан. Он истовремено носи и религиозни и политички карактер. Подвлачим, то је избор између живота и смрти. Самог избора, као таквог, у ствари нема. Само безумник и самоубица могу изабрати хазарску тиранију уместо Свете Русије.

Као резултат тог избора треба да буде наше враћање православној вери и православној царевини и њеним историјским традицијама и испуњење свих животних углова и сфера, почетак подвига пожртвованог и некористољубивог служења њој.

То грађење Царства способно да заштити и себе и друге и супротстави се Хазарији треба да буде као у стара времена **наш главни национални, духовни, политички и економски циљ, или како сада кажу, национална идеја.**

Као што је преко отпадија од вере, Царевина пала, лишивши се богоугодног руководства, тако и преко обретења вере од стране народа, Царевина се обнавља и налази данас тако потребно патриотско руководство, способно да поведе земљу богоугодним путем. Јер је вера најважнија код нашег спасења, „по вери вашој нека вам буде“. Морамо знати да времена за премишљања и премештања с ноге на ногу, у условима тоталног и малтене успешног реванша Хазарије, код нас фактички није остало. У таквој ситуацији не сме се испољити малодушност, сумња и страх пред противником и грандиозношћу наших планова. **„Не бој се, мало стадо, јер би воља Оца вашег да вам даде Царство“ (Лука 12,32).**

Определивши се у корист царске државности, ми се морамо одредити и по питању наше даље стратегије.

На први поглед може изгледати да се мора изабрати стратегија изолације и затворити се у себе, занимајући се само унутрашњим устројством. То је **минимална**

стратегија.

Али постоји и **максимална стратегија** која предвиђа излаз иза територијалних граница и стварања зона заштите царских интереса Русије и њених савезника у борби са новом Хазаријом. Хазарија ће бити све безобзирнија и безобзирнија. Користећи своју некажњеност, она активно наступа, заузимајући или стављајући под контролу све већу и већу територију, води агресивне ратове, окружује нас војним базама, а ми седимо и чекамо док нас не нападне. То није царско него дефетистичко понашање народа, који је одустао од борбе, плашљиво чекајући окупатора у нади да ће он после понизне капитулације помиловати своју жртву. Југославија и Ирак су показали да они не милују него уништавају. Прво државу, а потом народ.

Царевини треба активна, а не реактивна политика, политика која наступа, стратегија максимализма, која за разлику од стратегије минимализма ствара простор за живот и безбедност. Минимализам је исто што и живот у уском скафандеру. Ти си превише рањив и завистан, и што је главно - немаш слободу дејства. У скафандеру ћеш опстати само одређено време, а после тога си осуђен.

Како створити ту зону амортизације, тај простор за живот? Исто онако како га је стварала Руска царевина - политичким, привредним или војним путем. Да, да војним. Ми имамо против себе до зуба наоружаног противника, жељног реванша и који планира рат против нас. Наши унутрашњи Хазари - демократе обично падају у хистерiju, почињу ударати главом у зид и урлати како ми немамо непријатеља. Наравно да они немају. Хазарија је за њих њихова отаџбина, а за нас непријатељ који води против нас рат до истребљења. Зато су војне мере за царевину нормалне и спасоносне.

В. Н. Лоски пише: „Ми смо добили царско помазање Духом светим, но ми још не царствујемо са Христом. Као млади Давид, који је након што га је помазао Самуило морао да трпи мржњу Саулову до свог зацарења, морамо се и ми супротстављати сатанином чолору, лишеном, као и Саул власти, но још увек оставшам *кнезом овога света*.“

Историјска царска идеја православне државности - то је идеја заштите и ослобођења народа од владавине Хазарије.

И овде огромну улогу игра руска армија. Генерал П. Н. Врангел који је преузео командовање Добровољачком армијом 22. марта 1920. године (по старом календару) својим указом од 22. априла преименовао ју је у Руску армију:

„Величина руске државе је почивала на моћној армији и флоти. У овим несрећним временима мало нас је преживело, но чврста, духом препорођена руска армија и флота својим грудима је бранила од црвене Интернационале, последњи кутак некада бескрајне наше отаџбине. Верујем да ће доћи време када ће руска армија, силна духом својих официра и војника, узрасти као снежна лавина кад се закотрља по родној земљи, ослобађајући је од изрода који не знају ни за Бога ни за Отаџбину. **Будућа Русија ће бити створена од армије и флоте, и надахњиваће је једна мисао: „Отаџбина - то је све“.** Удахнути такву мисао у армији могу само господа официридуша армије.“ (Врангел П. Н. Записи -1995, страна 224).

Познати руски официр, такође знаменити „Бели генерал“, Сергеј Леонидович Марков, написао је рад под

називом „Сећање на Д. М. Скобељева.“

Марков је написао 4. маја 1917. : „Лако је бити смео и частан ако знаш да је боља смрт од срамног одржавања у животу у полпуваној и униженој Русији.“

Окренимо се његовој, невеликој по садржају, књизи о Скобељеву, где је наведено овакво размишљање Михаила Димитријевича Скобељева: **„Свака нација има право и обавезу да рашири своју територију до природних граница. Ми Словени, на пример, морамо узети Босфор и Дарданеле, иначе ћемо изгубити сваки „историјски значај“. Ако не успемо ставити руку на те мореузе, ми ћемо изгубити дах ма како велика била наша земља. Време је да се престане са сентименталним изјавама и да ставимо пред себе само своје интересе.** Наполеон их је одлично схватио, када је у Ерфурту и Тилзити предложио Александру I да заједно прекроје карту Европе. Он нам је нудио Турску, Молдавију, Влашку, али само под тим условима ако ми њему допустимо да се по својој разграничи са Немцима и Енглезима. Ми га нисмо схватили. Другим речима, он нам је предложио да истребимо наше најзлогласније непријатеље и још нас обасуо разним добротинствима, да би нас одобровољио за дозволу.“

Историја Русије - то је историја ратовања, зато што Русија никада није престала бити мета Хазарије, која је сама или уз помоћ влада које су под њеном контролом, покушавала да уништи нашу земљу и народ.

Колено Даново и Хазарија којом оно руководи није знало и не зна „путеве мира“. Као што је написао свети апостол Павле: „Њихово је грло гроб отворен, језицима својим вараху, отров је аспидин под уснама њиховим. Уста су им пуна клетве и горчине. Ногe су им брзе да пролевају крв. Пустош и беда је на путевима њиховим. И пута мирнога не познаше.“ (Римљанима 3,13-17)

Рат је главни и једини без престанка коришћени инструмент Дана – „аспиде“ у односима са Русијом.

Зато историјски пред Руском царвином није било избора ратовати или не ратовати, него како проћи са што мање жртава, да би се избегле колосалне жртве. Тај избор који је наметнула Хазарија, избор веома жесток и драматичан је избор између мање крви у напредовању и победи и пуно крви у одступању и поразу. Трећега нема. И баш у томе је смисао речи Скобелјева.

Са завршетком рата, међу руском војском остављеном за освајање Бугарске био је и Четврти армијски корпус којим је командовао Скобелјев.

Становништво Бугарске је боготворило Скобелјева, а он веран својој природи, радио је тамо на стварању групе људи, способних да сачувају своју независност и разграниче се са Турцима без помоћи руске војске. „Ако треба уступите жену, децу, имање, но не предајте ваше оружје“ - то је завет који је оставио Скобелјев својој сабраћи.

Од таквих као што је Скобелјев ми треба да се учимо храбрости и снази духа у борби са непријатељем у име победе и славе Русије. Треба поменути речи уметника В. В. Верешчагина о М. Д. Скобелјеву: „Ко није био у ватри са Скобелјевом, тај не може у потпуности себи представити његово спокојство и хладнокрвност у огњу метака и граната, хладнокрвност још изванреднију кад знаш да он уопште није био равнодушан према смрти. Напротив, он се увек, у сваком послу плашио да ће га лупити граната и сваког часа чекао смрт. Каква је морала бити снага воље, каква непрекидна напрегнутост живаца, да би се победио страх и да се не би видела уплашеност.“

Генерал Марков пише да је Скобелјев био такав вођа који је морао повести руске лукове, а са њима и једнокрвне Словене на непријатеља и победио га без обзира на снагу противника.

За време опела тридесетдеветогодишњег генерала Скобелјева, преосвећени Амвросије је рекао:

„Сузе теку из очију, тешко нам је горко, Отаџбина губи драгог сина, а ми великог савременика. Плачи руска сељанко, он је био отац твоје деце, добровољаца у рату против непријатеља Отаџбине. Плачи народе руски - у њему си ти изгубио просвећеног заступника родне земље и речито изразитеља твоје блиставе славе.“

Садашњој Русији је потребнији него икад човек коме се може, као некада Скобелјеву, поверити народна сила - армија и њени будући успеси.

Царевини су потребни заштитници такве храбрости и одважности. Ми морамо да знамо за такве хероје, да се од њих учимо љубави за отаџбину и спремности да се за њу положи и свој живот, пошто су унутрашњи Хазари заузели многа наша средства јавног информисања и ТВ канале и чине све да би народ заборавио на своје хероје који су пример безусловног служења Отаџбини. Они нас кљукају информационом отпадом, који понижава народ, вређајући његово достојанство, терајући га да заборави своју историју и да је се стиди.

Чак и народно памћење о таквим херојима као што је Скобелјев, Хазари доживљавају као претњу. Они схватају да се „мисија човека сличног Скобелјеву не завршава његовом смрћу“. Потомство га чува као свету драгоценост, сећање на њега и његове

подвиге **црпи нове силе у годинама искушења.**

Баш зато, да би се пољуљао народни дух преко безверја и самозаборава, одмах после револуције, Хазари - болшевици су издали декрет о рушењу споменика руским царевима и херојима.

У четвртој тачки тога документа се каже: „Савет народних комесара изра жава жељу да се до празновања 1. маја уклоне неки **најнакараднији идоли и поставе први модели нових споменика на народни суд.**“ Међу „**најнакарадније идолe**“ у први план је ушао баш споменик **Михаилу Димитријевичу Скобељеву.**

Скобељев трг је преименован у Совјетски, а град Скобељев је постао Ферган.

Код вас ће се вероватно појавити мисао о томе ко је оценио тај царски подвиг Руске империје по питању заштите и ослобођења братских народа, ко је оживео сећање да им је баш она помогла да постану државе? Ко јој је због тога заблагодарио? И зашто је као одговор, уместо благодарности добила издајство. Узмите за пример Бугарску и Украјину. И зар не треба због тога одустати од стратегије максимализма?

Као одговор на такве тезе цитираћу речи Ф. М. Достојевског из његовог „Дневника писца“, потресне по дубини пророчтва и актуелности: „Да ли ће најзад све те земље и земљице бити потпуно независне или ће бити под протекторатом и надзором „европског концерна држава па у том броју и Русије;“ (ја мислим, ти мали народи ће неминовно измолити европски концерт, макар и заједно са Русијом, али тако да европске државе буду протектори тих малих народа према властољубљу Русије) - све је то немогуће решити унапред тачно и ја и не узимам на себе да решавам.

Али ипак, могуће је већ сада сигурно знати две ствари:
1. Да ће се убрзо или можда не баш убрзо, сва словенска

племена Балканског полуострва неизоставно ослободити турског јарма и почети да живе новим, слободним и може бити независним животом; и 2....Ето, о том другом, које ће се сигурно десити и остварити, о том баш, већ одавно хоћу да искажем своје мишљење.

Наиме, то друго је следеће: по мом унутарњем убеђењу, најпунитијом и неодољивом - Русија неће имати и никада није имала, таквих завидљиваца, таквих мрзаца, клеветника, чак јавних непријатеља, као што ће бити сва та словенска племена, чим их Русија ослободи, а Европа пристане да их призна за ослобођене! И нека нико не протестује, не спори, не виче на мене: да преувеличавам и да мрзим Словене! Ја, напротив, јако волим Словене и зато се нећу бранити, али знам да ће се све тачно онако догодити као што говорим; и не због неког тобоже ниског и незахвалног карактера Словена; не! Њихов је карактер у том смислу као и свих народа; него ће се оно десити зато што се такве ствари на свету друкчије и не могу дешавати. Говорити о томе још опширније, нећу; знам толико да ми никако не треба ни да захтевамо од Словена захвалност, и треба да се примпремимо унапред да је неће ни бити. Једаред ослобођени, почеће они свој нови живот, понављам, баш тиме што ће измолити од Европе, од Englesке и Немачке, рецимо, јемство и протекторат за њихову слободу; у том концерту европских држава биће и Русија - али они ће баш у смислу заштите од Русије то и учинити. Они ће неизоставно, у себи, ако не и гласно, поставити убеђење: да Русији не дугују ни најмању захвалност; напротив, да су се при закључењу мира једва спасли од властољубља Русије и то посредством европског концерта; а да се није умешала Европа, Русија би их, отевши их од Турака, прогутала сместа „имајући у виду проширење својих граница, и оснивање великог свесловенског царства ради подјармљивања Словена грамзивом, лукавом и варварском великоруском племени“.

Дуго још, веома дуго, неће они бити у стању да признају ни **некористољубивост Русије, ни велико, свето, нечувено у свету њено истицање оне највеће идеје међу идејама од којих живи човек и без којих ће човечанство, ако те идеје престану да живе у њему, охладити се, унаказити, умрети у ранама и у немоћи.**

И овај садашњи, свеопшти руски рат, рат целог руског народа, са Царем на челу - који је предузет против душмана Турака за ослобођење несрећних народа – ето, јесу ли тај рат барем разумели Словени? Како мислите? Али, у садашњем моменту да и не говорим о томе; та ми смо још потребни Словенима, ми их још ослобађамо; но потом, када их будемо ослободили и они се како-тако и среде - да ли ће онда бар признати овај рат за велики подвиг предузет ради њиховог ослобођења - то ми, ето, реците то? Не, ништа на свету неће признати! Напротив, истаћи ће као политичку, а потом и као научну истину: да није било за последњих 100 година ослободиоца - Русије, они би се давно и давно сами умели ослободити од Турака, својом храброшћу или помоћу Европе, која, да није на свету опет те Русије, не само да не би имала ништа против њиховог ослобођења, већ би их она сама ослободила. Ово лукаво учење сигурно да већ и сада постоји међу Словенима; а доцније ће се неминовно развити у научну и политичку аксиому. Сем тога, почеће и о Турцима да говоре са већим поштовањем него о Русији. Можда ће за читаво столеће или још дуже, непрестано стрелети за своју слободу и бојати се властољубља Русије; удвараће се европским државама, клеветаће Русију, сплеткариће и интриговати против ње.

Ја, наравно, не говорим о појединим лицима; биће и таквих који ће схватити шта је значила, шта значи и шта ће значити за њих Русија, заувек! Схватиће сву величину и сву светињу дела Русије и велике идеје чију заставу

она истиче у човечанству, али ће се ти људи, нарочито из почетка, јавити у тако бедној мањини да ће се изложити исмејавањима, мржњи и чак политичком прогањању. Нарочито пријатно ће бити ослобођеним Словенима да говоре и да трубе широм белог света како су они племена образована, способна за највећу европску културу - док је Русија земља варварска, мрачан северни колос и чак не од чисто словенске крви, тлачитељ који мрзи европску цивилизацију.

Они ће, наравно, од самог почетка увести уставна стања, парламент, одговорне министре; имаће говорнике, говоре. То ће их врло умирити и чак и усхићавати. Они ће бити у заносу читајући о себи у париским и лондонским новинама телеграме, који извештавају цео свет: да је, на пример, после дуге борбе у парламенту пало најзад министарство у Бугарској, а ново састављено од либералне већине и да је некакав тамо њихов Иван Чифтлик пристао, назад, да прими портфељ председника министарског савета. Русија треба озбиљно да се припреми за то: да ће сви ти ослобођени Словени са заносом појурити у Европу, заразиће се до губљења своје личности европским формама, политичким и социјалним и на тај начин, мораће да преживе читав и дуг период европеизма, пре него што ће постићи бар штогод у свом словенском значају и у свом нарочитом словенском опредељењу у човечанству. **Између себе ће се те земљице свађати, вечито једна другој завидети и једна против друге интриговати.**

Разуме се, у тренутку неког озбиљног зла, сви ће се ти Словени неизоставно обраћати Русији за помоћ. Јер, ма колико да су мрзели, сплеткарили и клеветали нас пред Европом, играјући се с њом и уверавајући је у своју љубав, они ће ипак стално и инстинктивно осећати (наравно, у тренутку несреће, не иначе) да је Европа природан непријатељ њиховом јединству, била је то и увек ће

остати, а што они ипак постоје на свету, то је, наравно, само стога што ено стоји огроман магнет - Русија, која их неодогољиво привлачи све себи и тиме одржава њихову целину и јединство.

Биће чак и таквих тренутака кад ће они бити у стању да скоро свесно признају: да би се њихово јединство без Русије - великог источног центра и велике привлачне силе - очас распало, распрштало на парампарчад, тако да би и сама њихова националност ишчезла у европском океану, као што ишчезава неколико засебних капи воде у мору. А Русија ће ко зна колико још носити тугу и бригу да их мири, да их уразумљује и може бити да потезе за њих и мач, по потреби..."

Када ми данас посматрамо страсну жељу таквих земаља као што су Грузија и Украјина да уђу у НАТО, да приступе Невидљивој Хазарији у лицу видљивог Запада, ми морамо схватити да из њих не говори тежња ка независности или националном самоопредељењу, него дубока жеља да се нађе јак центар, царско језгро, на које би се они прислонили. Они су навикли да живе у империји и да се користе њеним предностима. Када их је Хазарија, растуривши СССР, лишила тога преимућства, присиливши их да изађу из империје, они су почели тражити другу империју која би се бринула о њима. А пошто осим Хазарије, није остала више ниједна империја, они су пошли ка њој наивно верујући да ће то бити продужетак пређашњег доброг живота. Но, убрзо ће се показати да су их тамо привели на заклање, то јест са циљем њиховог уништења, пре свега као носилаца православне вере - главне мете Хазарије.

Русија не може не учествовати у томе. Бог јој је дао не само дар свештене царске државности него јој изложио и обавезу заштите православне вере и православних народа који су спремни стати на њену страну у борби против Хазарије. Да би створила моћну противтежу Хазарији и испунила ту обавезу, Русија мора опет постати царевина,

усредсредивши у себи позитивно царско језгро. Друге могућности за Русију и наш народ нема. Јер, ако се ти не противиш злу, значи ти га одобраваш, помажеш и самим тим „учествујеш у црној работи“ коју спроводи Хазарија.

По мишљењу И. А. Иљина „непротивљење злу само ломи зид сопствене духовне тврђаве“. И тешко томе народу „који је изгубио вољу и способност за ту борбу (против зла); он ће или пронаћи у себи ту вољу или погинути, јер зликовци истребљују његове најбоље синове, а оне друге претварају у своје покорне робове.“

Ако Русија не искористи од Бога јој дат дар царске православне државности, она ће се само уподобити томе робу из јеванђелске приче о талантима, који је због лењости и лукавства закопао свој талант. Као што је познато, судбина му је била тужна. Тој непотребном „слугу баците у таму најкрајњу; онде ће бити плач и шкргут зуба.“ (Матеја 25-30).

Јер ће се на страшном Христовом суду судити и народима. Међу народима који чекају одговор на страшном суду, стајаће и Руси.

У „Енциклопедијском речнику Брокхауса и Ефрона“ читамо: „На тај начин пред нама се јавља слика страшног суда, у којој нису одређене личности - грешници: Јеретици, гонитељи и сл...него се изводе цели народи.“ То јест, биће то суд не само над људима него и над народима. И треба знати да од тога, како је сваки човек служио народу, зависиће и суд лични.

Свети Игњатије Брјанчанин у „Аскетским опитима“ пише о Страшном суду: „Величанствено је приказан у Јеванђељу по Матеју, други славни Христов долазак, праведни и страшни суд Његов, над племенима и народима. Та необична слика представљена са необичном простотом и јасноћом, нехотице оживљава пред умним погледом и поражава срце страхом.“

Свети праведни Јован Кронштантски овако је

писао о причи о талантима: „Страх браћо, обузима душу, када помислиш да међу хришћанима има много лењих робова, који живе безбрижно у задовољствима и уопште не развишљају о тој страшној, вечној тами спољној, где их чека непријекдни плач и шкргут зуба.

Господе, нека буде воља Твоја са нама! Молимо се Теби, да се сви лењиви робови обрате Теби, у покајању и добродетели. Ако то не ураде они су уистину достојни Твога праведног али и Страшног суда! Ко има уши да чује нека чује. Амин!“

Томе робу се уподобљују не само прозападни либерали, који су одушевљено копали гроб нашој православној царевини и предали Хазарији руски суверенитет, томе робу се уподобљују и неки „националисти“ који врште о својој националној особености не дозвољавајући народу да схвати да таленат православне царствености који је Русија добила од Господа, не значи ништа друго него обавезу да се служи **Богу и ближњима, а не одређеној етничкој групи, која је окренула главу од других, који опадају.**

И у том смислу, светски национализам је у служби Хазарије и тако се духовно зближава са западњаштвом.

Подалачим да је сада распоред снага такав да у свету постоје само два, супротстављена један другом, сакрална центра, два империјска језгра: још нематеријализована православна руска царевина - бедем свих који теже ка Богу и активно материјализована глобална Хазарија - бедем антихриста. Божански поредак и нови светски поредак, који је устао против њега, то јест, потпуна тиранија и ропство.

Хазарија води битку против Русије у току целе историје свог видљивог и невидљивог постојања. Сада је та битка достигла кулминацију и добила решавајући карактер. Долазак на власт Обаме у својству председника САД-а, као марионете финансијских кланова који су организовали револуцију у Русији и убили руског цара, значи даљу радикализацију политике запада, која је под контролом Хазарије.

Терористички акти од 11. септембра у САД-у су били органозавана **провокација** од стране Хазарије са циљем добијања повода за почетак рата и оружаног успостављања своје тираније. Садашња светска финансијска криза - то је већ глобална провокација, уперна ка потпуној смени читаве парадигме развоја човечанства. Хазарско руководство схвата да Русија или, тачније, руска свештена царевина представља једину препреку на путу достизања тог циља.

Царска идеја има духовни, политички и привредни потенцијал, који даје смисао свему што се дешава, који дозвољава да се све схвати и оцени. И што је још најважније, она ствара фундамент за уједињење не само свих народа руске царевине у царском духу, него и народа других земаља, појединачно слабих, но јаким заједно, под покровом царског штита свете Русије. Глобални каганат се активно спрема за рат са њом и сад је већ очевидно да ми нећемо избећи оружани судар.

У идеји свештене империје заложен је високи смисао симетрије земаљске отаџбине и отаџбине небеске. И заштита земаљске отаџбине, овде значи заштиту небеске отаџбине.

Сада је сваки православца Христов ратник. Сада свако мора да схвати сву пуноћу и меру своје одговорности пред отаџбином и пред Богом. И та одговорност почиње са душом. Само преко тога ми можемо препорудити велику Русију.

И. Иљин је писао: „Рецимо директно и недвосмислено: покољење негодворних егоиста и неогдворних честољубаца неће ослободити нити обновити Русију; код њега нема и неће бити духовних сила и квалитета којима је грађена изворна Русија у прошлости и који су неопходни за будућност.

Руски човек, прошавши кроз сва национална понижења, сиромаштво, лишавања и страдања, мора у себи наћи **духовно начело** и учврстити се у њему - **достиги и прихватити своју духовну природу и позив; и тек тада ће се пред њим отворити двери за будућу Русију.**“ (Иван Иљин, „О осећају одговорности“).

Особито важно место припада нашој благословеној војсци. При свим искушењима која су пала на њену душу у последње време и губицима са њима повезаним, баш њој предстоји да буде главни заштитник Отаџбине. И у будућем рату мора да схвати да главни фактор победе неће бити то чиме се ратује, чак ни ко ратује, **него за шта умире**, јер ако сутра буде рат неће кренути да гину за садашњу лоповску олигархију. А већ идеја заштите велике царевине и уједињених у њој народа, идеја успостављања законске руске државности даје сада тако потребан сакрални смисао, даје нам заштиту небеске отаџбине и небеске војске. Земаљско руско војводство прелази у њене редове и прима штафету од својих предака, који су победили хазарски каганат и мушки одбацили све покушаје реванша Невидљиве Хазарије.

У фебруару 1917. године издаја Руске империје и помазаника Божијег, почели су издајом високог војног руководства. Сада од наше војске и преко ње треба да почне процес обретења царевине и њене заштите. У том обретењу ће се формирати јака духом и непобедива армија Руске царевине.

Рат у Осетији је био предворје великог будућег рата, који ће започети Хазарија против Свете Русије. Наша победа у том рату је била пројава препорођеног царског духа и царског схватања, чији су главни носиоци били наши војници. Та победа је потврдила то што је писао А. Деникин о руској војсци: „Ако се у том трагичном тренутку наше историје не би нашло међу руским народом гъди спремних...да принесу своју крв и свој живот за разрушену отаџбину - то не би био народ него ђубре за гнојење бескрајних поља старог континента, осуђених на колонизацију од придошлица и са истока и са запада. **На срећу, ми припадамо измученом, али великом руском народу.**”

И верујмо у наше даље победе у славу обретења свештене империје, нашег успостављања законите државности и памтимо речи светог кнеза Александра Невског, које је изрекао уочи неравноправне битке са Швеђанима: „Браћо, нас нема много, а непријатељ је силан, али није Бог у сили него у истини. Не плашимо се бројности непријатеља, зато што је са нама Бог!”

ГРАЂЕЊЕ

ГЛОБАЛНЕ ДИКТАТУРЕ

Особености савремене геополитике.
Архитекте и градитељи.

Рат у Осетији

Рат у Јужној Осетији је изменио ситуацију у свету, тачније он је открио јасан распоред снага, учинио га разговорним и јасним.

Шта је на крају постало разговорно и јасно за народ?

Русија се налази у политичкој изолацији, зато што јој фактички нико није понудио подршку за њена дејства у Осетији, без обзира на очигледност ситуације. Још једном су се потврдиле речи Александра III да Русија има само два савезника - то су њена армија и флота.

Шта се још показало у свој својој очевидности? **Запад, који контролише и њим управља невидљива Хазарија, налази се у војној конфронтацији са Русијом.** Зато када ми кажемо општеприхваћено „Запад“ ми морамо имати у виду баш Невидљиву Хазарију, која је створила Глобални каганат. И то није хладни рат како многи једнодушно тврде. То је припрема за жестики рат, за рат против нашег народа, вере и отаџбине. Уговор, потписан после осетинских догађаја између САД-а и Пољске о размештању објеката ПВО на њеној територији, јавља се само као још једна потврда тога.

Западњаци - атлантисти унутар Русије већ не могу тако безобзирно лагати по питању тога да Русија нема непријатеља и да је Запад просто наш пријатељ, друг и брат, него и апсолутни ауторитет чије смернице ми морамо следити, предавши своју и традицију и историју.

После догађаја у Осетији народ је сам почео да схвата ко је пријатељ, а ко је непријатељ, без помоћи гласника демократије и либерализма, који су по налогу Запада опљачкали наш народ, разорили и растурили велику државу. Маске су пале и испод овчије коже Запада открио се грабљиви искежени вук. И ма каква добра и праведна дела ми чинили, како би се после пред њима оправдали, ми ионако не бисмо били у праву, остали бисмо жртва, мета за нападање, зато што „си крив и због тога што хоћеш да ме храниш“.

Сећате се, као код Тјучева:

*Узалудан труд - не, њих нећеш уразумити -
Што либералнији, то су вулгарнији,
Цивилизација је за њих фетиш,
Но, недоступна им је њена идеја
Макар пред њом и иструлили, господо,
Ви нећете задобити признање од Европе;
У њеним очима ви ћете увек бити
Не слуге просвећености, него робови.*

У наше, уистину епохално време, када Запад остварује пројекат новог светског поретка, предназначење Русије остаје, као и увек, **васељенска заштита вере Христове**.

Баш из тог разлога, Запад се борио и бориће се против Русије, као против једине препреке на путу успостављања антихристовог царства. Ми нисмо просто друга страна, ми смо духовни антипод Запада.

После догађаја у Осетији „унутрашњи Запад“ у нашој земљи, пета колона, западњаци у власти и у средствима

јавног информисања не могу баш тако бестидно и отворено лагати да Русију нико не угрожава. Прозападна пропаганда је требало да парализује народ, да окрене његове мисли ка томе да је историја наше земље - историја ратова које смо ми добијали, између осталог и зато што је стално сећање на рат служило као мобилизујуће начело и формирало спремност за рат, спремност за заштиту отаџбине.

Догађаји у Осетији су показали да се Русија налази у **војно-стратешкој изолацији**, зато што је практично по целом периметру граница она окружена непријатељским базама, које образују санитарни кордон, који су створили НАТО и САД.

Догађаји у Осетији учинили су очевидном ту чињеницу да је у току отворена свеобухватна припрема за рат са Русијом, а Грузија и Украјина су нужне као плацдарм за те милитаристичке припреме и размештање НАТО база. Плацдарми, истина не само војни, него и духовни, пошто је у обе земље учињена ставка на раскол православља, и што је најтрагичније, на рат православних против православних.

Рат у Осетији такође није оставио **илузије ни по питању да ли ће Запад бити на страни праведности и добро назвати добром, а зло - злом**. Све се десило обрнуто. И то да су Русију одмах почели називати кривцем, а за Грузију почели говорити да је у праву је јака потврда тога. Запад ће овде бити жесток и беспштедан. Њему треба повод за рат против нас и баш због његовог стварања служе нови етички стандарди које кроје архитекти глобалног светског поретка. **То је етика безусловног оптуживања Русије и самооправдања Запада**, то јест приказивање добра за зло, а зла за добро. То је етика лажи, подвала и извртања и у њеним координатама за нас нема шансе да се оправдамо и покажемо исправност своје позиције ни у једном међународном институту где газдује Запад. Сва та обраћања наших руководилаца различитим високим инстанцама да би се доказала правомоћност наших дејстава

и злочин грузијског режима у условима улога на неморал, ништа не дају. Трибуни тих институција веома вешто ће бити искоришћени за расиривање моћне антируске пропаганде, да би се на западу формирала масовна слика са ликом Русије као непријатеља који се мора што пре напасти и уништити. То је оно што је неопходно Западу.

Запад је, стављајући се на страну Грузије, дрско и вероломно газио норму међународног права. А они сведоче о праведности и законитости позиције Јужне Осетије и Абхазије, са једне стране и са друге стране о злочиначкој политици грузијских власти и свих оних који их подржавају и спремају за нови рат у региону.

Окренимо се правном утемељењу које потврђује правно пуномоћје захтева две кавкаске републике.

Како показује правна експертиза ситуације, етноси, који су се нашли после распада СССР-а у границама Грузије, историјски су постојали као суверене државе, независно једна од друге и биле су заједно само при распаду Руске империје 1918. године.

Грузија је добровољно ушла у састав Руске царевине 18. јануара 1801. године. Тада у њеном саставу није било ни Абхазије, ни Јужне Осетије. Није ни могло бити, кад је Осетија ушла у састав Руске царевине пре Грузије – 1774. године. Абхазијом је од 1864. до 1918. директно управљала руска администрација и она, такође, није била у саставу Грузије.

У складу са међународним правом, Грузија је могла створити независну државу само на оној територији са којом је она некада ушла у Руску царевину.

Руска царевина је по великој милости својој, примила Грузију у своје окриље. Познато је да је 1586. године грузијски цар Александар молио руског цара Феодора да прими Грузију у своје подаништво и тада у Грузији није било

ни 40.000 Грузина. Православни храмови и светиње Грузије били су порушени и оскрнављени, земља је била потпуно разорена.

Након што је **Грузија прогласила заклетву на верност Руској царевини, Русија је преузела на себе одговорност** заштите Грузије и то је одмах потврдила запретивши Персији ратом.

Поред тога, Грузији је указана и помоћ у обнови храмова и православних светиња.

То јест, примивши Грузију у свој састав од 1801. године, Русија је преузела на себе огромно бреме и додатну одговорност. Зато су руски цареви, укључујући Павла I, без обзира на бројне молбе и буквално мољење Грузије, одбијали да им изађу у сусрет. Георгиј XII који је 1798. ступио на престо и који је молио Павла I за присаједињење Грузије Руској царевини, добио је последњи отказ. Павлов син, цар Александар I, ипак је донео позитивно решење.

Цар Георгиј XII се 17. новембра 1800. године обратио руском цару са „молбом на коленима“ у којој је тражио да се његов народ прими у вечно подаништво.

Ево шта дореволюционарна „Велика руска енциклопедија“ пише о том, за Русију тешком времену: „Цар се колебао, схватајући сву тежину жртве и брига које би пале на Русију са присаједињењем земље коју је спољњи непријатељ разорио, а изнутра је раздирана смутњама. Државни савет је при поновном разматрању питања о присаједињењу Грузије био упознат са царевим одвраћањем од тога да се грузијско царство прими под окриље Руске царевине. Али, Савет је остао при свом првобитном мишљењу.“

Притом, како пишу, главни узрок који је побудио руског цара да удовољи молби Грузије, нису биле царске амбиције, него осећај дужности према православној браћи по вери која су била на ивици опстанка у демографском, политичком и религиозном погледу.

Пријем Грузије у окриље Руске царевине, значио је не само спремност да се она укључи у састав руске државе, **него и спремност да се она заштити.** У тим околностима, то је значило спремност да се за њу иде на жртве, тј. проливање крви. Као што је рекао генерал М. Скобељев: „Само Руси дозвољавају себи такву раскош да ратују из осећања састрадања.“

Хронолошки, догађаји су се одвијали овим редом: цар Александар I је 1801. године присајединио источну Грузију Русији. Од Картле и Кахетије створена је Тифлиска губернија Русије. Тада јединствена, **Осетија је већ 27 година била у саставу Русије.**

У састав Русије, 1804. године улази Имеретија и форма се мала Кутајска губернија.

У децембру 1811. године руска војска на јуриш узима Ахалкалак.

Русија у рату са Турском, 16. маја 1812. године, наноси јој нови пораз, после кога долази до потписивања Букурештанског мировног споразума. У складу са њим, Русија (а не Грузија) добија део обале Црног мора са градовима Сухуми и Мергелио (без Потиа).

Руска армија 1828. године (а не грузијска) у борбама заузима градове Ахалцик, Карс, Анапа, Пот.

Адрианопољски мировни уговор потписан је 2. 9.1829. и по њему Русији припада цео појас од Анапа до Потиа са Ахалциском облашћу.

После још једног турског пораза, 3. 3.1878. године, у Сан Стефану је потписан мировни уговор по коме Русија (а не Грузија) добија Карс, Ардаган, Бајазит, Батум и Гурију.

И тако, наведене земље које сада припадају Грузији, нису јој од почетка припадале, већ их је руска армија заузела у току битака и ратова. Те победе је остварила Русија, а не Грузија, која је била само мали део огромне империје која ју је штитила. Те земље заливане

руском крвљу, ушле су у Русију на основу међународних уговора и баш зато она полаже на њих законито право.

У наше време, исто као и Крим, те земље су поклонили издајници отаџбине истим таквим издајницима, који су продали себе Невидљивој Хазарији, поставши њени ништовни лакеји и под лажном лозинком етносуверенитета одвојиле су се од руских земаља.

Грузијски народ и његови православни пастири морају знати да своје животе и очувану православну веру дугују Русији и руском народу, који су дали животе својих најбољих синова за спас браће по вери. То је био одличан пример одбране вере и спаса својих истоверника.

Као што је тим поводом написао Чачавадзе: „Успокојила се, давно не видевши покоја, уморна од пљачке и разарања, од бесконачних битака и ратова земаља... Почела је нова ера, ера спокојног и безбедног живота.“

У саставу Русије, а потом и Совјетског Савеза, Грузија је процветала.

А сада...од1991. када је постала независна од Русије, она је упала у другу зависност, зависност од злог непријатеља православља - Хазарије, постала је њено власништво, место нерадничтва и рзуларености сила које кипте мржњом према Русији. Грузија се срзала до сиромаштва, привредног и културног пада. Она се претворила у криминалну установу на чијем челу су разоритељи.

Хазарска окупација је донела Грузији само пљачку и пустошење, бесконачне битке и ратове, од којих ју је некада спасила Русија.

Осетинска драма је такође показала да је садашње време, **време поларизације и избора,** неповратног и неодложног, зато што ће битка са Кавказа неизбежно бити продужена у Русији. И тај продужетак се активно одмотава. У **Ингушетији** је таква ситуација да се може говорити о почетку грађанског рата, а сваког часа могу букнути

Дагестан и Кабардино-Балкарија, где све више јачају позиције радикалних исламских фундаменталиста, који позивају на борбу са „невернима“. Ситуација у Чеченији такође може да се отме контроли сваког трена. Убиство Руслана Јамадајева у центру Москве, који је био опозиција Кадирову, усмерено је на то да би се сукобили утицајни чеченски кланови око крвне освете.

Бивши војни командант Чеченије, Сергеј Кузјин, који је био поред Руслана Јамадајева је тешко рањен. Генерал-пуковник Кизјун је био повезан са Главним обавештајним штабом који је под командом Генералштаба. Заједно са Сулимом Јамбадајевим, братом убијеног Руслана, Кизјун је својевремено створио батаљон „Исток“, који се истакло током борбених дејстава на територији Абхазије, вођених паралелно са дејствима у Осетији.

То што су пуцали у Кизјуна говори о томе да се тај атентат не сме посматрати само као покушај изазивања грађанског рата у Чеченији, јер сви су одмах почели говорити да је у то умешан Кадиров. Но, у суштини то је био и знак застрашивања ГРУ ГШ (Државне обавештајне службе Генералштаба), покушај, такорећи, његовог слабљења.

То је била пажљиво планирана диверзантска операција са циљем дестабилизације стања на Кавказу и избацивања из строја, људи способних да у том региону заштите интересе Русије, да се организује и устолочи снага за ту заштиту. У том контексту можемо посматрати и смрт генерала Трошева у тајанственој авио - катастрофи.

Успут примећујемо да је, по речима очевидаца, злочинац који је пуцао у Јамадајева и Кизјуна побегао у затамњеном аудију. Сведоци тврде да је један од нападача човек **азијатске** спољашности. Преко лица је имао повез, па су му биле видљиве само очи.

Несумњиво је то било **убиство високог степена сложености** које је могао организовати само специјално

обучен професионални убица. За таква убиства се не обучавају неорганизовани појединци, већ пажљиво припремљени специјалци из **приватних војних компанија** транснационалних армија – плаћеника, које се налазе под контролом Израела, САД-а и Велике Британије, армија које све више и више материјализују Хазарију.

Драматична ситуација која је произашла условљава **критичан карактер избора, који мора учинити руска власт да све што јој стоји на располагању стави у интерес одбране и заштите Русије.**

Сада наша власт седи на две столице. Са једне стране, издаје потпуно оправдана наређења да се заштити осетински народ од геноцида, што одговара интересима Русије, са друге стране, ми дозвољавамо Западу да се меша у решавање тог конфликта који се **територијално** њега уопште не дотиче. А како га се дотиче? **Војно-стратегиски, економски и политички.** Али, то су већ интереси **Запада који су супротстављени националним интересима Русије** у том региону. То јест, Запад је овде **непријатељ Русије, па и у војном погледу.** А ми му дозвољавамо мешање у конфликт на Кавказу и сами од њега правимо страну која учествује у конфликту. Због чега? Због тога да би он ушао у тај регион и супротставио се Русији? Али онда ми штитимо интересе Запада, а не интересе Русије. У току борбених дејстава, само лењиви нису говорили да су све те обојене револуције организовале САД и да руководство Грузије добија плату из Америке и да Сакашвили не би почео борбена дејства без договора са Вашингтоном. Зна се, ко плаћа тај и наручује музику. И знајући све то, ми водимо преговоре са Бушом, телефонирамо Рајсовој, која нам је узела меру и обраћамо се њима као да они имају некакве везе са ситуацијом на Кавказу. Укратко, долази нам тета маца да љуља наше мишеве.

ТВ компанија CNN је објавила мишљење једног високог чиновника из Бушове администрације: „Ми се нећемо односити према Русима као раније и то је последица онога што су урадили. Москва у много већем степену осећа гнев западних земаља него СССР у време упада у Чехословачку.“

Сам Буш је рекао да је умешаност Русије у грузијско-осетински сукоб „нанело значајну штету позицијама Русије у свету“ и „угрозило“ њене односе са САД и Европом.

Рајс је изјавила да је „међународна репутација Русије и улога коју она игра у међународној заједници доведена у питање њеним агресивним дејствима према Грузији.“ Ево, на рачун тих „агресивних дејстава“ и „међународне репутације“ треба рећи: чија би крава мукала? („По туђем тури ни сто батина није пуно“ - оп.преводиоца).

Што даље, све боље, амерички конгрес је приписао Москви одговорност за почетак рата. У писаној изјави спикера представничког дома, Ненси Пелоси каже се: „Двопартијско руководство представничког дома САД-а је једнодушно осудило недавни упад Русије у суверену државу Грузију.“

Тако је потпредседник САД-а Џозеф Бајден, приступању на Међународној конференцији о безбедности у Минхену, у фебруару 2009. године изјавио да Америка не признаје независност Јужне Осетије и Абхазије. Ми нећемо признати сферу утицаја. Ми ћемо се и убудуће придржавати мишљења да суверене државе имају право да доносе самостална решења и бирају своје савезнике.

Подтекст ове изјаве је такав да Америка подржава Грузију и да ће је искористити за изазивање конфликта, као повода за покретање рата против Русије, у интересу Хазарије, са циљем потпуног уништења наше државности. А на рачун „суверених држава“ и „сопствених решења“ или још боље „избора савезника“ - ко је то овде суверен?

Грузија под контролом Израела и САД-а? Ко овде бира себи савезнике и доноси самостална решења? Миша Сакашвили и његово окружење? Овде је једна логика - „то је исправно зато што сам то ја рекао,и што ја тако хоћу“.

А на рачун тога да „они неће признати сферу утицаја“ - тада ми такође не морамо признавати њихову сферу утицаја, укључујући Кавказ, Средњу Азију, Украјину и сав постсовјетски простор на коме су они развили бурну антируску делатност. **Алтернатива је овде једна: ако тамо не будемо ми - тамо ће бити они и претња рата.** Ако се они понашају дрско и бескрупулозно, ми се морамо активно супротставити тој дрскости и бескрупулозности. **Безобразност и агресивност се мора пресећи, зато што они имају тенденцију сталног раста.**

Да се не бисмо њима упрљали, морамо се од њих дистанцирати.

На минхенској конференцији, Ангела Меркел је изјавила: „У нашем је интересу да укључимо Русију у нову архитектуру безбедности (читај рата).“ Да је то у вашем интересу ми не сумњамо, али на несрећу, како показује историја, наши интереси су директно супротстављени. Зато ви као слободни каменчићи зидајте своју нову архитектуру свог новог светског поретка сами. Нас у тај процес не увлачите, да се не би после кајали што све није испало по вашем, по хазарски.

А ево шта, растројених нерава, рече француски председник Саркози у Минхену: „Хајде да кажемо поштено да између ЕУ и Русије изниче све веће и веће неповерење.“ Па, ако ви достављате оружје Грузији и спремате је за рат са Русијом, о каквом поверењу може бити речи? У насталој ситуацији неповерење Русије у Запад (читај Хазарију) - јесте неповерење према вероломном противнику, жестоком агресору. Такво неповерење - то је иако слаба, ипак мера самозаштите.

У Америчкој администрацији је дошло до општер замрзавања поводом тога што је у фебруару 2009. године Киргистан обавестио да затвара америчку војну базу у Манасу, коју су поред осталог, САД користиле као главни претоварни пункт за пребацивање наркотика из Авганистана. Обамина администрација је изјавила да је решење о затварању базе, Киргизија донела под притиском Москве. Али откуд такви обрти „под притиском“? Да ли то ви по себи судите? Шта је - та база вам је наметнута од стране Киргизије и вама је било непријатно да одбијете? Та база је отворена под вашим жестоким притиском.

Што се тиче решења Киргистана да вам ускрати ту базу, која је служила као плацдарм за припрему рата против Русије и као део мреже наркотрафика, ми ћемо овде цитирати вас, тачније Џоа Бајдена. „Ми ћемо се и будуће придржавати мишљења да суверене државе имају право да доносе сопствена решења и бирају своје савезнике“. Киргистан неће да учествује у вашим одвратним злочинима. А садашњи колонијални режим Грузије то жељено чека. Грузија не само да није суверена држава, него је она још окупирала територију суверених држава које историјски никада нису њој припадале и заузима земље које историјски припадају Русији. Будите суверени, само без свих тих територија, које сте супротно међународном праву, окупирали.

У резолуцији 49. Конгреса комитета ОУН-а о забрани расне дискриминације од 8. марта 1996. године, у тачки 7 члан „в“ се каже: „...право народа на самоопредељење јавља се као један од основних принципа међународног права“. И даље: „у случају самоопредељења народа и његовог изласка из састава државе, предузимају се све мере за остварење мирне, ненасилне промене државности.

Ако узмемо у обзир ове околности, **видимо да је Грузија извршила интервенцију и окупацију Јужне Осетије и Абхазије.**

Окупација се у међународном праву карактерише као: „...насилно мешање једне државе у унутрашње ствари друге државе, уперене против њене територијалне целовитости, политичке независности или чега другог...“

Овде смо имали још и **агресију**. У документу донетом 14. децембра 1974. године, Генерална скупштина ОУН је формулисала агресију (члан 1) као: Агресија представља примену оружане силе од стране једне државе против суверенитета, територијалног интегритета и независности друге државе или на неки други начин супротан уставу ОУН.

Осим тога, још пре рата, Грузија је одбила да прихвати препоруке СБ ОУН о потписаној сагласности о „непримењивању силе“ према Абхазији и Ј. Осетији. То значи да је она кренула путем насилног присаједињења и потчињења Абхазије и Ј. Осетије, што је и покушала да учини у августу 2008. године. Интензивне војне припреме за нови рат почеле су практично одмах после прекида борбених дејстава на територији Абхазије и Ј. Осетије и продужавају се до данашњег дана.

Притом, стратешки циљ Тбилисија је био интернационализација тог сукоба тј. трансформисати грузијско-абхаски и грузијско-осетински конфликт у **грузијско-руски конфликт**, а онда позвати Запад да учествује у „регулисању“ конфликта, добијајући у очима јавног мњења повод за рат Запада (читај Хазарије) против Русије.

У односу према Русији одиграва се онај исти сценарио који је био примењен у Југославији и Ираку. Није Буш узалуд назвао Југославију моделом.

И после свега овога ми се обраћамо њима, правдамо се пред њима. Шта ми хоћемо, да они заједно са нама штите наше интересе? Али они имају своје интересе који су директно супротстављени нашим интересима. И они

их жестоко, безобразно и цинично реализују, без икакве сагласности са нама, посредно, уз помоћ Сакашвилија, воде против нас рат. Притом, без икакве сентименталности на коју смо ми донедавно били спремни.

Мени могу приговорити да је дипломатија неопходна. Можда, али не са њима. Та деца **разумеју и користе само силу, и уз то војну**. То им је сва дипломатија. У стратегији националне безбедности САД-а, каже се да су главни инструменти обезбеђења националне безбедности, на првом месту њихова оружана сила, на другом месту њихова тајна служба и тек на трећем месту дипломатија. Тако, када су они уз помоћ оружаних снага уништили Југославију, убили један и по милион мирних грађана Ирака, уз помоћ тајне службе организовали антируске револуције у Грузији и Украјини, тада су укључили дипломатију и ставили све под своју, не само војну, него и политичку контролу. Њихова дипломатија је - дипломатија откочене пушке. И зато је она тако успешна. Рат у Осетији - то је рат САД-а, рат Запада у целини, рат Невидљиве Хазарије против Русије. И зато Русија није имала другог излаза него да се руководи законима рата. **Одговорити на насиље насиљем, да би спречила много веће насиље и жртве, али сада већ на територији Русије.**

Шта би урадиле САД да су оне биле у позицији Русије и да су имале победу у рукама? Можете из прве погодити. **Они би довели ствар до краја**. Они никада не би дозволили постојање режима који улази у непријатељски војни блок, прети безбедности земље, тј. они би одмах ликвидирали режим да не би тамо пустили снаге које су у коалицији са противником. **Постојање тога режима и размештање војних база тамо, значи да се њихов круг по периметру граница затвара, да ће земља бити окружена, што ће дозволити агресору да почне глобални рат.** То

значи да би смена режима дозволила ликвидацију опасног плацдарма тога рата и војне претње не само према Русији него и према региону и свету у целини.

Осим тога, да су САД на месту Русије, они би уз пуну подршку становништва помогли да се **ослободи народ Аджарије и Јерменске Џавахетије како би се обезбедио излаз на границу са Јерменијом**.

На тај начин била би успостављена контрола над нафтоводом и обезбеђена подршка стратешки важне Јерменије. То би омогућило да се утиче на Азербејџан и успостави контрола над целим кавкаским регионом. Стратешки циљеви били би достигнути, стратешка иницијатива преотета и предухитрена ескалација рата. Војска противничке коалиције била би блокирана, њихови планови о заузимању Кавказа и његовом претварању у плацдарм за рат против Ирана и Русије били би уништени.

У супротном случају, могућа агресија Запада, с обзиром на мржњу Израела према Ирану, историјском непријатељу Хазарије, затворила би обруч око Јерменије и ми бисмо је неизбежно изгубили, а са њом и цео Северни Кавказ.

Наравно, када бисмо ми дејствовали енергичније, тј. када бисмо однели решавајућу победу над дрским противником, Запад би подигао велику међународну дреку. Али, он је и без тога подиже и то још већу. Противник је добио прилику за предах, за прегруписање и концентрацију снага, и за почетак, свеобухватне информативне операције у најбољим традицијама црне пропаганде, безобразно оптужујући Русију за злочине, које су они сами извршили. Циљ је да се убеди светска јавност у то да тамо мора доћи њихова, тј. међународна војска и натерати нас да повучемо своју флоту из Украјине. Тај циљ, због кога је Запад и организовао провокације у Осетији, успешно је остварен и

још се остварује. Непријатељ нас је принудио да играмо по његовим правилима (у супротном ми бисмо га спречили да игра по својим правилима и он не би могао ништа да ради). Стратешка иницијатива је била предата. Надамо се, само привремено. Морамо уложити велике напоре да бисмо изашли из те игре у коју смо се уплели и да бисмо почели своју, свеобухватну игру, која би непоколебљиво приморала противника да прихвати наша правила.

На Кавказу, Русија стоји пред избором живота и смрти наше државе и народа, зато што **ако на тој територији не будемо ми, тамо ће бити наш непријатељ**, који ће почети против нас рат, досад невиђен по жестини и жртвама.

Овде имамо случај када Русија нема избора. Она се нашла у ситуацији отворене припреме рата против ње. Она мора себе заштити и то радити одлучно и брзо. Што се тиче галаме и дреке са стране Запада, треба рећи да је њихова реакција на догађаје у Осетији показала да, шта год ми урадили, ма колико били у праву, нас ће опет, не само назвати кривцима, него и злочинцима. Ми немамо и никада нећемо имати шансу да се оправдамо. Као што се својевремено нису могли оправдати Југославија и Ирак.

На истоку се каже: ако ти на свом путу будеш гађао каменом сваког пса који залаје на тебе, ти никад нећеш стићи до свога циља. Пусту нека пси лају а каравани пролазе. Они од нас не траже одобрење када реализују своје агресивне планове, уперене против Русије: размештају своје базе, организују обојене револуције, диверзије, терористичке акте, баве се подривачком делатношћу. Притом, треба додати, ми их ничим не угрожавамо. Зато је потпуно логично са наше стране као одговор на њихову агресивну стратегију разрадити и остварити нашу стратегију заштите. Подвљачим да је реч о онемогућавању, наказног по својим последицама, рата Запада против Русије. Политичка власт у Русији мора

направити избор: хоће ли га она одвратити или ћемо се ми наставити правдати пред агресором у условима рата. А он надлази. Зашто ми све време улагивачки завирујемо у очи Западу и притом упорно не желимо да погледамо истину у очи. И што је најгоре, ту истину крију од народа, који је потенцијално главна жртва будуће агресије.

Што се тиче нашег драгог међународног права, ми све и радимо у складу са њим. У њему постоји такав појам „непосредна ратна опасност“. То је ситуација када агресор спроводи видљиве, за све очигледне, припреме за рат. И у том случају међународно право дозвољава земљи, потенцијалној жртви агресије да прва почне рат против агресора. А шта су све те базе по периметру руских граница, сви ти објекти америчке ПВО, све те обојене револуције, које организују САД у циљу стварања плацдарма за рат против Русије, зар то није очевидна припрема за рат против Русије? Значи, све би то било у складу са нормама међународног права.

Истина, рат у Осетији се води против грађана Русије, што значи и против наше земље. И не треба говорити да би наша одлучна дејства повукла са собом жртве. У том тренутку нико не би показао никакво супротстављање ако бисмо прикључили овамо православну цркву у Грузији и Русији, јер базе НАТО у Грузији значе да Грузија иде под власт антихриста. Да ли је са тим сагласна православна црква у Грузији? Да ли њени јерарси преузимају одговорност зато што нису подигли свој глас и што се нису обратили својој пастви са упозорењем о томе шта јој прети у случају ступања у НАТО. Не, не у војном него у духовном погледу. Међутим, грузијски јерарси су се обратили за заштиту ЕУ, коју је у својој суштини специјално створила Хазарија, као бжедем новог светског поретка и антихристовог царства.

Тамо где се појаве глобализатори, тамо где се појави НАТО, тамо не само да се пролива крв, **тамо се**

уништава традиционална религија, да би се затим на том „чистом пољу“ запатила глобална религија. Ми смо то видели у Југославији, где су практично уништене све православне светиње на Косову и Метохији. Ми смо то видели и у Ираку где су од самог почетка напада, главни објекти били инфраструктура културе, науке и образовања. Амерички војни наводитељи ракета, уништавали су, а потом организовали пљачкање музеја, где су се чували експонати непроцењиве вредности, који су чинили основу цивилизацијског идентитета народа. Једна од сарадница Централног музеја у Багдаду је рекла: „Они су уништили нашу цивилизацију.“ То исто је било урађено у Осетији при гађању Цинхвалија.

Извештаји о нападу на Осетију у својој суштини повлађају стратегију Американаца у Ираку. Као резултат упада грузијске војске били су потпуно уништени или јако оштећени православни храмови, многи споменици историје и културе, међу њима и стара кавтајска црква светог Ђорђа (7-9 век), црква Хвтизмшобели (18 век), као и ред храмова и цркава који су били споменици осетинске културе. Потпуно је уништена зграда музеја.

Уништени су малтене сви споменици познатим уметницима Осетије, као и Монумент славе, алеја Сећања водећих књижевника.

У Ј. Осетији су се налазили уникатни храмови из византијског периода. У резултату бомбардовања они ће бити вероватно неповратно уништени.

Агресор је испољио незапамћену жестину. У цркву пресвете Богородице у Цинхвалију склонили су се жене и деца. Цркву су спалили заједно са њима.

И знајући за све ово, ми још верујемо Западу, знајући да је он наоружао Сакашвилија. **По обиму помоћи које дају САД другим земљама, Грузија се налази на другом месту, одмах иза Израела.**

Ни за кога није била тајна да је војни буџет Грузије растао астрономски и да је наоружава тај исти Запад. Те исте САД и Израел не само да су достављали оружје него су и спроводили војну обуку грузијске армије. Све те војне припреме рађене су због наступа на Русију или против ње. „Против“, кажете ви. Па зашто онда ми третирамо САД и Израел као своје савезнике и партнере? И више од тога, војници САД-а и Израела су узели учешће у том рату, на страни Грузије. Они су разрадили војну стратегију. И сам назив „чисто поље“, како је Грузија назвала операцију у Осетији, очигледно није грузијског порекла. Војна операција је имала за циљ да уз помоћ крвавог бомбардовања добије што масовније уништење мирног становништва и њихов прогон са територије Осетије, а затим и Абхазије. Ту се видело чије уши вири. Израел се у својој политици према Палестини руководи том истом тактиком спржене земље која се исказује познатом ционистичком девизом – „**земља без народа за народ без земље**“, чија је суштина у стварању „чистог поља“ без Палестинаца на палестинској територији.

Као што се види из извештаја израелске штампе, Грузија је добила 18 малих и пет великих беспилотних летелица. Ефрајм Инбар, израелски професор политикологије, директор центра стратешких истраживања, рекао је да је „Грузија стварно добила израелске беспилотне летелице као и друге видове наоружања.“ „Осим тога, израелски специјалци су обучавали и спремали грузијске специјалне јединице и делове сувоземне армије.“

Плаћеници, сарадници приватних војних компанија које су базиране у Израелу, „пензионисани генерали и старији официри Армије одбране Израела, радили су на Кавказу, преносећи грузијским војницима искуство вођења ратова у градовима и насељеним местима“. Осим тога,

израелски специјалци су модернизовали авионе „СУ25“ који су били у саставу Р. В. Грузије и склопили уговор о испоруци офанзивних аутоматских пушака „ТАВОР“, као и систем вишецевних ракетних бацача.

Такође се наводи да су као реакција значајног дела израелске јавности на вести о бомбардовању Осетије и геаноцида над њеним народом, биле организоване демонстрације „подршке Грузији“ у Тел Авиву и Јерусалиму.

Грузијски министар за реинтеграције Тејмур Јакобашвили је изјавио да „Израел треба да се поноси добром обуком и припремљеношћу грузијске армије. Сада се ми морамо борити против велике Русије и ја се надам пуној подршци Беле куће, зато што Грузија сама по себи не може издржати. Важно је да цео свет схвати да то што се десило у Грузији може имати огромну важност за цео свет. То није чисто грузијска ствар - то је ствар која се тиче читавог света.“

Те речи су исто таква издаја као што је било издајство Јуде Искаријотског из колена Данова, чији је талац и инструмент постала Грузија и Грузијци. Хазарија и њени руководиоци - Данићани, изворно су заражени, запрограмирани на уништење свега што је православно, а пре свега православног народа, тачније православних народа, јер Хазари хоће да гурну у битку за узајамно уништење православне народе - Грузине, Осетине, Великорусе и Малорусе.

Хазарски лоби у САД-у и у Израелу на све начине распирује огањ тог братоубилачког рата, вероломно бришући сву истину, историјску правичност, међународно право и из њега произилазеће законите интересе Русије.

Познато је да је од 2000. године Израел испоручио Грузији оружје и обезбедио борбену обуку њених војника за стотине милиона долара. О томе пише Ари Егози у тексту

„Рат у Грузији: израелска веза“ штампаном 10.8. 2008. године. Те испоруке је потврдило Министарство одбране Израела.

Обуку је спроводила и Израелска тајна служба Шин Бет, која већ десетине година извршава незаконита погубљења и мучења Палестинаца на окупираним палестинским територијама. У припрему је била увучена и израелска полиција и највеће војне компаније у земљи које се баве трговином оружја - „Елбит и Рафаел“.

Познато је да је Израел спроводио незаконите војне акције против других држава, користећи приватне војне компаније, које су повезане са државним структурама Израела, реализујући њене интересе у иностранству и дејствујући само по одобрењу Министарства одбране Израела.

Војна осовина Тел Авив-Тбилиси, као што се показало, учвршћена је на највећем могућем нивоу. Министар одбране Грузије, Давид Кезерашвили, који је дао велики допринос тој сарадњи је и држављанин Израела и са лакоћом говори на ивриту.

Међу другим персоналом, увученим у сарадњу и трговину оружјем, треба истаћи бившег израелског министра и градоначелника Тел Авива, Ронија Мила, као и неколико виших официра израелске армије. Један од њих је бригадни генерал Гал Хирш, који је командовао израелским снагама на граници са Либаном у јулу 2006. године у време Другог либанског рата. О томе пише Јоси Мелман у „Херцу“: „После рата, Хирш је поднео оставку и организовао приватну војну компанију Defense Shield која је базирана у Израелу и има тесне везе са Министарством одбране и оружаним снагама Израела.“

Уочи рата у Осетији, Хирш је лично спроводио обуку грузијских војника која је предвиђала обуку за вођење борбе у кућама и градовима, тзв. чишћење терена.

Осим тога у припремама рата у Осетији и у њеном вођењу узеле су учешће израелске приватне војне компаније Global CST - чији је власник израелски генерал Ејв, као и Nirtal - чији је власник Нир Шаул, такође бивши војник. Они су потписали уговоре са Министарством одбране и тајним службама Израела.

Та непосредна и активна укљученост Израела у конфронтацију са Русијом дозвољава нам да изведемо закључак, да Израел, као што пишу западни експерти, представља и „дејствујуће лице, на страни САД-а, које имају широки сценарио за окружење Русије и сузбијање њене растуће моћи“. И Грузији је у том сценарију додељено важно место. Из уста грузијског руководства чак се чуло да „свака бомба која падне на наше главе - то је напад на демократију, ЕУ и Америку.“ Судаћи по тој изјави, неко је све те главе донео до нас.

Израел са хазарским руководством на челу, непрестано се борио против нас у целом свету. Израел је помагао режиму апархејда у Ј. Африци борећи се против побуњеника које је подржавао СССР на јужноафричким територијама које су окупирале Ангола и Намибија. Израел је спремао, у спрези са САД-ом, ескадроне смрти десног усмерења, који су се борили против левичарских влада и покрета у Централној Америци. После 2001. године Израел је прогласио себе за експерта у борби са „исламским тероризмом“. Његове приватне војне компаније зарађивале су на тој „експертизи“ колосалне суме, а израелска тајна служба Мосад је добила приступ ка војним подацима разних земаља. Тако је терористички напад у САД-у донео израелским војним компанијама огромне дивиденде. Највероватније су их због тога и основали. У сваком случају

суделовање Мосада у тој глобалној провокацији практично ни код кога не изазива сумњу, исто као и за учествовање Пентагона.

Председник Венецуеле Хуго Чавес је недавно, оптужујући Колумбију, која је постала један од највећих прималаца америчке помоћи, назвао ту земљу „Израелом Латинске Америке“. По мишљењу западних експерата, Грузија се по тој аналогiji може назвати „Израелом Кавказа“ који обезбеђује интересе САД-а и Израела у региону.

С обзиром на „величину глава“ у грузијском руководству, оне нису у стању да схвате да је играње са великим државама за малу земљу веома опасно.

Публициста Лав Гуњин у чланку „Рат Израела против Грузије и Русије“ (8. августа 2008. Монреал) пише о томе да је „главни агресор на Кавказу“ Израел. Тако се у грузијској власти нашао **штићеник (фактички намесник)** Израела, човек јеврејског менталитета, криминалац и садиста, амерички грађанин Михаил Сакашвили. Грузија је постала друга Палестина, где се без суђења и истраге убијају сви противници израелског режима (марионетске владе Сакашвилија), где се спроводи одстрел лидера који су опозиција диктатору. Преостала уплашена опозиција - то су подметнута лица, фактички подређена израелском намеснику.

Политичко поимање и мишљење Сакашвилија је „копија израелскога“.

Лав Гуњин обраћа пажњу на то да се „није случајно подударио почетак војних дејстава Грузије са зверским терористичким актом у Сочију, где је од експлозије бомбе на плажи двоје људи буквално раскомадано на делиће, а на десетине их рањено. По околностима око те експлозије, које су биле доступне штампи, може се извући закључак да су терористи дошли од стране мора (грузијски војни кратер? Израелске подморнице?). Зато кривце никада

неће наћи или ће оптужити неке одбегле затворенике. Тим терористичким актом, ставили су на знање Русији каквим средствима располажу ти који не желе руску умешаност у грузијско-осетински конфликт. Идеолошки, а такође и по начину извођења експлозије у Сочију - то је дело руку израелских специјалаца и потпуно одговарајући манир оном маниру којим се Израел обрачунава са активистима ослободилачких покрета на окупираним територијама."

Публициста, упоређујући дејства Грузије према Ј. Осетији са дејствима Израела према Палестини, примећује њихову апсолутну идентичност и један те исти потпис. У време борбених дејстава грузијски тенкови и булдожери су испеглали куће у осетинским селима, заједно са људским остацима нађеним испод њих, исто онако као што то раде окупационе израелске власти на окупираној палестинској територији. Грузијци су гађали осетијске болнице, школе, универзитете, кола хитне помоћи, не дозвољавајући да се укаже помоћ рањенима, исто онако како то раде Израелци на окупираној територији.

Недавни догађаји, чудовишни по нељудскости, у сектору Газе, служе као апсолутна потврда свему овоме.

Ѓуњин наводи следеће чињенице, које сведоче да нису само политичке методе и идеологија „импортовани“ у Грузију из Израела, него и много тога опипљивијег.

После распада СССР-а, у Грузији је отворено на стотине представништава Израела, њихових организација, нових синагога, јеврејских клубова и школа. Трговина између Грузије и Израела је заузела централно место у трговини земље. Израелске фирме и уреди у Тбилисију се могу видети на сваком кораку. Грузија је заузела малтене прво место у ходочашћима израелских туриста. Израелске фирме су продрле на унутрашње тржиште Грузије. Израелских бродова или бродова који су власништво израелских компанија који плове под другим

заствама има на десетине, ако не и стотине и они бразде Црним морем око обала Грузије, Јерменије и Азербејџана. Нека средства јавног информисања писала су о томе да су у Грузији примећени и израелски војни бродови. У Грузији су акредитовани израелски новинари и ратни извештачи. И што је најстрашније: израелски специјалци и тајне службе предузимали су и предузимају учешће у зверским акцијама против грузијске опозиције у кажњавању и мучењу њених представника.

Израел одавно спроводи шпијунске операције не само против Ј. Осетије и Абхазије него и против Северне Осетије и других пограничних рејона на територији Руске федерације. У сврху шпијунаже користе се израелске беспилотне летелице, које чине полете не само изнад Ј. Осетије и Абхазије него и изнад територије Руске федерације.

Израел од почетка одбацује присуство њихових беспилотних летелица на Кавказу, а после је признао факат продаје беспилотних летелица Грузији. Међутим, њих не експлоатише грузијска страна, него Цахалом - Одбрамбена армија Израела, јер обрадом пристиглих информација са летелице бави се израелска страна, што сведочи о њиховој умешаности у борбена дејства на Кавказу против Русије.

Ако смо ми некада официјелно и критиковали САД (мада је то једно време забрањено) за то време је Израел био предмет жудног усхићења и трепета. Њему смо толико веровали да смо укинули визе. Током много година, тако добре односе као са Израелом наше руководство није имало ни са једном земљом.

Ѓуњин подвлачи да Израел не признаје малтене ни један међународни споразум, правило и принцип и сам их олако нарушава. **„Ниједном уговору са Израелом и његовим савезницима не може се веровати, ниједној речи израелских политичара, никаквим њиховимо обећањима или уверавањима.“**

Као потврда томе служи информација коју је пренео Интерфакс, која се односи на то да је Израел као одговор на реску негативну реакцију Русије, изјавио да ће увести ембарго на испоруке оружја Грузији, али у стварности никаквог ембарга није било. Како преноси Интерфакс, „државни министар Грузије по питањима реинтеграције, Тејмур Јакобашвили, пориче извештаје о увођењу ембарга од стране Израела према Грузији на испоруке наоружања“... Он је изјавио да је МИП Грузије „већ имао контакте са својим израелским колегама и разговора о неком ембаргу на испоруке оружја није ни било“. Разговарало се о класификацији испорука разних видова наоружања, што подразумева брзу испоруку неких, а других после испуњења неких формалности,“ - подвукао је Јакобашвили.

Осим тога, постоје подаци о присуству пет елитних израелских пешадијских батаљона у Грузији, батаљон израелских специјалних јединица и најмање три израелска авиона.

„Све ово, пише Гуњин, дозвољава нам да окарактеришемо проишало као **израелску агресију против Грузије, Ј.Осетије, Абхазије и Русије**, а следећи је Карабах на чијим границама израелски војни специјалци спремају азербџанске екстремисте на рат против Јерменије.“

Подршка Јерменији, поготово сада, добија за Русију изузетно важан стратешки значај.

Професор Мајкл Чосудовски у свом чланку „Рат у Либану и битка за нафту“ написао је још 26. јула 2006. год. (штампано Gglobalresearch od 9.8.2008.године) о томе да је гасовод Баку – Тбилиси – Цејхан 13. јула 2006. уједино Каспијско море са Источним Средоземљем, што се тачно поклопило са израелским варварским бомбардовањем Либана. (MichelChossudovski—the war on Lebanon and the Battle for Oil” Global re search, August 9.2008)

На свечаном отварању гасовода доминирала су званична лица Израела, В. Британије и САД-а. Нафтовод је намерно заобишао територију Русије идући преко Азербџана и Грузије.

Ако су раније лидери нафтног конзорцијума били Британци и Американци, то су од 2007. године лидери постали Израелци, ако се узме у обзир њихов утицај и њихов контролни пакет акција у британским и америчким компанијама.

И што је најважније - примећује Чосудовски, да су Грузија и Азербџан потписали дугорочни уговор о војној сарадњи са Израелом. Израел је ставио акценат на азербџанску нафту одакле очекује да добије 20% своје нафте и да је чак продаје у иностранству.

Чосудовски види у својевременом нападу Израела на Либан 2006. године (сада је већ рат у Ј.Осетији) део плана који су пажљиво испланирали и њиме координисали САД и Израел, стратегијског плана оријентисаног на ескалацију рата.

Официјално се признаје само то да ће тај нафтовод испоручивати нафту за западно тржиште, али се ништа не каже о испорукама каспијске нафте Израелу. Притом, циљ Израела није само задовољење сопствених потреба за нафтом него и њена продаја на другим тржиштима.

Постоји још једна потврда о повезаности рата у Ј. Осетији и Израела - то је полутајни лет Сакашвилија у Израел 5. августа 2008. године, буквално очи грузијске агресије. Осим тога, практично истовремено - 1. 8. 2008. год. Сакашвили је био домаћин конференције председника највећих америчких јеврејских организација која је одржана у Тбилисију и он је лично присуствовао празничном ручку. О томе су 2. 8. 2008. год. известиле израелске новине Hearetz.

На том сусрету Сакашвили је рекао: „Ми волимо Америку, ми волимо Израел, ми волимо рат у Ираку“. И још је окупљенима рекао дословце ово: „Увредити Израел, значи увредити Грузију. Једино место на свету где се ја осећам као код куће је Израел.“

Л. Гуњин извештава о још једном догађају који се збио три недеље пре конференције. Грузијски специјалци су ухапсили иранског грађанина, званичника иранске владе. Иако је Тбилиси тврдио да је он ухапшен на грузијској територији, у стварности је ирански чиновник ухапшен на територији Јерменије, а ухапсили су га грузијски специјалци. Прича се да су ту услугу од председника Сакашвилија тражиле главешине америчких јеврејских организација као противуслугу за спровођење конференције баш у Тбилисију.

Иран се разгневио и запретио осветом. Представници Ирана су назвали хапшење свога чиновника међународним разбојништвом и тражили његово хитно ослобођење. Ирански министар иностраних послова је чак лично путовао у Тбилиси на свечаност обележавања другог мандата Сакашвилија, али је овај био неумољив. Иран је као одговор запретио да ће 2 000 грузијских војника који су размештени на ирачко-иранској граници сада морати да брину за свој живот. Иран је прекинуо дипломатске односе са Грузијом и изјавио да ће подржати сваку војну операцију Русије против Грузије у Осетији или Абхазији.

Из књиге високог чиновника израелског Мосада, који је избегао у Канаду, Виктора Островског „Драге лажи“ познато је да израелски крвници тренирају казнене одреде најкрвавијих и најнељудскијих режима на планети.

Он тврди да у широкој привредној, политичкој и војној интервенцији Израела у Грузији, активно учешће имају и хазарски банкарски кланови, а пре свих Рокфелеров клан.

Информативни центар Тренд, који је специјализован за питање безбедности, одбране и тајне службе саопштава

да су истурени грузијски одреди обучени у НАТО униформе, да носе најбоље шлемове и панцире и да су наоружани аутоматима М-16 америчке производње.

На тај начин, рат се практично и не води између Осетије и Грузије, него између Израела, САД и Русије. Притом, по свим показатељима Израел игра главну улогу...

Сагласно том истом тренду, на територији Грузије сѐм израелских ратника, налази се и 11 000 америчких војних саветника, специјалиста, десантника и обавештајаца који су спремали грузијски десант у Ј. Осетију.

И све смо их, уз Божију помоћ победили.

О учешћу Израела у том рату писала је израелска организација Дебка. Та организација која има своје изворе у Мосаду и у израелској војсци и која одражава погледе израелских војних обавештајаца који се не слажу са курсом садашњег израелског руководства, саопштава: „У петак ујутро, 8. августа, грузијски тенкови и пешадија уз помоћ израелских војних саветника заузели су престоницу отцепљене републике Ј. Осетије – Цинхвали.“ Реч је о директној израелској команди у тој варварској војној операцији.

Ослањајући се на турске изворе, Лав Гуњин пише да је важну улогу у координацији припреме израелско-грузијске војне авантуре у Ј. Осетији одиграо амбасадор Израела у Турској Мордехај Амихај. Он је лично инвестирао у грузијски нафтовод велику суму новца и нада се да ће израелске компаније добити нафту у Турској и гас у Туркменистану који ће се прослеђивати гасоводом и нафтоводом преко Грузије и Турске у земље запада као алтернатива руском

гасу и нафти. Тачно у стилу Хазарије која је на силу заузела трасу транзита и остварила доходак од испоручене робе по тој траси.

У рат на Кавказу уплетени су не само интереси бизниса, него и стратегијски геополитички интереси Израела, који хоће да се реваншира Русији за разгром Хазарског каганата и успостави своју власт над територијама којима су некада владали.

Израел се помамно бори да онемогући Русију да има дивиденде од продаје нафте и гаса који су тако неопходни за привредни, социјални и војни препород руске државе.

Л. Гуњин пише да његов извештај, који је састављен уз помоћ његових другова и дописника, не представља ни хиљадици део израелског учешћа у агресији против Осетије и Русије.

По оценама израелског журнала „Mariv“ сваке године Израел помаже Грузији са триста милиона долара.

Познато је да је уз помоћ ексклузивних међудржавних веза хазарских организација, од којих свака има улогу пете колоне у одређеној држави, уз помоћ претњи и обећања, триумвирату Израел – Британија - САД (читај - колону Дановом) успело да наговори своје савезнике да укажу Грузији невиђену и широку војну помоћ. У ту помоћ укључили су се Естонија, Летонија и Украјина, Немачка, Француска, Италија, Румунија, Данска, Холандија, Косово итд.

Л. Гуњин доноси фото материјале и њихово објашњење које нас информише о тим везама.

Делегација Министарства одбране САД срела се 17. априла 2008. са министром одбране Грузије.

А ево фотографије направљене 21. марта 2008. год. на дан произвођења грузијских кадета, које су обучавали француски војни инструктори у складу са важећим уговором између Француске и Грузије, потписаним 2004. године.

У информативном саопштењу наводи се да је начелник уједињеног штаба грузијских оружаних снага честитао војницима завршетак курса и рекао: „Овај дан је још један корак напред. Грузијске оружане снаге сада имају инструкторе који их обучавају по НАТО стандардима.“ Француски руководилац програма обуке Лионел Пешера рекао је да је задовољан нивоом обуке грузијских војника. Циљ обуке је био оспособљавање војника за борбена дејства у планинским крајевима.

И тако, промоција је одржана 21. марта 2008. године, а следећи курс обуке, како је наведено у саопштењу, планира се за лето те године, тј. вероватно уочи рата у Осетији.

На тај начин, председник Француске Саркози са једне стране спрема Грузију за рат, а са друге стране, после почетка борбених дејстава, лицемерно изиграва миротворца.

Ево још једног сведочанства о **умешаности Француске у припремању оружаних снага Грузије.**

Делегација француских оружаних снага је 28. марта 2008. године посетила Министарство одбране Грузије. Посета се одиграла у оквиру двостране сарадње у војној сфери између две државе, која предвиђа и консултације војно-поморских снага Грузије по питању њихове реформе.

По мишљењу експерата, могућа је даља дестабилизација прилика у том региону да би се добила основа за директну војну умешаност НАТО-а и у том циљу би се испровоцирали етнички, религиозни и територијални конфликти са укључењем Азербејџана, Грузије, Јерменије, Северног Кавказа, а такође и социјалне експлозије на југу Русије.

У случају успеха диверзантских дејстава и заостравања ситуације, НАТО планира да се на Кавказу оружаном умеша убрзаним темпом, како би предухитрио могућу реакцију Русије.

У контексту тих припрема служио је дводневни Самит глава држава и влада ЕУ који је одржан у Бриселу 12. децембра 2008. године.

Саопштено је да су лидери ЕУ одобрили европску стратегију безбедности и политику „Источног партнерства“ у које су позвани Јерменија, Азербејџан, Грузија, Молдавија,

Украјина и Белорусија. Циљ нове иницијативе ЕУ је формирање свеобухватног „санитарног кордона“ по периметру граница са Русијом.

Практично, главни услов „партнерства“ је отказ од савезништва са Русијом и промена геополитичког вектора тих земаља.

По оценама експерата, снаге ЕУ на Кавказу и курс ка „источном партнерству“ су узајамно повезане мере у оквиру припрема рата против Русије.

Но, догађаји у Осетији су показали да Израел има своје антируске циљеве, које он и даље намерава да остварује у Грузији. И то што Израел из Грузије изводи по убрзаном темпу све грузијске Јевреје, сведочи да усијање стања на Кавказу тек почиње и да је ескалација сукоба тек пред нама. Израел то добро зна, јер учествује у свему томе.

Зашто Израел ратује против Русије? Ми смо доста слушали о сопственом пројекту САД, да они претендују на светско господарење, итд. итд. А светско господарење, очигледно је, не може се постићи без покорвања Русије. Схватљиво је зашто САД ратују против нас. Међутим, и Израел такође има свој светски пројекат, још амбициознији од америчког. То је ционистички пројекат. Оснивач и теоретичар ционизма Теодор Герцл је написао: **„Да би овладали светом, морамо овладати Русијом.“** Ето зашто Израел ратује са Русијом.

Грузија - то је део хазарског, ционистичког плана Израела за уништење Русије.

Кључне фигуре у влади Грузије су или држављани Израела или њихови предани сарадници. Израел је инвестирао у Грузију више од једну и по милијарду долара и предлаже да нафтовод Баку – Тбилиси – Џејхан буде продужен до израелске луке Ашкелон због даљег транспорта у јужну и источну Азију.

Војне припреме Грузије за нови рат, у који ће бити укључене и оружане снаге не само Израела него и НАТО који их контролише, теку пуним паром. Русија нема времена за уљљивање. Морамо знати да ако она изгуби Абхазију, Ј. Осетију и Јерменију, она губи Северни Кавказ. После тога изнићи ће претња ланчаног распада Руске федерације.

Хазари - ционисти у лику неоконзервативаца, преко мреже својих бројних структура и лица, ставили су Америку под своју контролу и она је постала њихов инструмент за вођење рата за светско господарење. Рат у Осетији је једна од етапа тога рата.

Неоконзервативци против Русије

Ционизам, исто као и неоконзерватизам је хазарски покрет. О етничкој доминанци неоконзерватизма писано је много у Америци, практично у свим медијима.

Најмоћнија лоби група у америчком конгресу је **израелско-амерички комитет за друштвене везе (АИРАС)**. Пред том структуром рачуне полагају и амерички председници, баш њој се сви упињу да угоде ако хоће да претендују на то место. Обама није био изузетак.

Неоконзервативци су успели постићи то да интереси Америке постану интереси Израела и рат Израела да постане рат Америке.

Екстремистички ционистички покрет неоконзервативаца су основали следбеници Троцкога, жестоког борца против наше земље по чијем су наређењу уништени милиони православних хришћана. Геноцид над

Осетинима је продужетак тог ужасног геноцида, који су започели ционисти на челу са Троцким.

Баш неоконзервативци су подigli буру у штампи са захтевом да се Русија одговарајуће казни. И пошто се под контролом произраелског лобија налазе малтене сви медији, у њима се приказује потпуно изврнута ситуација.

"Occidental observer" у броју од 16. 8. 2008. године, коментаришући догађаје у Осетији и мржњу америчких неоконзервативаца према Русији, пише: „Ако сте ви типичан неоконзервативац, тј. онај који види свет преваходно кроз ционистичке наочари и не може разликовати интересе САД и Израела;...и ви ћете бити веома несрећни због тога што је Русија успела разбити грузијску армију и запретила Грузији сменом режима. Израел има одличне везе са Грузијом.“

Даље се у чланку говори о пројави те неоконзервативне мржње према Русији. Тако су амерички неоконзервативци, тј. произраелски лоби, подржавали рат у Југославији чији је резултат био отцепљење Косова од Србије, савезника Русије. Они се боре за независност Чеченије од Русије, за пријем у НАТО бивших совјетских република. Они су подржали антируски курс САД и градњу објеката ПВО у Пољској и Чешкој. На њиховој страни је не само рат у Југославији него и у Ираку, где је Русија претрпела огромне привредне губитке. Они гурају САД у рат против Ирана са којим је Русија повезана и привредно и стратегијски.

Чланак у „Occidental observer“-у се завршио следећим упозорењем: „**Ми можемо очекивати тако дугу и упорну јеврејску кампању против Русије, исто тако моћну и рушилачку као што је била у револуционарном периоду од 1881. до 1917. године.**“

Та реч „ционизам“ код нас је практично изашла из употребе. Хтели бисмо да наведемо објашњење те речи, које даје „Совјетски енциклопедијски речник“ (М.1980. г.): „Ционизам - то је реакционарна шовинистичка политика и

идеологија. Настала је крајем 19. века. Истурили су лозинку о стварању јеврејске државе у Палестини и пресељење свих Јевреја тамо. Карактеристичне црте ционизма су ратнички шовинизам, расизам и антисовјетизам. Врховни орган је светска ционистичка организација, створена 1897. године. Руководиоци центри ционизма налазе се у Израелу, где је ционизам државна доктрина и у САД.*

Ционизам има и духовне циљеве. Његове присталице треба да изграде трећи Соломонов храм, (на месту велике исламске светиње, џамије Ал Акса коју претходно, наравно, треба некако уклонити) у коме ће крунисати свог врховног владара - Мошијаха, који треба да стане на чело светске владе. У православљу га зову антихристом.

Судећи по догађајима у Осетији, антисовјетизам се претворио у антируску делатност милитаристичког карактера.

У 1999. години Пентагон је припремио реферат за високо војно и политичко руководство САД. У њему се каже: „Будућа опасност се огледа не само у припреми непријатељских међународних тенденција, него и у ризику да их руководство не препозна.“

Претња несхватања и потцењивања угрожености националне безбедности Русије, очевидно се испољила за време и после рата у Осетији.

Задуго пре тога рата **спољни избор Русије** по питању самопроглашења република, изгледао је овако: или ћемо признавањем тих република, своје односе са Западом учинити сложенијим или их нећемо признати да би угодили Западу.

Дуго времена ми смо ишли по том другом путу. И мислили смо да ће наше стремљење угодити западном свету и стабилности у региону. Рат у Осетији је показао да је **избор** у самој суштини био **дубок**. Он се састоји од својевременог признања и успостављања поретка по нашим условима или кроз развлачење решавања тог питања дајући Западу

могућност да почне рат и добије повод да уђе на територију Грузије.

А то, да је то Запад и намеравао - упасти на Кавказ под некаквим изговором и искористити територију Грузије као плацдарм за дестабилизацију прилика у региону и рат против Русије - не изазива никакву сумњу.

Нису тек тако јануара 2009. год. у Вашингтону, министар иностраних послова Грузије Григол Вашадзе и државни секретар САД-а Кондолиза Рајс потписали **Повељу о стратешком партнерству две стране**. Њен садржај носи конфиденцијални карактер, тј. скривен чак и од водећих политичких партија Грузије.

Додуше, сутрадан по потписивању неофицијалног текста Повеље, текст је постављен на сајту информативне агенције Regnum. Тамо нема ничег неочекиваног, штавише - све је очекивано.

Суштину документа укратко су формулисали Вашадзе и Рајсова у свом обраћању поводом потписивања Повеље.

Како наводи агенција GNN, Вашадзе је изјавио: „Грузија треба да се врати западном свету. Ја сам веома поносан што сам дочекао овај дан. Ми подвлачимо да смо захвални САД-у на овоме што ради и овај документ нашег стратешког партнерства утврђује, не само права за Грузију него и **обавезе које Грузија мора испунити.**“

Конди му складно отпевава да „Грузија може бити сигурна да у САД-у има пријатеља.“ По њеним речима, „тај документ показује колико су се побољшали наши односи у безбедносној, одбрамбеној, привредној и културној сфери. САД су увек подржавале и подржаваће и будуће **територијалну целовитост Грузије.**“

У тексту Повеље „Део 1. Принципи партнерства“, практично свих седам принципа, на неки начин су повезани са обезбеђењем те **територијалне целовитости и указују**

на сарадњу у области одбране и безбедности:

1. „Подршка суверенитету, независности, **територијалној целовитости и непромењљивости граница** једних и других чине **основу наших двостраних односа.**“

3. „Сарадња у сферама одбране и безбедности међу демократијама има суштински значај за ефикасно реаговање на изазове који **угрожавају мир и безбедност.**“

И даље све то, ни мање ни више, него се представља као услов очувања слободе и мира у Европи:

4. „Јака, независна, суверена и демократска Грузија која је створила своју **сопствену оружану силу**, доприноси учвршћењу безбедности и благостања не само свих грађана Грузије **него и у слободној и мирној Европи.**“

Па „**територијална целовитост**“ Грузије са тачке гледишта САД-а и Запада у целини, подразумева укључење **Абхазије и Ј. Осетије**, а ако реч у Повељи значи „одбрану“ Грузије под тим треба подразумевати присаједињење Абхазије и Ј. Осетије. Но, оне се неће добровољно присајединити. Али, тамо се налази наша војска и ми смо признали независност те две државе. Значи, овде је реч о рату, а **не о неком локалном оружаном конфликту у Абхазији и Осетији, реч је о крупном, свеобухватном рату са Русијом.** Разуме се да Грузија сама од себе никада не би кренула у такав сукоб. Иза Грузије стоје САД, иза Грузије је цео Запад, иза Грузије је Невидљива Хазарија опседнута жеђу за реваншом. Баш она ће сада ратовати са Русијом, користећи грузијску армију и приватне војне компаније као пушчано месо, које наоружавају америчким и натовским оружјем. Може се претпоставити да је баш учешће грузијске армије у том рату имао у виду Вашадзе када је говорио „**о обавезама које Грузија мора испунити.**“

У тексту Повеље олет НАТО као да се обраћа Па-

пуанцима који жудно ишчекују бисере:

„...6. САД ће помоћи напоре Грузије да ојача везе са другим нацијама **евроатлантске оријентације** у политичкој, привредној, социјалној и безбедносној сфери.“

„7. Партнери изјављују да је њихов заједнички **циљ пуна интеграција Грузије у евроатлантске и трансатлантске политичке, привредне као и одбрамбено-безбедносне структуре** након испуњења неопходних стандарда од стране Грузије.“

Вашадзе је своју позицију по питању НАТО-а појаснио раније, током сусрета у Бриселу. По саопштењу информативне агенције Regnum он је рекао да ће се Тбилиси мирно и осмишљено кретати ка НАТО-у и ЕУ: „У Бриселу се десило оно најважније - нађен је излаз из казуистичког процедуралног тупика. Грузија није добила програм за чланство у НАТО, али је добила све оно из чега се он састоји. Како се то зове и није толико битно.“

Зашто су НАТО-у потребне тако нестабилне земље као што су Грузија и Украјина? Одговор на то питање дао је представник Русије при савету Русија - НАТО, Димитрије Рогозин, у интервјуу датом 24.1.2009. године радију „Ехо Москве“. При разматрању проблема пријема у чланство НАТО нестабилних држава, он је рекао: „Ја сам неколико пута питао, између осталих и моје колеге, зашто то они раде? Грубо говорећи - у чисто војном погледу, ни Хрватска, ни Албанија нису плус за НАТО, него можда чак и минус. И то је тачно! Никаквог јачања војног потенцијала није донео НАТО пријемом тих држава. Али њихов одговор ме је просто запрепастио: „Ми примањем балканских држава ширимо НАТО да бисмо **променили политички идентитет тих држава.**“ То јест, они то фактички раде да би те државе постале део западног света...То је мондијалистички приступ. То је стварни покушај експанзије одређене

политичке културе на све већој и већој територији. Као одговор, ја сам им рекао: „Па значи, Украјина такође мора ступити у НАТО да би променила политички пол?“ У **суштини то и јесте доказ антируске суштине ширења НАТО на исток**. Зато сам ја сагласан са вама да ће НАТО једном предузети на себе одговорност за немире у региону и ставити на њих своју шапу, али то ради баш због тога да би **ставио под контролу политички процес у тој држави**.“

Тај процес стављања државе под контролу НАТО, често иде преко дестабилизације прилика у региону са циљем добијања оправдања за међународну умешаност, пре свега НАТО снага и баш тај сценарио је био утабан у Југославији. Сада то покушавају да ураде на Кавказу, па и на нашој територији - Северном Кавказу.

После „петодневног рата“ међу криминализованом националистичком елитом народа Северног Кавказа појавила се нова смерница за могућност „косовске варијанте“ са прелазом на међународни протекторат. Познато је како се тај међународни протекторат завршио на Косову.

Уопште, југословенски модел, који Запад и код нас покушава да реализује је релативно прост. У југословенском моделу акценат је стављен на **три групе снага**. То су **опозиционе политичке и социјалне организације и групе унутар државе** (своопште систематско распаљивање протестног расположења и наступања); **сепаратисти који експлоатишу етнички фактор; пета колона** (од стране Запада корумпирани чиновници из владајуће елите, пре свега у политичким, привредним и војним круговима).

Руководство земље мора на време да неутрализује агресивна дејства тих снага против наше државности преко покушаја дестабилизације прилика и да не би дало повода за интернационализацију сукоба коју би испровоцирао Запад, како би се НАТО умешао.

Циљ НАТО-а огледа се у промени политичког иден-

титета државе са националног (државотворног) усмерења ка глобалистичком (антидржавничком и антируском) усмерењу. У томе је суштина **„експанзије одређене политичке културе“** (хазарске културе - додајемо ми) **„на све већој и већој територији“**. И пријем у НАТО није ништа друго него **„стављање под контролу политичких процеса“ у земљама чланицама те организације**. НАТО значи раздржављеност државе, приватизацију њених оружаних снага и њено претварање у вазала са наказном интеграцијом у Глобални каганат.

Те идеје су нашле свој одраз у Повељи о стратешком партнерству Грузије и САД.

У тексту Повеље се говори о конкретизацији опасних путева реализације побројаних принципа: „У оквиру комисије НАТО - Грузија, САД и Грузија чине и остварују **организациони план** чији је циљ **повећање одговарајућих могућности и координације НАТО и Грузије**, па и путем обуке и појачања обучености оружаних снага Грузије.“

Другим речима, реч је о обезбеђењу оперативно-узајамног дејства у случају рата. Рата са ким? Из другог дела документа види се са ким: „Схватајући да **миру и стабилности у свету прети опасност**, узимајући у обзир околности проистекле из сагласности од 12. августа о прекиду ватре између Грузије и Русије, Сад и Грузија желе да прошире оквире програма сарадње у сфери одбране и безбедности са циљем отклањања тих претњи и стварања мира и стабилности. Сарадња и партнерство између САД и Грузије је корисна како за обе државе, тако и за регион.“

То јест, **„ширење оквира програма сарадње у сферама одбране и безбедности директно се доводи у везу са опасношћу по мир и стабилност у свету“** и рат између Грузије и Русије и има **„за циљ да отклони те претње“**. Но, ако је реч о сарадњи у области одбране,

априори се претпоставља да ће се те претње отклањати **војним путем.**

Ту се види сва стратегија, ту је сва тајна. То је тако просто, с неба па у ребра и почиње рат. Нужан је повод да би се могло рећи да **„миру и стабилности у свету прети опасност“**, а из тога произилази да је потребна и провокација. Ето, ту провокацију сада и припремају. И припремају је пре свега против Русије.

Међу принципима утемељеним у Повељи постоји и принцип о демократији. А и како би без ње. На неким местима у тексту уместо традиционалних и усвојених речи карактеристичних за такве документе, као што су „земље“ или „стране“, овде се користи реч „демократије“. Дворска цукела, која је настала укрштањем различитих порочних режима и патолошких политичких курсева хтела би себе да промовише у елитни тип државе. А ако си ти недемократичан, тебе ће дворска цукела оптужити да си „политички нелегитиман“.

„2. Наша сарадња је заснована на општем схватању и признању заједничке **вере да је демократија главни основ политичког легитимитета**, па самим тим и **стабилности.**“

У свом иступању поводом потписивања Повеље, министар иностраних послова Грузије, одајући признање Хазарији зато што је неприхватање америчког модела демократије увела као повод за тотални рат, изјавио је: „Ми знамо да морамо бити **отворено, демократско и либерално друштво** и заједно са САД ми можемо **дostiћи тај циљ.**“

На тај начин, под плаштом сарадње у сфери одбране и безбедности под видом отклањања спољних претњи и заштите демократије, САД и НАТО стреме да упадну на територију Грузије да би је искористили као плацдарм у рату против Русије.

После рата у Осетији, ситуација се одвија баш по

тог сценарију. То потврђује и саопштење Интерфакса од 18.10.2008. год. где се каже да је председник Ј. Осетије, Едуард Кокојти, изразио незадовољство што међународни посматрачи не реагују на провокације грузијске стране.

„Ситуација у пограничној зони републике Ј. Осетије и републике Грузије се поново усложњава. Практично свакодневно се пуца по стражарским пунктовима одбрамбене структуре Ј. Осетије и хапсе се људи“, изјавио је Кокојту Интерфаксу.

„Међународни посматрачи, притом, веома чудно испуњавају своју мисију, уопште не реагујући на то. **Истрастност међународних посматрача је очевидна. Њихова делатност не доприноси побољшању ситуације, него обрнуто, погоршава је“**, приметио је Кокојти.

„Грузија својим дејствима нарушава план Медведев-Саркози уз **ћутљиво посматрање међународних посматрача“**, додао је он.

Пре неколико година амерички и европски стратегији су разрадили пројекат **„Велики Кавказ“**. Главни геополитички циљ пројекта је стварање **федералне државе под контролом САД-а коју би чиниле Грузија, Јерменија, Азербејџан и севернокавказске руске републике.**

У складу са тим планом, Саркози је и доведен на власт да би испунио два основна задатка:

1. Интензивирати сукобе на Кавказу, пре свега Грузије са Русијом;

2. Створити предуслове за размештање америчког и европског контингента у зони „Великог Кавказа“.

Сакашвили је испунио те задатке. НАТО контингент је стигао на Кавказ. Но, за реализацију главног геополитичког циља - **стварања федералне државе - треба створити војну инфраструктуру САД на Закавказју, што је у складу са пројектом.**

Њена градња траје већ неколико година у оквиру програма Пентагона **„Каспијска погранична**

иницијатива", која је сада усредоточена на Азербејџан и Казахстан са намером да се прошири на неке друге бивше совјетске републике. Пентагон је већ постројио и спрема се да построји командно-штабне центре, као и центре за ваздушне и морске тајне операције. У Азербејџану Пентагон ствара базу за развијање снага за специјалне операције (мобилне јединице) са главним штабом у Бакуу.

Програм, аналоган Каспијској иницијативи, постоји и у НАТО-у, наводно због тога да би чувао гасовод који иде трасом Каспија – Турска - Балкан. **Добијамо то да један те исти гасовод чувају и војска САД-а и НАТО.** Да није много стражара? Као да они не верују једни другима? Уопште није тако. У војно-стратешким односима **они морају једни друге допуњавати, обезбеђујући оперативно јединство својих војски** у том региону где планирају да ратују против Русије.

И затим, од кога они желе да заштите те нафтоводе? Кажу „од терориста“. Али ко финансира те терористе и откуда они избијају? Зна се откуда. Из Саудијске Арабије, која је под контролом САД-а, из Турске - чланице НАТО-а, али и из других земаља блиских том блоку. Због чега? Због борбе са нашом земљом. Доста више о терористима. Запад сам ствара терористичке организације као што је било са Ал-Каидом која је створена због борбе са СССР-ом, а онда су је искористили као изговор за вођење глобалног рата у интересу Хазарије.

Очигледно је да је одбрана нафтовода само изговор.

Под тим изговором у рејон Кавказа стиже амерички и НАТО контингент. **Они се размештају по бившим совјетским војним базама у Азербејџану.**

Но, ако следимо логику атлантиста, ми такође у том региону имамо нафтоводе који се дотичу наших интереса. И више од тога, положај у пограничном Закавказју директно утиче на ситуацију на нашем Кавказу, што је повезано са

обезбеђењем стабилности и територијалне целовитости Русије.

Зато је закономерно да и ми под истим тим изговором очувања нашег нафтовода разместимо на Кавказу у довољној количини своју војску и флоту. Ми имамо на то апсолутно право и предност у поређењу са правом атлантиста, а ми се још према њима понашамо као робови док они као одговор показују све већи безобразлук према нама. И што смо ми бољи према њима, они су гори према нама.

Непоимање и потцењивање претњи националној безбедности Русије, које проистичу из дејстава Запада, на оживљавању пројекта „Велики Кавказ“ и програма „Каспијска погранична иницијатива“, довели су до тога да смо ми те претње не само допустили него и својом пасивношћу дозволили њихово остваривање.

Амерички комитет за мир на Кавказу, који је практично у потпуности састављен од неоконзервативаца (раније се он звао Комитет за мир у Чеченији), чији су чланови жестоки русофоби, као што су Бжежински и Ричард Перл, су радећи за пројекат „Велики Кавказ“ упорно протурали идеју да **само међународно присуство на Кавказу може тамо стабилизovati прилике.** То јест, они су свим силама хтели интернационализацију сукоба. И у резултату Западом испровоциране агресије у Осетији, они су то успели. Притом смо их ми сами позвали услед **несхватања, потцењивања и игнорисања свеобухватности и озбиљности претњи** и наше концептуалне оријентације на принцип **„заштите од претњи“** уместо принципа **„спречавање претњи“** који захтева оповргавање реакција на претњу.

Пошто смо од Запада направили страну која учествује у регулисању ситуације на Кавказу и у Осетији, ми смо у суштини иступили против интереса Русије и њене безбедности. Ми смо пустили козе у башту. А коза је много. Ушавши у преговоре са САД-ом ми смо их де факто

учинили страном која учествује у регулисању ситуације. Што се каже, својеручно, својим рукама. Имали смо у шаџи апсолутно стратешко преимућство, добијено услед муњевите војне победе наших војника у рату, који је довео противника (Запад) у стање шока и збуњености. Ми то нисмо искористили него смо чак дозволили да се умеша ЕУ. И онда је долетео Саркози. И ми, победници, водимо са њим преговоре, као да је он био наш саавезник у тој победи, пријатељ, друг или брат. Али, Саркози је по својим идејним настројствима апсолутна супротност нашег партнера. Курс Саркозија и Израела, који су наоружали Сакашвилија –једно је те исто. Маске и образине могу бити различите, али је суштина иста.

Сарко од речи „саркофаг“

Ево како пише „Јеврејска електронска енциклопедија“: „Главна разлика саркофага од других врста гробова је у томе што се саркофаг није закопавао у земљу него је стављан у гробнице или маузолеје; зато су саркофаге богато украшавали.“

„Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што сте као окречени грбови, који споља изгледају лепо, а унутра су пуни костију мртвачких и сваке нечистоте. Тако и ви, споља се показујете људима праведни, а изнутра сте пуни лицемерја и безакоња.“ (Матеја 23, 27-28)

Баш такву асоцијацију изазива **Саркозијева** личност.

Његов избор на место председника Француске Запад је прихватио са одушевљењем. Опрезнијем мишљењу у најпрестижнијим медијима није било места. Саркози - савезник САД-а. И то говори само за себе. Како пише јеврејска штампа, Саркози потиче из старе јеврејске породице Малах. У 15. веку породица Малах је побегла од шпанске инквизиције у Француску, а потом у Солун. У Грчкој су чланови те породице основали ционистички покрет. Данас су Малахи, у свету познати, ционистички лидери. На Павлика Морозова није лично и почео је да реализује ционистичке, а то значи и антируске пројекте новог светског поретка (глобализације).

Због тога је он, ступивши на председнички престо, одмах поставио за свог савезника познатог **идеолога глобализације Жака Аталија**. „Реци ми ко ти је пријатељ и ја ћу ти рећи ко си ти.“ Жак Атали је члан три главне масонске организације: Билдербершког клуба, Трилатералне комисије и Савета за међународне односе.

Хералд Трибјун у броју од 19.4.2007. године, објављује један од његових програмских текстова, где он говори о неопходности да се „распространи глобализација у привреди“ на политику „уз помоћ концепције успостављања демократије“, (приметимо узгред да су то САД успешно реализовале у Ираку). Даље Атали пише: „Ми морамо реорганизовати и реанимирати институте **глобалне светске владе**.“ Та структура је непосредно призвана да спрми успостављање светске тираније у форми свеопштег физичког и духовног ropства.

Саркози је иницирао стварање **Средоземног савеза**, слично ЕУ, у пуној сагласности са оснивачким документом који је штампан у јулу 2008. године. У Савез су ушле државе Европе, Блиског истока и Северне Африке, изузимајући Либију. Моамер Гадафи је одбио да допутује на сусрет, упоређујући Средоземни савез са „минским пољем“

и изјавио је да „тај план има за циљ да поново постави арапске земље под власт Европејца“.

Средоземни савез укључује 43 државе: 27 земаља чланица ЕУ, 10 земаља југа - Алжир, Египат, Израел, Јордан, Либан, Мауританију, Сирију, Тунис, Турску, а такође и Палестинску аутономију и Албанију, Хрватску, БиХ, Црну Гору и Монако. Либија има статус придруженог члана нове организације. Земље богате ресурсима, добар залог за похлепни Запад.

Као резултат стварања те регионалне организације имамо **механизам постепеног губљења суверенитета земаља чланица, путем стандардизације свих сфера њиховог живота**, укључујући привредну, политичку, социјалну, еколошку и духовну. Пошто ред тих земаља сарађује са Русијом и има са њом традиционално пријатељске односе, њихово укључивање у глобалистички, а то значи и антируски пројекат, има циљеве деструктивног карактера. Они се огледају у томе, што они желе да отргну проруски настројене земље од Русије, да их ставе под контролу Запада, а у даљем, када се оне потпуно заплету у њиховој паучини, да их окрену да испуњају против Русије, као што се то десило са Грузијом.

У оквиру Савеза ће се реализовати шест конкретних пројеката, међу којима је стварање ЕУ - Средоземноморског универзитета и развоја предузетништва, што значи покушај успостављања цивилизацијске и привредне контроле Запада над замљама Средоземља.

Подвацима да је међу иницијаторима и организаторима Средоземног савеза био и Саркози. То је била једна од главних тачака његовог предизборног програма.

У оквиру интервјуа „Тајму“, датом 30. 9. 1991. године, његов саветник Атали изјавио је следеће: „Уништавање совјетске претње не значи да је свет постао безбеднији, без икаквих конфликта. Сада нам треба **глобална миротворачка сила**. То јест, оружана сила која

ће успоставити нови светски поредак уз помоћ силе и која ће силом гушити сва несугласја и супротстављања. Та „глобална миротворачка сила“ треба да буде у служби „глобалне светске владе.“ Као део те војске сад се јавља НАТО, који размешта војску по територији Грузије да би имао плацдарм за рат против Русије.

Саркози је рекао да је будућност Европе на југу. Средоземни савез треба да помогне да се „победи тероризам, интегрizam и фундаментализам“, значи, треба да се бори против државотворности и национал-историјских традиција, путем насилних дезинтеграција и денационализација, а све оне који се не слажу са њима, прогласиће терористима.

Саркози, кога смо ми поставили за посредника у решавању грузијско-осетинског сукоба има тесне везе са ЦИА и он је њен истакнути члан. У новинарском истраживању Тјерија Менсана потврђује се да је „**пројекат Саркози**“ био осмишљен и изрежиран. Сав арсенал америчке шпијунаже био је пуштен у општај. Тако су у наставцима били пуштани фалсификати који су оптуживали одређене француске политичке делатнике за поседовање тајних банкарских рачуна у Луксембургу. Међу „осрамоћеним“ био је и Саркози. Он ту ствар предаје суду и оптужује за клевету свог политичког конкурента у трци за председника, премијер министра Доминика де Виллена. Он није крио да жели да га пошаље у затвор.

У стварности, списак је доспео у јавност преко **франко-америчког фонда** чији је председник био цар америчке шпијунаже **Џон Негропонте**. Што се тиче Негропонтеа, можемо рећи да је био

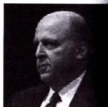
French-American
Foundation

амбасадор у Хондурасу, када су САД финансирале ескадроне смрти.

Када је био амбасадор САД-а у ОУН, он је уложио вето на резолуцију СБ ОУН, која је осуђивала терористичка дејства Израела и убиство шеика Ахмета Јасина.

Директор **Ф-А фонда** који је пустио фалсификат усмерен против Саркозијевих конкурената у председничкој трци, био је **Франк Визнер** који је тесно повезан са ЦИА и министарством одбране САД.

Тако је он, Визнер, који се својевремено оженио другом женом Саркозијевог оца који је са њом имао двоје деце, усвојио брата и сестру нашега Николе. Он је био у

тако присним односима са другом породицом свога оца, да је пошао у САД на школовање по линији специјалног програма америчког државног департмана. Визнер је тада радио за ЦИА.

Потом, када је Саркози постао министар за буџет и представник француске владе, Визнер је сменио Пола Волфовица са места првог заменика министра одбране САД одговорног за политичко планирање. О његовим везама са Саркозијем

сви су ћутали. Пред ирачку кризу почели су планови о уништавању деголистичког крила тј. идејних деголиста у Француској и долазак Саркозија на власт. План се састојао из три етапе: 1) ликвидација лидера деголиста и преузимање лидерства у њој, од стране Саркозија; 2) ликвидација десних конкурената која би отворила пут Саркозију и његовој кандидатури за председника; 3) ликвидација сваког озбиљног конкурента са левице да би били апсолутно сигурни у успех избора.

Та операција ЦИА-е и МОСАДА је натерала Жака Ширана да уведе Саркозија у владу без обзира на њихову међусобну нетрпељивост. Он је постао министар унутрашњих послова, одговоран за мрежу унутрашње шпијунске, што му је омогућило да постави своје људе на кључна места у руководству земље.

Али вратимо се списку са фалсификованим тајним рачунима који су уперени на оптужбе и клевете и уклањање Доминика Жан Вилпена. И тако, тај списак је избацила Ф-А фондација чији су руководиоци били Негропонт и Франк Визнер, тесно повезани са Саркозијем.

Како се испоставило, списак је у Лондону направила компанија **„Хаклуит и ко“** која је у ствари заједничка структура ЦИА и МИ 6, **чији је, каква случајност, директор Франк Визнер.**

Вилпен је оповргао клевете, но њега су и даље оптуживали и ставили га у кућни притвор и de facto га привремено искључили из политичког живота. Тако су неутрализацио главног кандидата деснице и отворили пут Саркозију ка месту председника.

После неутрализације конкурента деснице, Саркозију је преостало да уклони и конкурента са левице, из Социјалистичке партије.

И опет улазе у игру интриге. Чланарина у Социјалистичкој партији се слуша до најнижег, чисто симболичног нивоа да би се привукли нови чланови. И ево, хиљаде младих људи предаје молбу за пријем у партију. Међу њима је и најмање 10 000 чланова, који су у суштини чланови

троцистичке либералне Партије ламбертиста (тако назване по имену свог оснивача Пјера Ламбера). Та велика организација екстремно левог усмерења има дугу историју сарадње са ЦИА у борби са СССР-ом. Она је пандан америчкој партији СД САД Макса Шахтмана који је био оснивач неоконзервативног покрета у Америци.

Када се решавало питање о истицању кандидата Социјалистичке партије за место председника Француске, избор је требало да буде између **Лорана Фебуса** (који је представљао опасност по Саркозија) и **Сеголен Ројал**.

Ројал су прогурали, тек пристигли у партију, ламбертисти. У операцији удаљавања Фабијуса, важну улогу је одиграо члан Социјалистичке партије **Доминик Штраус Кан**, Американац јеврејског порекла, повезан са САД-ом, који је предавао на Станфордском универзитету, а тамо га је поставила тадашњи проректор Кондолиза Рајс.

После тога, кад је Саркози постао председник, он и Рајс су као знак захвалности за учињену услугу поставили Кана за председника ММФ-а. Кан је члан масонске ложе Великог истока Француске.

Кажи ко ти је савезник и ја ћу ти рећи ко си ти

Паралела са познатом пословицом може се пројектовати. На пример, „кажи ми који су твоји први кораци на месту председника и ја ћу ти рећи ко је финансирао твој избор.“

Тако је прва одлука Саркозија на месту председника била дозвола његовим друговима Доминику Десену и Патрику Партуми да повећају број коцкарских аутомата у свом казину.

Компанија „Груп Лусијен“ којом руководи Десен, има у Француској 13 хотела лукс категорије, 13 казина,

57 ресторана и дискотека, укључујући познати париски ресторан на Јелисејским пољима „Le Fouquet's“. Баш у њему је Саркози обележио победу на председничким изборима.

Поставши председник Француске, Саркози је за своје главне ослонце поставио четири човека. То су: **Клод Геан** - генерални секретар Јелисејске палате; **Франсоа Перол** - заменик генералног секретара Јелисејске палате; **Жан Давид**

Левит - дипломатски саветник; **Ален Боер** - одговоран за тајне службе.

Зауставимо се подробије на свакој од ових персона.

Клод Геан је руководио Саркозијевом председничком кампањом и био је десна рука Шарла Паскуа, Саркозијевог пријатеља и наставника.

Паскуа је деведесетих година,

без обзира на своју сумњиву прошлост, био постављен за министра унутрашњих послова и користећи се својим положајем ставио је под контролу казина и игре на срећу. Тада је успоставио тесне везе са Саудијском Арабијом и Израелом и постао је

почасни официр Мосада.

Што се тиче Мосада, Саркози је и у ту пушку ставио ђуле. Утицајни француски журнал „Фигаро“ је у броју од 22.10.2007. године публикувао чланак у коме се тврди да је француски лидер радио и још увек ради за израелску обавештајну службу.

Како произилази из чланка, 1978. године је влада Бенахама Бегина донела решење да се угнезди у партију

деголиста како би се преобратила у „пријатеља Израела“. Операција је названа Рафаел Ејтан, по имену бившег шефа Мосада. Саркозија је завршила тајна израелска служба још 1983. године и постао је израелски шпијун високог ранга.

Документи до којих је дошао „Фигаро“ сведоче да је **Саркози и дан-данас агент израелске тајне службе.**

Припадност Мосаду је вероватно повезала Саркозија и Паскуа. Када је у партији деголиста почела борба између историјских деголиста и десног крила где су улазили банкар-финансијери повезани са **Ротшилдима** које је представљао Балађур, тада су Паскуа и млади Саркози подржали крило Ротшилда, и тако практично издали Жака Ширака. Конфликт је достигао кулминацију 1995. године када је Едуард Балађур на председничким изборима постао супарник свог бившег пријатеља Жака Ширака. Но, претрпео је пораз. Постоје информације да су Паскуа и Саркози умешани у заштиту интереса мафије на Корзици.

Тада је Клод Геан био Паскуина десна рука.

Следећи члан четворке поверљивих и блиских Саркозијевих људи је **Франсоа Перољ** - заменик генералног секретара Јелисејске палате. Он је управник банке **Ротшилда**.

Саркози је са Ротшилдима повезан најтешњим везама. Едуард Ротшилд је стари Саркозијев пријатељ и сувласник „Ротшилд кредитне банке“. У јулу 2003. године, Ротшилдова банка у Лондону и Паризу се уједињују и ствара се компанија Конкордија БВ (Concordia BV) у коју је ушла „Ротшилд кредитна банка“. Та банка контролише банкарски бизнис у

Француској и континенталној Европи.

Међу четворицом Саркозијевих блиских људи је и **Жан Давид Левит**, саветник за питања дипломатије и зато прозван „дипломатор“ по аналогији са „терминатор“.

Први председник државе кога је Саркози примио у улози председника је наш Миша Сакашвили. Истина, поводом конфликта Грузије и Русије треба навести цитат из чланка Винсване Жовере који је публикован средином новембра 2008. године у журналу „Нувел Обсерватор“ (Nouvel Observateur) и стављен на сајт Инопреса: „Саркози је осмислио план - извући корист из конфликта, склопивши са новим руским председником посебне односе. Француски председник је 2. 9. 2008. године позвао на доручак у Јелисејску палату неколико експерата, међу којима и сина Андреа Глуксмана-Рафаела, новинарку Лору Мендевиљ, политиколога Мари Мендра и Елен Карер д'Анкос да би им изложио своју нову стратегију. По речима једног од присутних на том сусрету, Саркози је изнео да је по његовом мишљењу Медведев либералнији од Путина и зато му треба помоћи. По његовим речима он је хтео да „одигра улогу која је одиграла Тачер са Горбачовим.“

Стратегију коју су применили према Горбачову, на западу зову „**стратегијом меке силе**“. У складу са њом, противника зову „**партнером**“, али истовремено, методом „**меке принуде**“, увлаче га у саморушилачки процес.

Како пише „Нувел Обсерватор“, ту „Тачеровску“ стратегију је применио Саркози 9. 9. 2008. године на подмосковској дачи у време разматрања плана од шест тачака. Када је руска страна блокирала преговоре због једне кључне фразе, тада је Саркози запретио да ће отићи, рекавши Медведеву: „Димитриј, ти имаш 42 године, ти

би млад руководица, према теби се добро односе. То је невероватна шанса. Не испуштај је. Ако ти откажеш, ја не могу спречити Европејце да уведу санкције према теби. Ти хоћеш да будеш изопштен?“ По речима Кушнера, тако је Саркози „успео да ишчупа потпис Медведева“.

У портрету Левита треба додати да је он син бившег директора јеврејске агенције. Био је амбасадор Француске у ОУН, али га је тадашњи председник Жак Ширак сменио са тог места, сматрајући да је он исувише близак Бушу. Код Саркозија су такви људи чести. Чуди једино што при тако тесној вези са Бушом, он као да њим плаши друге људе.

Дипломатски саветник Јелисејске палате Жан Давид Левит је у журналу „Нувел Обсерватор“ говорио о разговору Саркозија са руским лидерима од 12. августа 2008. године у Кремљу. Никола Саркози се срео са Владимиром Путином и Димитријем Медведевом и покушао да их убеди да обуставе борбена дејства у Грузији и да не заузимају Тбилиси. У чланку се каже да је то питање изникло због сазнања француске тајне службе да значајан део руске армије намерава ићи до краја, до свргнућа Сакашвилија. Осим тога, Саркози је имао основа за претпоставку да је Кремљ већ формирао

проруску владу у Грузији која би преузела власт.

По речима Жана Давида Левита, Саркози им је рекао да то не морају радити, зато што то свет неће дозволити. На то је Путин одговорио: „Ја ћу тог Сакашвилија обесити...“ „Обесити?“ „Зашто да не, одговорио је руски премијер.

Американци су обесили Садама Хусеина. „Да, рекао је тада Саркози, но, зар ти хоћеш да завршиш као Буш?“ Путин се замислио, а потом рекао: „Ту си у праву.“ На тај начин, пише аутор чланка, „Саркози је спасао главу Сакашвилију...“ Левит је уверен да је Саркози одиграо велику улогу у процесу „мирног регулисања“.

И на крају, још једна, веома скривена, значајна фигура из сенке, члан велике четворке на коју се ослања председник Саркози. То је својеврсни „сиви кардинал“ (то је у руском језику синоним за леденог, безосећајног и тајновитог човека - оп.преводиоца) - **Ален Боер**. Његово име је обавијено тајновитошћу. Он је задужен за тајну службу. Боер је унук великог рабина Лиона, који је био **велики мајстор главне масонске ложе у земљи – „Велики исток Француске“, био човек бр. 2 у агенцији националне безбедности САД-а за Европу**. АНБ је водећа специјална служба у САД-у за област радио-електронске шпијунаже и контрашпијунаже. То је најтајнија и најзатворенија од свих организација које улазе у Обавештајну заједницу САД.

Што се тиче масонерије, треба још једном напоменути да је њен главни циљ уништење хришћанства, пре свега православља, као и ликвидација националне државности у циљу стварања глобалне антидржаве - Глобалне Хазарије.

Лозинка „Великог истока Француске“ је: **„завади па владај; доминирај да бидиктирао; изопачи да би држао под контролом; убиј**

да би завршио“.

Ми се везујемо и тражимо подршку код Саркозија, човека који је повезан са тајним друштвима о којима архиепископ Аверкије (Таушев) у проповеди „Коме ми служимо“, каже: „Све је данас тако затровано богоотступничким отровом и отвореном и бестидном служењу ђаволу. Посебно опасно и погубно је увући себе у било какве везе или односе са тајним друштвима и организацијама које су тајно или јавно прожете антихришћанским духом и користити се њиховом материјалном помоћи или било каквом подршком, јер ће се због тога пре или касније, на овај или онај начин кајати због, на тај начин неке продате духовне слободе. Бесплатно, потпуно бескорисно и без икаквог интереса данас скоро нико не помаже.“ („Савременост у светлу речи Божије“, „Речи и говори“, том 4).

И ми смо спремни за ту „помоћ“ платити најскупљим - **нашом „духовном слободом“?** Спремни смо уступити је због тренутне сумњиве користи и политичке коњуктеуре?

Продужимо нашу причу о председнику Француске, који је наметнуо своју „помоћ“ Русији на Кавказу. Осим што је Саркозијев рођак, већ знани нам Френк Визнер којег је председник Буш поставио за специјалног изасланика по питању независности Косова, инсистирао је на томе да Саркози постави за министра иностраних

Nicolas Sarkozy, alors ministre de l'Intérieur, et Alain Bauer

послова **Бернара Кушнера** који је такође ушао у процес регулисања конфликта у Осетији.

Тако је Кушнер одмах по постављању добио два приоритетна задатка - обезбеђење независности Косова и прекид старог политичког курса Француске према арапским земљама.

Кушнер - Јевреј из Прибалтика почео је каријеру стварањем хуманитарне НВО „Лекари без граница“.

Захваљујући новцу добијеном од америчког Националног фонда за демократију (који је под окриљем ЦИА и који је организатор обојених револуција), он је по налогу Бжежинског узео учешће у операцији против Совјетске војске у **Авганистану**, заједно са Осамом Бин Ладеном и браћом Карзаи. Деведесетих година, Кушнер је заједно са Алијом Изетбеговићем већ био у БиХ. Од 1999. до 2001. године, Кушнер је био високи представник ОУН-а на **Косову**.

Кушнер је један од аутора концепције „**хуманитарних интервенција**“ које се користе као покриће за агресивне ратове САД-а и НАТО.

Кушнер је активно подржавао војне операције у Босни, Ираку и на Косову.

Кушнер је такође присталица „хуманитарних“ војних интервенција у Африци, коју Саркози види као једну од најважнијих зона француског империјализма.

Какве задивљујуће географије у његовој каријери: **Авганистан** и **Косово**. Рекло би се они су тако далеки. Али није тако, они су веома тесно међусобно повезани. Чиме су повезани?

Пратимо ту везу. Млађи брат председника **Авганистана** Хамида Карзаија је један од највећих нарко босова у земљи. Под контролом САД-а земља је постала највећи произвођач хероина у свету. Утврђено је да се транспорт наркотика одвија преко авиона ваздухопловних снага САД. Највећи део тих наркотика стиже у Русију против које се води прави наркотички рат, чије су жртве милиони, најчешће, младих људи. **Но, наркотици се достављају и у базу Бондстил на Косову. Даље дрогу преузимају људи Хашима Тачија тј. албанска наркомафија која је дошла на власт, како у Авганистану, тако и на Косову.** Профит од те нарко трговине иде специјалним службама САД-а, Израела, В. Британије и Француске за финансирање криминалних светских ратова, које води глобална елита због успостављања новог светског поретка. Главна препрека на том путу и главна мета за уништење у том рату је, подалачим, Русија.

У октобру 2008. године, „Руски Весник“ је известио о томе да је Ата Мухамед Нур, један од најутицајнијих политичких делатника у Авганистану, управник северне провинције Балх, назвао САД и В. Британију „главним светским нарко дилерима“ и кривцима за производњу и трговину наркотика у Авганистану. „**Крупна мрежа нарко мафије функционише на западу, где су ушли у владе неких западних земаља као САД, В. Британије и Француске**“. Истулајући у северном авганистанском граду Мазари Шарифу, административном центру провинције Балх, Ата Мохамед Нур је изјавио: „Те земље не уважавају авганистанске законе и све њихове мисли су усредсређене само на личну корист.“

Карзаи и Тачи су стари пријатељи Бернара Кушнера, без обзира што су о њиховом криминалу сакупљени и обелодањени међународни извештаји са убедљивим доказима.

BAKER & MCKENZIE

Саркози уводи у владу, у својству министра економије и финансија, **Кристин Лагард**. Она је направила каријеру у САД-у где је руководила угледном правном фирмом „Бекер и Мекензи“.

Познато је да је та фирма главни финансијер **чикашке филијале**, једне од три основне масонске структуре - **Савета за међународне односе**.

У Центру за међународна и стратешка истраживања потпредседника Дика Чејнија, **Лагардова** је тесно сарађивала са **Бжежинским**. Заједно са њим, она је контролисала радну групу за контролу приватизације у Пољској.

Укратко, на кључним местима у Француској која је преузела на себе улогу „миротворца“ у Осетији, налазе се само „наши“ људи који припадају глобалном историјском непријатељу и мрзитељу Русије - колени Данову, које седи за воланом Невидљиве Хазарије.

Погледајте сада још једну закономерност. **Највише француско руководство је тесно повезано са САД-ом и Израелом. Централна фигура**

која обезбеђује те везе и координише их је **Саркози лично**. Притом, те везе имају пре свега дубински, духовни карактер.

Ево, само једне епизоде: Саркозија, Сесилију и њихову децу зову на летњи одмор у САД, у Волфенбор.

И тако се „случајно“ подесило да се то место налази у близини поседа председника Буша. Рачун је платио **Роберт Агостинели, банкар, циониста и један од лидера америчких неоконзервативаца** који сарађују са журналом "Коментари" (Commentary) који издаје Амерички јеврејски комитет (American Jewish Committee - **АЈС**).

Саркози се, на месту председника, са необузданом активносту укључује у градњу новог светског поретка. Он даје моћан импулс изградњи свих његових чинилаца.

Захваљујући његовим енергичним залагањима ствара се Средоземни савез који заједно са ЕУ и Северно-америчким савезом чини **основу новог политичког поретка**. Он се укључује у стварање другог чиниоца новог светског поретка - новог економског поретка. И ево, видимо га 19. октобра 2008. године у САД-у, где је допутовао са председником

Европске комисије **Жозеом Мануелом Барозом** да би размотрили са Бушом, у његовој приградској резиденцији у Кемп - Дејвиду, проблеме светске финансијске кризе. И тако, међу својима, у опуштеној атмосфери. Лајт мотив тога сусрета могу бити Барозеове речи: „Међународни финансијски систем - његови основни принципи, регулација и институти - треба да се реформишу. **Нама је потребан нови глобалан финансијски поредак.** (new global financial

order). Саркози прихвата ту тему и излажући суштину Барозу изјављује: „То је светска криза и зато захтева светско решење.“

Све у пуној сагласности са речима хазарског банкара Давида Рокфелера: „Ми се налазимо на прагу глобалних

промена. Оно што нам треба је свеобухватна криза и народ ће прихватити нови светски поредак.“

И тако је Саркози за веома кратак период постао један од катализатора два темеља новог светског поретка - новог економског и финансијског поретка (у материјалној сфери људског живота) и новог политичког поретка (у менталној сфери). Али, нису оне главне. Хазари то добро знају. Чак и освојивши економску и политичку власт над светом, добивши економско и политичко лидерство, они не могу постати пуновласни лидери ако не освоје духовну власт. Само укидањем традиционалне религије путем њиховог свесног изопачења и накажења, они могу на руинама људске духовности створити уиверзалну религију за цео свет, да би човечанство не само прихватило антихриста него и страшно пожелело његов долазак као „спаситеља“ од тога хаоса који су они направили у привреди и државности.

То је идеја Бжежинског о неопходности преласка од преваосходства ка глобалном лидерству-хазарској свемоћи.

Свемоћ у суштини не значи власт над земљама, па ни над регионима. То је власт над цивилизацијом чији је стожер религија. То је власт над душом човечанства, виша форма власти, која треба да припада само Богу. Њихове претензије на ту власт нису ништа друго него изазов Њему, сведочанство тога да у њима живи и дејствује онај који је у чудовишној гордости устао против Њега и продужава да необуздано у својој претераној страсти овлада духовном влашћу над светом, претворивши све у духовне робове.

За остварење те богоборачке идеје, тај револуционар и човекоубица је изабрао за своје оваллохење најгоре од најгорих - дух колена Дановог. Дух који се из покољења у покољење персонификује у различитим видовима, у разним представницима хазарског религиозног антисистема, који жестоко испуњава

сатанске инструкције и води човечанство у погибел.

И у реализацији те идеје Саркози се у потпуности поклапа са Бушом.

О томе да су Буш и Саркози потпуно исти по својој духовној суштини, сведоче и ове две фотографије где обојица показују сатански знак - симбол Бафомета. Бушова фотографија је направљена на Олимпијади 2008. године.

Практично одмах после избора, Саркози путује на Малту

и проводи неколико дана на јаhti дугој 65 метара, заједно са својим пријатељем **Винсентом Болореом, милијардером, повезаним са Ротшилдовом банком** која је умешана у све антируске политичке гадости, укључујући револуцију у Русији. Каква год да је гадост уперена против наше земље, тражите ту Ротшилдове прсте.

Ротшилди - хазарски клан у служби антихриста

Они који контролишу токове новца, у свакој држави су апсолутни господари целе индустрије и трговине. И када ви схватите да је цели систем веома лако контролисати, на овај или онај начин, са неколико моћних људи на врху, ви почињете схватати како изнучу периоди инфлације и депресије.

Председник САД-а Џејмс Герфилд
*Неколико недеља после давања ове изјаве
он је убијен 12.7.1818. године*

Ротшилди - то је разгранати банкарски клан чија историја сеже у дубину векова и који је распростра свој утицај по целом свету.

Ротшилди потичу од Хазара који су побегли у Европу. После пада Хазарије, Хазари нису могли бежати на југ и на Блиски исток. Њих су прогонили Персијанци, прогонили их Јермени, прогонили их Алани. Њих су прогонили многи народи са којима су Хазари историјски водили ратове и сматрали их својим непријатељима.

Зато су се они покренули у Европу и, баш Европа их је примила.

Клан Ротшилда потиче од Хазара који су се затекли у Европу и тамо су преузели кључеве привредних полуга управљања.

То се, наравно, пре свега односи на финансије. Јер њихов идол је био златно теле, којему су се они религиозно клањали. Уз помоћ новца и подмићивања они су ставили под контролу многе владе и тако преузели политичку власт.

Ту технологију потчињености влада и држава добро је описао Натан Ротшилд (1777-1836): „**Ко контролише штампање новца, тај контролише владу.** Није важно каква марионета седи на трону британске империје. Човек који контролише пуштање новца у Британији, контролише британску империју, ја и контролишем пуштање новца у Британији.“

Зато није случајно баш барону Валтеру Ротшилду 1917. године била послана Белфурска декларација, у којој је исказана подршка идеји стварања ционистичке државе у Палестини, од стране британских владајућих кругова.

Ротшилди су играли кључну улогу у стварању и учвршћивању ционистичког покрета и стварању државе Израел. Баш они су 1897. год. били међу главним организаторима Првог конгреса циониста.

Утицај Ротшилда био је тако велики да је један француски коментатор у 19. веку констатовао: „**Постоји само једна власт у Европи и то су Ротшилди.**“

Ротшилди су један од највећих хазарских династичких кланова повезаних са масонеријом (илуминатима) и имају за циљ **стварање новог светског поретка.**

Због тог свог циља, они су ишли и иду на све могуће злочине, укључујући и организацију најкрвавијих револуција и светских ратова у којима је главна мета непрекидно била Русија.

Одмах после револуције у Русији, коју су финансирани хазарски банкарски „Чејс Бенк“ (Chase Bank) Ротшилд-Рокфелерови је преузела власт над централизованим капиталом и над руском државом.

Кристијан Раковски (Хаим Рајковер), бивши крвави диктатор Совјетске Украјине, лични пријатељ Троцког, један од оснивача комунистичке интернационале, члан ложе илумината и бивши совјетски амбасадор у Паризу, на саслушању 1938. г. дао је шокантну изјаву у односу

на револуцију и планове Ротшилда. Материјали саслушања Раковског били су касније објављени у књизи „Црвена симфонија“. Он је потврдио да су илуминати - Ротшилди планирали искористити комунизам за

успостављање светске диктатуре супербогаташа.

У САД-у је 1937. године била написана и издата мала књжица „Троцки и Јевреји за руску револуцију“ (Trotsky and the Jews Behind the Russian revolution“, реиздање 1980. године, САД, Хришћанска Одбрамбена Лига. Пер. Џона Галепено. М. 2003). Њен аутор, Рус, емигрант из Русије, бивши комесар грађанског рата, пише: „Империја Ротшилда укључује у себе Француску и Енглеску, од давнина машта да присвоји себи безбројна природна богатства Русије. Демократска влада Керенског **кога је подржавао Ротшилд**, створила је погодне услове за превласт циониста... **Баш Ротшилдова група циониста је свргнула цара 1917. године.**

„Да је грађански рат био резултат борбе политичких партија, он би се брзо завршио. И бели и црвени брзо би малаксали. То што се у ствари догодило, **то је био рат између Ротшилдове мафије и мафије Шифа** које су постојано финансијски стимулисале тај рат. То објашњава зашто је грађански рат трајао тако дуго и био много крвавији него тек завршени светски рат. То, у суштини, и није био рат, него циљно истребљење народа са циљем максималне депопулизације, обезбужења Русије. Максимална депопулација је **финансијским краљевима отварао пут за израбљивање природних богатстава Русије за своју корист.**”

Додуше, Хазари су све време оптуживали Стаљина за репресију. Али ево шта каже Раковски: „На тај начин, после Лењинове смрти, кад је Троцки остао сам са Стаљином који је почео грозничаву делатност, тад смо ми већ предвидели свој пораз у ЦК. Ми смо се морали брзо одредити у тој ситуацији и решили смо да се приклонимо Стаљиновим савезницима, да постанемо стаљинисти, још већи и од њега самог, **почињући савијати његову батину и тако саботирати његову политику.** Све остало знате и сами.“

А какву је то „грозничаву делатност“ почео Стаљин, о којој говори Раковски? Прво што је урадио Стаљин, било је обраћање свим радницима земље да уђу у партију узорних и часних људи. То је обезбеђивало прилив нових младих снага, незаражених троцкизмом. Од укупног броја комуниста – 735 000, у 1924. години – 241 500, били су они који су се одазвали Стаљиновом позиву. И још је Стаљин избацио девизу: „Ми руски револуционари.“ Он се обратио народу: „Ми смо заостали за развијеним земљама од 50 до 100 година. Ми морамо претрчати то растојање за 10 година. Или ћемо то урадити или нас неће бити.“

Рат који је Троцки назвао „светска револуција“, а који су финансирали Ротшилди, продужио се у светски рат, Хитлеров.

Хитлера су такође финансирали Ротшилди. Они су извршили злочин против сопственог народа, приневши на жртву животе многих Јевреја да би то искористили као предлог за образовање државе Израел.

Многи историјски факти сведоче о томе да су све преврате и ратове, почевши од краја 18. века, финансирали Ротшилди.

Светску владу Невидљиве Хазарије предводе баш они - династија Ротшилд. Они у себи носе доминантну хазарску црту - жеђ за ратовима и убијањима. Христос је изобличио ту страст **духовних лидера, тада већ рађајуће**

религије антихриста: „Ваш је отац ђаво и ви жудње свога оца хоћете да испуните. Он је крвник од почетка био и не стоји на истини, јер нема истине у њему. Кад говори лаж, своје говори, јер је лажа и отац лажи.“ (Јован 8,44).

Први светски рат који су организовали Ротшилди и светска влада, однео је десет милиона живота и двадесет милиона рањених. Револуција у Русији је однела још тридесет милиона жртава. И то само у периоду петолетке Троцки - Лењинове власти, тј. до 1924. године.

Први светски рат је донео Ротшилду и хазарској светској влади више од сто милијарди долара. И зато су они хтели да га понове, довели су Хитлера на власт и изазвали Други светски рат који је донео нове десетине милиона жртава.

И Први и Други светски рат били су пре свега уперени на достизање **религиозних циљева**. У резултату Првог светског рата уништена је православно-монархистичка државност и руски цар који је био против стварања ционистичке државе у Палестини. Као резултат Другог светског рата имамо државу створену не на основу етничког идентитета него на основу религиозног идентитета Хазара и њиховог духовног вођства, колена Данова и све је било утемељено.

Сада Ротшилди и други банкарски организатори финансијску кризу представљајуна светлост дана **трећи светски рат који треба да уништи традиционалну националну државност**. Као последица неке провокације срушиће се цамија Ал Акса, саградиће се трећи Соломонов храм и изнуривши човечанство ратом, на рушевинама националних држава, створиће се Глобални каганат, доведиће се на власт антихрист представљен као главни „миротворац“ и цар свих народа.

Ка вишим чиновима антихри-стове армије, у првом реду, припадлежу финансијски магнати Ротшилда са својим штабом у Лондону - оснивачи и надахнитељи светске

организације Хазара - циониста које одржава страст ка светском господству и богатству и који су спремни на сваки злочин због тога.

Хајнрих Хајн је рекао: „Новац је Бог нашег времена, а Ротшилд је његов пророк.“

Кључну улогу у организацији глобалног распада играју Ротшилди и њихови агенти Рокфелери који користе као своје оружје уништење државног **Федералног резервног система**.

Познато је да је идеолог закона о Федералном резервном систему у САД-у био баш **барон Алфред Родилд из Лондона**.

Ендри Хичкок („History of the Money Changers“, 2006) и Јустас Малинс („Sekrets of the Federal Reserve“, 1991) показују да се Федерална резервна банка јавља као апсолутни лидер светских финансија и да је повезана са организацијама злочина на светском нивоу, укључујући револуције и ратове.

Хичкок подвлачи да је „главни циљ федералног резервног система **изградња светске државе, корпоративног новог светског поретка**.“ Но, то и јесте циљ Невидљиве Хазарије.

Сетимо се речи Натана Ротшилда: „Није важно каква марионета седи на трону британске империје. Човек који контролише пуштање новца у Британији, контролише и британску империју, а ја контролишем пуштање новца у Британији“.

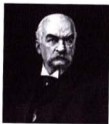
Сада Ротшилди контролишу новца у САД-у и зато контролишу и ту државу.

Томас Џеферсон је 1878. године рекао: „Ако амерички народ некад реши да контролише штампање новца прво кроз инфлацију, а затим кроз дефлацију, банке и корпорације које ничу око њих ће лишити народ све својине до тада, док се њихова деца не пробуде без својих кућа на континенту који су заузели њихови очеви.“ Све је тачно тако, као да је јуче речено.

Банкари су 1907. године решили да добију баш то. Ротшилд и Јакоб Шиф, глава Kuhn, Loeb and Co; иступајући у њујоршкој Трговачкој палати поставили су практично ултиматум, чија се суштина своди на следеће: „До тада, док у нас не буде Централне банке са адекватном контролом кредитних ресурса, та земља ће преживљавати најтеже и дугорочне по својим последицама, финансијске кризе у својој историји.“

И стварно, криза је почела. Ротшилдов агент Ј. П. Морган и његови сарадници као резултат тајне завере урушили су тржиште фондова. И Конгрес је пошао у сусрет Моргану. Он је прави новач ни из чега и Конгрес је одлучио да му то допусти. Он је пустио двеста милиона долара и постао херој.

Потом је био донесен закон који учвршћује Националну валутну комисију. Та комисија је требало да изучи банкарске проблеме и да даје препоруке Конгресу. Природно, у Комисију је ушао Ј. П. Морган и његови сарадници. Председник Комисије постао је сенатор **Нелсон Олдрич**,

деда по мајчиној линији потпредседника Нелсона Рокфелера и Давида Рокфелера који ће постати глава Савета за међународне односе.

Сенатор Олдрич је одмах организовао путовање у Европу где је спровео консултације са приватним централним банкама В. Британије, Француске и Немачке, тј. са Ротшилдом, Ротшилдом и Ротшилдом.

После повратка Ротшилда из Европе дошло је до сусрета банкара на коме је осим Олдрича био још и Пол Варбург који је добијао плату од фирме Kuhn, Loeb & Company због тога да би лобирао за стварање приватне Централне банке у Америци. Присутан је био и Јакоб Шиф.

Породице Ротшилда, Варбурга и Шифа су се узajамно испреплетале у резултату брачних веза и постале практично једна породица, створивши то што сада зовемо - илуминатима. Њихов циљ је господарење на планети преко диктатуре светске владе, глобалне армије и чипованог становништва.

После избора **Вудроа Вилсона**, 1913. године, за председника САД, Морган, Пол Варбург, Бернард Барух и други, предложили су нови план који је Варбург назвао Федерални резервни систем.

И руководство Демократске странке се zaloжило за подршку тог плана и за доношење одговарајућег закона који би учврстио стварање тога што до данас зовемо Федерални резервни систем.

Јавни тужилац Алфред Крозијер је тада рекао: „**Закон даје банкарима изузетно опасну власт прављења новца.**“

Пре избора Вудроа Вилсона за председника, 1911. године, Ротшилдов агент и близак саветник Вилсона, Едуард Мендел Хаус је написао омању

књигу под називом „Филип Дрју – администратор.“ По форми то је био роман, а у стварности детаљан план будуће владе САД-а која је требало да успостави социјализам оног типа о коме је маштао Карл Маркс.

Шифи, Варбурзи, Кани, Рокфелери и Моргани су створили од Хауса своје поверљиво лице. Један од института које је описао Хаус, лично је на Федерални резервни систем. Хауса је поставио Ротшилд за Вилсоновог саветника. И на тај начин, реална власт у Америци више уопште није припадала председнику САД.

Они чине то до данашњег дана - прислањају уз председнике своје агенте у својству саветника. То је њихова технологија. Сви блиски саветници руководилаца таквих земаља као што су Француска, В. Британија и САД били су или из породице Ротшилда или контролисани са њихове стране.

Закон о Федералном резервном систему потписан је 1913. године. Због тога је изабран погодан моменат када су сенатори отпутовали на божићни распуст. Штавише, сенаторима је руководство обећало да за време распуста закон неће бити изнесен на гласање. Касније су, у вези са тим што је доношење закона дошло у време божићног распуста, тај догађај назвали „Избиением младенце“(тај израз у Русији значи покољ, пребијање-оп.преводиоца).

Јустас Малинс пише: „Вудро Вилсон је потписао Закон о Федералном резервном систему 23.12.1913. год. Историја је доказала да је тога дана Устав престао бити руководић закон америчког народа и наша слобода је била предана у руке невелике групе међународних банкара.“

САД као држава и амерички народ, лишивши се своје слободе у резултату завере хазарских банкара постали су таоци те групе оријентисане на уништење националне државности путем изазивања ратова, револуција и криза.

Својевремено је Комитет за банкарске послове и животне проблеме представничке палате припремио реферат под називом „Директор Федералног резервног система: истраживање корпоративног и банкарског утицаја.“ Како се види из тог реферата, хијерархијска структура руководства Федералне резервне банке изгледа овако:

N.M.Rothschild, London – Bank of England

/ /
 / J.Henry Schroder
 / Banking /Corp.
 / /
 Brovn,Shipley-Morgan Grenfell-Lazard/
 & Company & Company brothers /
 / / /

Владаоци акција Федералне резервне банке у Њујорку су људи који су инспирисали и испровоцирали најважније политичке догађаје почевши од 1914. године и којима припадају крупне банке. То су Ротшилди - Rothschild Bank (Лондон, Берлин, Париз), Браћа Лазар - Lazard Brothers (Париз), Израел Мозес Сејф - Israel Moses Seif Banks (Италија), Шифи-Кун Лоев Банк (Немачка, Њујорк), Варбурзи - Warburg Bank (Амстердам, Хамбург), Браћа Леман - Lehman Brothers (Њујорк) и Моргани (Њујорк).

Највећи део оних који владају Федералним резервним системом су странци и баш они решавају судбину Федерална резервна корпорација штампа новац и даје га у кредит америчкој влади уз погодности за себе.

Интереси те корпорације су заложени у основу велике америчких закона и нормативних правних аката који се тичу свих аспеката друштвеног живота. На тај начин, под контролу Федералног резервног система су потпале све животне сфере земље, укључујући њено руководство, што

је дало основ назвати Ф. Р. систем државом. На тај начин сматра се да закони у САД-у имају приватни карактер. Сви они који их официјално пишу - Институт Федералног права, свакојаки професори правници - нису ништа друго него агенти интереса иностраних банака. У резултату тога, створила се олигархија правника и банкара која контролише три огранка власти у САД-у. У резултату је била ликвидирана 13. тачка у Уставу САД-а, у првобитном тексту, у којој се каже: „Ако грађанин САД-а прими, покуша да добије или сачува неку аристократску титулу или почасно звање или без сагласности Конгреса прими или покуша сачувати икакав поклон, официјалну пензију, дужност или новчану помоћ или било какву другу награду од неког цара, краља, принца или стране државе, такав човек престаје да се сматра грађанином САД-а и лишава се права да се бави било каквом поверљивом дужношћу.“

Као последица кршења устава у САД-у појавило се то што је било названо „влада у сенци“ која је будући наднационална и антинационална у својој суштини, почела да контролише државну власт и остварује руковођење земљом.

Тако се у САД-у створило мишљење које је изражено следећим цитатом: „Америка је постала банкрот држава која је потпуно прешла у власништво кредитора. Они владају Конгресом, извршном влашћу и судском влашћу. Њима припадају све структуре државне управе. Ви имате сведочанство о рођењу? Оно такође припада њима.“

Суштински, у САД-у је формиран хазарски модел управљања земљом - **дирархија - двовлашће**. То значи да постоји номинално управљање - влада САД-а (каган), и постоји реални центар управљања (бек-руководство Невидљиве Хазарије, светска влада Глобалног каганата). Но, налицје два центра управљања - то је обележје мреже

која значи одступање од модела који даје стабилност држави постројеној на хијерархији. Али пошто се мрежа априори бори против хијерархије, то дирархички (полицентрични) модел поставља динамит под америчку и уопште западну државотворност. Но, баш то Хазарима и треба - уништење националне државе и на њеним руинама уздизање Глобалног каганата антихристовог.

Та симболично изражајна реч „руине“ ушла је у назив серије чланака посвећених финансијској кризи у Британском Гардијану. Та серија је названа кратко и јасно - „Пут у руине“. Под том рубриком Гардијан је 26. 1. 2009. год. штампао чланак (Julia Finch "Twenty-five people at the heart of the melt down..."), где је наведено 25 људи, криваца за финансијску катастрофу. У публикацији се, истина, каже: **„Најтежа економска криза од времена Велике депресије није природна објективна појава него вештачки створена катастрофа...“** И даље се наводе имена оних који су је испровоцирали.

И ту ми налазимо све те банке и све те банке, историјске учеснице у свим гадостима и трагедијама. На првом месту, као што је и требало очекивати, стоји Федерални резервни систем (читај Ротшилди). На другом месту - Bank of England (то су такође Ротшилди).

О тој банци пишу да реч круна у Енглеској уопште не асоцира на краљевску породицу, него на Bank of England (E. C. Knuth "the Empire of the City"). Међународна финансијска олигархија користи алегорију круна као симбол власти и има своју централу у старом Лондону... - гигантску Bank of England - која је учвршћена у приватном власништву које није под контролом британског парламента и у стварности се јавља као суверена светска држава. И даље се примећује да владари банке Ротшилда „продужавају да утичу на светску привреду. Познато је да они стоје иза процеса уједињења европских земаља у једну политичку целину што постаје још

један корак у стварању светске владе која ће управљати уједињеним светом." Британски парламент је постао роб те невидљиве и нечујне силе. Видљиви и чујни лидери се јављају само као марионете које играју по команди... Ротшилди преко Bank of England управљају већим делом света."

На трећем месту међу организаторима садашње финансијске кризе, „Гардијан“ помиње и банку Goldman Sachs која спада у светску финансијску олигархију. Међу кривцима је и Lehman Brothers која је такође повезана са Федералним резервним системом.

У чланку се такође помињу и разна презимена попут Клинтонa, Буша млађег, британског премијера Гордона Брауна, шпекуланта Сороса, бившег челника Федералног резервног система Алана Гринспена и друга. Но, очигледно је да су они или само марионете невидљиве и нечујне силе хазарског каганата или његове делови.

Армија банкера у свом рату за власт, искористила је то, што је милијардер Ворен Бафет назвао „финансијским оружјем масовног уништења."

Како се показало, финансијско оружје масовног уништења је повезано са другим оружјем масовног уништења - наркотичким. Све је закономерно: један криминални новац повезан је са другим, исто тако криминалним. Крајем јануара 2009. године, извршни директор управе ОУН-а по питању наркотика и злочина, Антонио Марија Коста, рекао је у интервјуу аустријском недељнику „Профил“ да новац од наркотика остаје једини доступни капитал у периоду када криза измакне контроли. По речима Косте: „У многим случајевима, паре добијене од наркотика постају једини ликвидни инвестициони капитал на тој етапи. У другој половини 2008. године ликвидност је била главни проблем банкарског система и на тај начин је ликвидни капитал постао важан фактор."

Управа ОУН-а за наркотикуе и злочине је дала доказе за то да су се „међубанкарски кредити финансирали на рачун новца, чији је извор био трговина наркотицима и други злочиначки видови делатности." „Постоји сведочанство тога да се банке спасавају баш на тај начин" - рекао је Коста.

Притом је Коста одбио да наведе земље или банке које су добиле новац од нарко-трговине и није обелоданио које су суме биле увучене у те операције. (<http://www.ihf.com/atricles/reuters/2009/01/25/europe/OUKWD-UK-FINANCIAL-UN-DRUGS.php>).

И каква је то борба против злочина и дроге ако не именујемо и не адресирамо злочинце? Ако их не именујемо, значи да их прикривамо. Ако их прикривамо, значи да саучествујемо. А ако се бојимо именовати их, значи реч је о познатим и утицајним банкама које контролишу процесе. А таквих је банака веома мало. Оне су малтене побројане у чланку „Гардијана". Они су правилно назвали рубрику посвећену кризи – „Пут ка руинама", јер је то пут ка руинама људског морала, законитости и правног поретка, а преко тога ка руинама државности. Криза је била потребна и због тога да би могли опрати злочиначки новац, добијен од нарко-трговине из Авганистана и других места и да би га невидљива Хазарија могла искористити за вођење глобалног злочиначког рата у чијој би се ватри материјализовао Глобални каганат. Реч је о ратовима које води САД или које води амерички народ експлоатисан од стране Хазара, који је сада бачен као жртва идолима колена Данова.

У чланку „Гардијана" наводе се речи професора Н. Раубинија са Њујоршког универзитета, који је још 2006. године упозоравао о растућој финансијској кризи и који је признао да је цео банкарски систем у САД-у банкротирао. Дивна шанса да се направи погодба и покупује све по ниској цени. Као што је рекао Ворен Бафет: „Наступило је велико

време кад се може купити делић америчке будућности веома јефтино.“

Под утицајем банкарског приступа према држави и друштву, у САД-у је дошло до задивљујуће појаве. Судови су почели да признају само две класе људи - **дужнике и кредиторе**. Је ли то почетак ропства, његов пролог?

Но, тачно тако је сада подељен цео свет - са једне стране **државе -дужници**, а са друге стране хазарске **банке и кредитори** којима владају банкари из колена Данова. И те банке држе државе за грло под претњом банкротства и велике депресије и државе су принуђене ићи њима са уздом око врата. Међутим, та је власт заснована на уценама. Она није материјално обезбеђена. Иза ње стоји лаж и обмана. Она није заснована на реалним парама, него на преотетом праву на манипулацију и управљању њима од стране банкара. Постоје међународне хазарске банке - кредитори које уз помоћ својих агената унутар неке земље и уз помоћ провокација доводе ситуацију у тој земљи до финансијске кризе и нарастања револуционарног расположења. Зато власт у тој земљи, да би остала на власти, обраћа се банкарима који укидају организовање даљих провокација од стране њихових агената и регулишу профит. Власт је, без обзира на то што је упала у потпуну зависност од банака, задовољна. Она је и даље на власти. Но, долази време када банкарима треба вратити кредите, а нема се чиме платити. Тада власт плаћа у природи - суверенитетом и државношћу што у коначном резултату доводи до рушења државности. Но, рушење државности и јесте основни циљ банкара колена Данова, јер је то главни услов стварања Глобалног каганата антихришћанског. Баш из тог разлога, Русији, као земљи самодовољној неопходан је излазак из тога сценарија новог светског поретка, где су све улоге подељене од стране Дановог колена у улози режисера.

Русија мора предложити свету свој сценарио развоја, потпуно супротан хазарском, спасоносан за њу и националне државе, способан да их изведе из банкарске кабале. У темеље тога пројекта морају се уградити идеје наше земље као оваплоћења Трећег Рима - Новог Јерусалима. Света Русија мора изаћи и извести друге из стања рушења у стање грађења.

Ротшилди су кључни играчи данашње банкарске завере Невидљиве Хазарије. Сматра се да су Ротшилди локомотива воза који иде у Русију преко Балкана, воза који вози армију НАТО-а за борбу против Русије.

Исти тај сценарио они су одиграли у Другом светском рату. Бивша Југославија је била фаза у крсном походу империје Ротшилда и других сличних хазарских кланова на исток против Русије. Балкан и Србија стали су на пут тој авери.

Важна компанија Ротшилда у том региону је **Карлајл група**. Запамтите то име, ми ћемо се још њему враћати.

Ротшилди контролишу и користе у својству свог инструмента **Међународну кризну групу** (the International Crisis Group), коју предводи **главни Ротшилдов агент и патолошки русофоб Џорџ Сорос**. Баш он је био један од главних организатора антируских револуција у Југославији, Украјини и Грузији.

Карлајл група и Међународна кризна група током много година су подржавали сепаратисте на Косову и спроводили антисрпску политику. Косово представља велики интерес за Ротшилде зато што је то, како га они зову, „српски Кувајт“ са огромним резервама олова, цинка, злата и угља. Ротшилди су уложили у тај регион велике инвестиције. Зато је отцепљење Косова за њих било веома важно.

За реализацију својих рушилачких циљева у интересу грађе Глобалног каганата, Ротшилди су **створили систем невладиних организација и фондова** међу којима посебно место припада великом Фонду глобалне безбедности.

Фонд глобалне безбедности је циновски злочиначки

фонд илумината. Његов капитал чини **65 трилиона долара**. Тај фонд је био основан за реализацију злочиначких циљева - **корумпирање влада, убиства, спонзорисање терористичких и криминалних организација итд.**

Ешли Моут из ЕУ, за време свог иступања на једном од форума те организације је поставио питање које се тиче делатности тог фонда. „Господине председниче, хоћу да скренем вашу пажњу на **Фонд глобалне безбедности** (Global Security Fund), створен почетком деведесетих година под руководством **Јакоба Ротшилда**. Тај фонд се налази у Бриселу и то је необичан фонд. Он се не бави трговином, није нигде регистрован и има специфичне циљеве. Користи се за **геополитичке конструкције под руководством тајних служби**. Раније сам постављао питање о могућности увлачења обавештајних ресурса ЕУ у **управљачке фондове намењене злочиначким циљевима, миту и корупцији** и који има рачуне у ОФ - ШОР зонама. Тада нисам добио одговор. Том питању додајем још једно: „**Каква је веза ЕУ и Фонда глобалне безбедности и какви су његови односи са институтима ЕУ?**“

Мистер Моут никада није добио одговор на своје питање. Одмах после тога, он је ушао на списак првих 10 људи за ликвидацију.

Сада су позиције Ротшилда веома јаке у Европи, Азији, нарочито **Кини и Индији**, а и у Бразилу. Они су увучени у крупне споразуме у САД-у, повезане са **реструктурирањем услед банкротства**. Садашња финансијска криза, коју су испровоцирали хазарски банкарни је оштро увеличала та банкротства, па самим тим и потребе за таквим услугама. **То је тај случај када банкротство доноси новац.**

Ти банкарни - злочинци су урадили и планирају да учине глобалне злочине против човечанства. Дајте да још једном видимо где су њихови корени. Геополитички, они су из Хазарије. Но, духовно, чије злочине они продужавају? У Јеванђељу по Јовану (12,1-6) је написано: „Шест дана пре

Пасхе дође Исус у Витанију, где беше Лазар, кога он васкрсну из мртвих. Онде му спремише вечеру. Марта служаше, а и Лазар је седео са онима који беху са њим за трпезом. А Марија, узевши либру чистога мардова, скупоценога мира, помаза ноге Исусове и отра их косом својом, - и кућа се напуни мириса од мира. Један од ученика његових, Јуда Искариотски, син Симонов који га после издаде рече: „ашто се ово миро не продаде за триста динара па да се да сиромасима.“ Он то не рече што се стараше за сиромаше, него што беше **лупеж** и што **држећи кесу, носаше што се меташе у њу.** (Јован 12,1-6).

Он је могао узети онолико колико хоће. Но њему је то било све мало. И да би добио још 30 сребрњака он је издао Христа. „Драже од великих пара за лопова и среброљупца су само...веома велике паре.“

Јуда је био из колена Данова, које је касније постало духовни руководилац Хазарије, на почетку видљиве, а потом невидљиве. Колоно Даново се клањало и наставља да се клања идолу - златном телету. Помешавши се са Хазарима оно је изгубило своју етничност, али је сачувало свој дух преваре, лоповлука, издаје и Христопродаје. Сада у лицу банкара, дух колена Данова продаје и плъачка цело човечанство подстичући га на пут поклоњења златном телету. Финансијска криза коју су изазвали банкарни усмерена је на то да би људи у тражењу хлеба насушног престали мислити о Богу и почели размишљати само о материјалном - парама. О томе како их зарадити, на било који начин, чак и по цену злочина, цену издаје Христа, да би се преживело. Баш на тај пут подстичу банкарни - Данићани, цело човечанство. У томе је **духовна суштина садашње финансијске кризе и циљ хазарских банкара - преврнути све у Јуду из колена Данова.** Јуда је предао Спаситеља по директном наговору ђавола. „Али ђаво уђе у Јуду, који беше један од дванаесторице и он отиђе да се договори са првосвештеницима и старешинама како ће им

га издати." (Лука 22,3-4).

Но, као што је позна-то то је саморушилачки, самоубилачки пут, пут поклоњења антихристу и пут смрти.

То даје повод за разноврсне песимистичке поводе у односу на будућност Америке.

Још једна паралела. Јуда је могао искористити украдени новац из апостолске заједнице само под условом да заједница престане да постоји. И он је добио своје. После тога како је Христ био заробљен, сви његови ученици су се у страху разбежали.

Банкари – Данића-ни, преузеши од Јуде духовну штафету, хоће да овладају богатством САД-а, но схватају да је то могуће само ако држава престане да постоји, односно ако све државе престану да постоје.

Како пишу богосло-ви, највећа страст Јуде је била према богатству, тј. Среброљубље. А најзаветнија жеља је вероватно **дужност министра финансија у царству Месије**, где би он могао красти такве суме о којима ни највећи лопови света не могу ни сањати. Но, **Христос није хтео да постане религиозни политички лидер Израела.** Он се клонио директног контакта са властима. Мисао о томе да ће Спаситељ одустати од Крсног подвига, саблазнивши се **земаљским царством**, уистину је сатанска. После Христовог распећа, најстрашнији губитак за Јуду је било то неслушено богатство које је Јуда већ сматрао својим. У машти је он већ распоређивао финансије које иду у Месијину касу са свих

страна света, али Спаситељ није хтео да се бори за земаљску власт.

Хазарски банкари ступају у директан конфликт са властима желећи власт у земаљском глобалном царству. За њих је држава њихов непријатељ. Они хоће да уз помоћ финансијског краха у државама који су сами испровоцирали добију крах националне државности да би формирали своја министарства финансија у царству антихриста, кога они за остварење те своје заветне маште доводе на власт као религиозног политичког лидера.

Крај хазарских банкара ће бити исти као и крај среброљупца и Христопродавца Јуде, о чијој издаји св. Јован Златоусти пише: „Запамтите то, ви среброљупци и размислите шта се десило са издајником? Како је остао и без пара и сагрешито и погубио своју душу? Таква је тиранија среброљубља. Ни сребром се није окористио, ни живота правог није имао, ни живота будућег, него...се обесио.“

Глобални планови Хазарије

Проблем Русије као државе, огледа се у томе што против ње стоји империја која решава пре свега **религиозне задатке и следи религиозне циљеве и управо њима је потчињена сва њихова политика и привреда, све империјско градитељство.** Невидљива Хазарија се материјализује кроз духовну консолидацију. Наша власт чини све потпуно обрнуто. Не може се брзати у политици и економији. И све те тежње носе крајњу недоследност, у много чему имају хазаријски карактер, што сведочи о одсуству велике стратегије елементарног државничког (да не кажемо империјског) градитељства. Притом, све иде по биолошком принципу: стимулација - реакција. Често, чак и кад има стимулације, нема реакције. Не знам, можда просто

не информишу народ о тим реакцијама. У сваком случају, народ види то што је на површини - море стимулација и нула реакција. Народ се, наравно, може извештавати о нечему добром. На пример о томе да смо стекли хрпу пара, не као резултат писмене и ефикасне економске политике, него што смо просто испунали нафту која је била веома скупа. Ми смо то, у суштини национално богатство, бацили за границу, слично Буратину који је закопао тај новац у земљи глупака. На њих је наравно наишла лисица Алиса и мачак Базилио. Новца је нестало, а заједно са тим они су и цену нафте драстично снизили и ми смо утрубили. Ето, о томе да пара има, народу се говорило, а када их је нестало онда се ћути. Он се сам досетио, тј. осетио је на себи.

Сад је почела криза. Она може растурити друштво и земљу. На то Хазари стављају акценат. Понављам, они постижу фантастичне успехе у својим злочинима, јер су оријентисани на религиозне циљеве, жестоко им потчињавајући политику и привреду. Кроз то добијају империјску консолидацију и материјализацију моћног Глобалног каганата. Ми смо на наше свештене циљеве заборавили и копцрамо се у некаким бесистемским политичким мерама и полумерама, умногоме грабљивим и корупционашким. Ми улазимо у честар, примећујући само дрва, а не видећи шуме.

Услед одвајања од системских и осмишљених религиозних циљева, ми смо изгубили могућност империјалне консолидације. Зато ван те везујуће, све и свих спајалице, ми ћемо неизбежно изгубити земљу, ако се на време не опаметимо. Време не чека. Ситуација налаже екстремне мере у свим сферама нашег државничког живота са ослонцем на религиозну осмишљеност овога што је проишло. У положају у ком се наша света Русија, на власти би морали бити они који су у сваком моменту спремни дати живот за

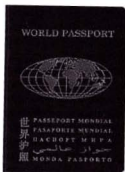
Христа и службу отаџбини. Што је веома важно, да би наш народ са огромном већином почео да размишља у религиозним категоријама, треба схватити да је само у вери сада спасење сваког човека, породице и земље.

Главна улога овде припада цркви. Проповеди у храмовима треба да говоре не о апстрактном спасењу што се граничи са леподушношћу, него о спасењу у нашем конкретном времену, што треба да се граничи са мобилизацијом.

Наш противник планира унапред све до ситница. Хазарија још није материјализована, али је већ урађен њен пасош.

Већ је постављен и сајт на интернету са красноречивим називом „Светска влада грађана света“ (World Government of World City Zens). Тамо је приказан образац пасоша света. У чланку, посвећеном том документу, каже се да је мандат за његово пуштање омогућио члан 13(2) Опште декларације о правима човека у којој се каже: „Свако има право напустити сваку земљу, укључујући и сопствену и вратити се у њу.“

Пасош света, како се каже на сајту је документ од 30 страна, читљив само машински. То је у вези са биометријским информацијама изнесеним на глобалну контролу. Информација је садржана на енглеском, шпанском, француском, руском, арапском и кинеском језику, као и на масонском есперанту. Очас посла и ми постадосмо грађани света. А због чега? Због тога што у иностранство код нас путује наше руководство и пробрана публика у чијим рукама је земља Русија и персонални биометријски подаци те елите и маршуре њене покретљивости треба класификовати. Због чега? Због тога да би кроз те биометријске податке привукли некога ко је потребан за сарадњу, а непослушне склањали. У том пасошу, међу обавезним

подацима мора стајати и име вашег лекара.

Пасош света представља реализацију права „путovati по планети земљи.“ То је, дакле, „знак ослобођења суштине човекове.“ А сама чињеница „прихватања пасоша националне државе – то је знак човека - роба, сужња и потчињенога.“ Укратко, „слободу Јурију Деточкину.“ Ако неко неће да буде роб, он одбаци своју државу зато што је у њој сужањ и

воза се до лудила по свету. И уопште, зашто би је штитио у нарастајућем рату, бежи у „слободни“ каганат.

Што даље - то боље. „Право на слободу пресељења, већ само по себи јесте изазов систему суверености националних држава.“ Из тога ће грађанин света извући закључак да ни суверенитет ни држава, ни сав тај међународни систем државности, уопште нису потребни. Главно је - право на скитњу. Ми се еластично окупљамо у Марковом комунизму, остварујући његову и заветну машту Троцког - пролетери немају отаџбине и пролетери свих земаља, то јест грађани света, уједините се. „Комунизам је светла будућност читавог човечанства.“ Не у обрве, него што се каже „право у очи.

Међутим, они су принуђени учинити уступак у корист мрске им државности и пишу да ипак пасош света мора одговарати потребама које су у складу са одговарајућим документима у националним државама. Досад су тај пасош признале 174 државе света укључујући и Русију. Како је то признање код нас прошло тихо и неприметно. Нико грађане није питао желе ли они да их неко може исписати

из грађанства своје земље и уписати као ћурке у грађане Глобалног каганата. Изгледа да су као и обично то и заборавили. Овде би наша црква морала иступити са својим ставом, али је по свој прилици, нису о томе обавестили.

„Укратко - написана је у закључном чланку - пасош света представља својеврсни уједињени свет у коме ми живимо.“ А зашто нам је нужен тај уједињени свет са Светском владом, која издаје пасош света за грађане света - о томе се тамо ништа не каже. Па, видимо да они што сматрају себе грађанима света понешто знају, а други и не морају да знају. А зашто? Зато што су они робови. Јер из тога што је написано на сајту Светске владе, значи да онај ко остане са националним државним пасошем тај је роб. На тај начин човечанство се дели на грађане који су спремни издати своју отаџбину и ући у Глобални каганат антихриста и на оне које су остали верни отаџбини и не желе под власт антихриста и које су они убројали у робове. Ето, ми смо и заживели тај режим који ће бити у Глобалном каганату. То је робовласнички поредак. Само то је посебан вид ropства. Оно није као у стара времена просто физичко немање слободе из које роб не може изаћи. **То је ropство тананог својства - духовно ropство.** Оно по питању човековог избора му говори: „Ти си потпуно слободан и можеш се користити свим предностима те слободе, само постани грађанин света. Но ако ти одбијеш, ти се аутоматски претвараш у роба са свим произилазећим репресивним последицама за твоју ropску природу.“

Тако значи да је **нови ropски поредак у ствари глобално духовно ropство у које гурају цело човечанство, а главни робовласник ће бити антихрист.**

На истом том сајту, међу „документима Светске владе“

World Marriage Certificate

је и (ја ово не пишем по свом нахођењу, тако они то зову - „документи Светске владе“) - **Сведочанство о браку грађанина света.** Треба схватити да слобода кретања по свету омогућава успутну слободу склапања брака у местима пропутовања исто као и изласка из њега из разлога одласка у друго место на том шитничарењу.

Ето, каква је невероватна филозофија тискана да би се прешло у нови светски поредак и добили грађани света.

Не могу да не наведем цитат са сајта Светске владе грађана света: „Ми сада живимо у једној глобалној цивилизацији. Наша планета по први пут у својој дугој историји човечанства у току неколико хиљада десетина година постаје наткривена једном цивилизациом.“ (Вацлав Хавел).

О томе говоре и Ротшилди.

Ротшилди не скривају да говоре о својим глобалним плановима. За време своје посете Дубаиу у **јесен 2008.** барон Давид де Ротшилд је изјавио репортеру да „он дели мишљење већине народа да **ми сада живимо у новом светском поретку.** По његовом мишљењу банке снизују удео дужничког финансирања и доћи ће **нова форма глобалне власти.**“ (Rupert Wright "The first barons of banking", The National, 11.6.2008).

И још је он признао зашто његов бизнис иде веома добро упркос свему: „**Ми смо проициљивији од других.**“ Можда се та повећана проициљивост објашњава просто тим да они сами стварају провокације и кризе, знајући унапред какав ће добитак добити од тога.

Чинећи уступке муслиманима у ОАЈ-у (Организација

арапског јединства), Ротшилд је рекао: „Наравно, нема сумње да су Ротшилди јеврејски клан, али смо ми поносни што ћемо бити у том региону.“

Лукав је барон у односу на своје добре намере. Јер, познато је да Ротшилди припадају тзв.

Савету 13 ордена Илумината. У тај савез улазе наследни сатанисти чији је један од главних циљева довођење човечанства до сиромаштва и његово даље загабаљење и претварање у робове. И та финансијска криза коју зову „кредитном кризом“ је почетак, или део реализације тога плана.

Но, то је њихова хазарска шема. Код нас је другачији распоред. Ти или си са Богом и тад си истински слободан у нади Вечног Живота, или си са онима који се боре против Бога, и тад си стварно роб тамних сила које су те осудиле на смрт.

Ја пишем ову књигу и прилажем доказе у нади да су главни осећаји које она треба да пробуди у души - да у тој драматичној ситуацији када се непријатељ окол, што се каже, ушанчио и ти ћеш схватити да опасност надолazi и обруч се све више и више стеже и да је једина нада за спас само **Свемогући Бог.** Он и само Он, сад нам може помоћи као што је то, не једном било у нашој хиљадугодишњој историји. И зато је неопходно, усрдно као никад, лично и саборно се Њему молити: „Где је двоје или троје окупљено у име моје, тамо сам и ја међу њима!“

„Прво буди веран да би био Саборан и чућеш Глас Божији и Вољу Оца Небескога. И Сам Господ Духом светим ће указати свим Својим куда и како ићи!“

У овом садашњем озбиљном положају у коме смо се нашли, ми се не можемо супротставити својим силама, зато што је непријатељ стварно јак, **но није Бог у сили. У вери православној је наше спасење. У њој и само у њој је будућа победа Духа Христова над антихристовим духом**, ма како грозан он сада изгледао. Од снаге наше вере зависи, можемо ли ми одложити његов долазак, који Дан активно припрема. Ја ово пишем не да бисмо ми ослабили у паници, него зато да бисмо схватајући суштину догађаја, мобилисали све своје унутарње снаге за духовну одбрану, на коју нас је и Господ позвао својим примером. И, не треба сумњати, Он нас никада неће оставити без помоћи одозго, и увек ће бити са нама, само ако ми будемо са Њим. Само на фону потпуног мрака, ти ћеш схватити шта је Светлост, која силази са небеса и устремићеш се Њему свим својим бићем. Јер у Њему је избављење од мрака.

„Наши задаци сада су уистину есхатолошки.“ То је рекао свештеник Владимир Христовиј. Он је предложио да „пред лицем растуће катаклизме и привидног тријумфа Христорораца и русомрзитеља, формулишемо посебан **Обред руског живота и смрти, црквени Обред руског живота, као посебне форме православног богослужења.**“ То је најглавније! У нашој Русији све треба бити обредно, строго и свето! И још, како је то свештеник изванредно приметио: „Људска рачуница, фактори и расуђивања, „политичке технологије“ и „организационе операције“, дипломатски трикови и страхована, ништа не вреде. Све су то будалаштине! Ако ми хоћемо благоугодну ствар учинити користећи њихове методе, онда у чему се ми разликујемо од њих? А њихове методе су познате и добити их „на њиховом терену“ је немогуће, јер су они професионални интриганци и шампиони подлости. **Наше поље борбе је - Небо! И само Небо!** Па Небо на земљи и почиње. Но, Небеса треба достићи - ето у чему је главни проблем. Безвољност, лењивост, маловерност, малодушност, нада у „срећну

судбину“, лажни циљеви и самоувереност и томе слично... Сујетни могу само сујету породити, но ми не можемо себи дозволити да осујетимо последњу духовну границу наше пропадајуће отаџбине. Небо гледа на нас и очекује небеске поступке.“

Морају се припремати такви људи који ће активно дејствовати „не од себе и не за себе - него за спасење рускога православља, а са њим и Свете Русије! Шта од тога има прече? То је у суштини ствар за Христове мученике, јер њима предстоји жестока битка са непријатељима, како видљивим тако и невидљивим... Једноставно, проглашавати благонамерне декларације на рушевинама Русије је бескорисна и бесплодна ствар. Треба се борити, супротстављати, тући... Уопште, задаци који су се нагомилали пред нама могу решити само свети.“

И треба знати истину о томе шта ће се десити, ма како она тешка била, треба знати шта нам прети и како уз Божију помоћ, наћи пут за спасење. А ако непријатељ почне оружану агресију против Свете Русије, треба мобилисати и физичке силе за одбрану Отаџбине. И у том случају никада не заборављати да „Није Бог у сили него у истини.“

Шта да се ради, Бог нам је дао да се родимо баш у ово време и да послужимо Њему у нашој земљи као главном носиоцу вере наше православне, предстраже и бастиона у борби са Глобалном Хазаријом, чија смо основна мета. Но, ни тада, у стара времена, када се руска војска борила са снажним хазарским каганатом, такође није било лако. Али, уз помоћ молитви свете равноапостолне кнегиње Олге, они су се изборили са проблемима. Света равноапостолна кнегиња Олга, моли Бога за нас!

Да бисмо ми били исто тако „проницљиви“ у односу на планове колена Данова као они у односу на перспективе које нам спремају, најважније је схватити

матрицу њиховог дејства, да би знали шта очекивати. И наравно, у складу са тим старати се заштити себе уз Божију помоћ.

Њихов циљ нам је јасан - градња Глобалног каганата на развалинама националних држава и традиционалних вера. Главна препрека за остварење њихових циљева је Русија. Зато, решавајући дуел са њима нећемо избећи, И за тај дуел ми морамо бити спремни у војном и привредном,

политичком, психолошком и информационом односу, то јест, ментално, у нашем схватању и што је најважније, ми морамо бити спремни духовно.

Мени ће се успротивити и рећи да је то на овом ступњу нереално. И на та настројења ропске безнадежности Хазари и рачунају. Значи, мора се мислити о томе како то учинити, макар делимичним, а потом и потпуно реалним стањем. Стање безнадежности још никога до добра, а камоли до победе, до „наше победе“, није довело.

Али треба рећи да је таквој држави као што су САД, хиљаду пута теже него што је нама. Ми имамо наду и пристаниште у вери, а они то немају. Уместо истинске вере, њима њихово прохазарско и отворено хазарско руководство потура хришћански ционизам и сличне духовне сурогате. А тамошња ситуација у вези са кризом коју су организовали Ротшилди и компанија је, да право кажемо, веома, веома узнемирујућа, да не кажемо експлозивна.

Али, вратимо се **матрици** деловања илумината - Данијана које покреће неуништива хазарска „похота за убијањем.“ Као последица тога они достижу своје

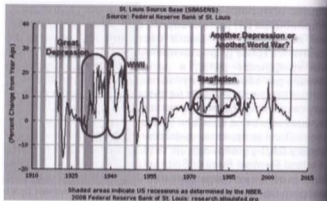
циљеве искључиво ратовима. **Најлакша могућност да се испровоцира рат јесте створити економску кризу, самим тим изазива се економска нестабилност, довести до политичке кризе (у форми претње преврата, револуције или грађанског рата), а затим народу предложити светски рат као једини пут изласка из свих проблема.**

Од почетка века, та матрица са решењем у светском рату се показала повезаном са процесима, ма како то чудно звучало, који су се одвијали у САД.

Доле је приказан **дијаграм крупних финансијских криза у САД-у у периоду од 1910. до 2008. године.** (Извор - Federal Reserve Bank of Saint Louis). Федерална резервна банка је веома ауторитативан извор, зато што су га основали хазарски банкарни, који њиме руководе и на тај начин држе под финансијском контролом сву Америку.

На приказаном графикаону прва колона са леве стране од параметра, обележена првом елипсом, зове се „велика депресија“, даље десно од друге елипсе је написано скраћено Други светски рат. Затим, трећа елипса значи стагнацију. И даље, стигемо до наших дана. Графикон добија спирални облик. Он је много већи него уочи Другог светског рата. И поред те, незадрживо пењуће линије, пише **„Друга депресија или Други светски рат?“**

Зашто пре свега у САД-у Хазари активирају ту моћну економску бомбу? Па зато што је само та земља са њеним, најмоћнијим у свету војним потенцијалом, способна да увуче свет у светски рат. Хазари су напумпавали Америку војним расходима, као наркотицима, они су је довели до ивице рата, зато што ће без ње у Америци настати лом који може довести до погибије. Зато, за продужење и најелементарнијег њеног опстанка, треба све више и више наркотика које можемо назвати ратним наркотицима. И нису случајно тамо изникле паразитске приватне војне компаније, као прабраз глобалне војске глобалног каганата, које опстају и заинтересоване су само за ратне услове. Та транснационална армија је

састављена од војника који не ратују за отаџбину, него за паре и иду у рат не да умиру него да убијају. Они имају психологију и душу грађана света. То су ратни номади, који се за разлику од обичних, премештају по свету, не у тражењу нових утисака или зараде, него у тражењу рата. За њих је рат унутрашња органска потреба, као код Хазара. То је најелитнија антихристова армија.

Да би се САД натерале да уђу у светски рат, мора се народ довести до стања да у рату види једини спас. Јер, у Ираку и Авганистану ратују америчка војска и приватне војне компаније, али не и цео народ. Шта је потребно да би се народ натерао не само да пристане на рат (као у Авганистану и Ираку), него чак да тражи од ње да пође да војује. Потребна је провокација у виду неког догађаја који може изазвати шок.

Уочи Другог светског рата - био је то Перл Харбур. О томе да је то била организована провокација владе САД-а, уперена на то да се становништво доведе у стање шока и зажели да се освети баш војним путем, било је написано у књизи „Невидљива Хазарија“.

Стање локалног шока је изазвала провокација са терористичким актом од 11. септембра. И народ се сагласио са локалним ратом у Авганистану, а затим и Ираку.

За покретање глобалног рата и увлачење целог америчког народа у њега, мора се у земљи направити таква провокација која ће изазвати **тотални шок**.

Својеврсна уметничка припрема за њу је **светска финансијска криза**. Додуше, та криза има још један веома важан циљ.

Јер, тамо где је криза, тамо је и страдање, а тамо где је страдање, тамо се у људи без вере (а све је учињено да је велика већина таквих у свету) јавља жеља да се оно олакша. И тамо им предлажу баш оно о чему је писано у књизи „Невидљива Хазарија“ - наркотице. И Хазари добијају огроман број поданика -зомбија, спремних на сваку жртву и злочин ради дозе. И на фону ратног хаоса којим управља Невидљива Хазарија, изиче хаос односа у људском друштву, изазван криминализацијом и асоцијалним понашањем људи опседнутих нарко и другом зависношћу. Тако они добијају гигантске приходе истовремено и од рата и од наркотика.

Криза има крајње негативну динамику. Као што се види из прогноза (Global Europe Anticipation Bulletin, 16. decembar 2008), већ у најближој будућности очекује се заостривање светске финансијске кризе. У светској привреди јављају се **три крупна дестабилизирајућа процеса:**

1. да постане очевидно развлачење кризе,
2. експлозија незапослености у целом свету,
3. ризик изненадног колапса пензионих система, заснованих на приватним фондовима.

Криза ће захватити стотине милиона људи и може изазвати социјални хаос.

У складу са прогнозама, превазилажење кризе у

САД-у, В. Британији и повратак на садашњи ниво може се очекивати тек **2018. године.**

Тржиште фондова ће достићи ниво из **2007. године тек за десет година, ако га уопште достигне.**

По оценама ЛЕАП-Е 2020, **садашња криза је дубља и озбиљнија од кризе тридесетих година.**

Зато се може очекивати прелазак из мирне финансијске кризе у војну фазу.

Ви ћете питати где скупити тако велику армију која би могла водити глобални рат, не у интересу своје државе, него у интересу глобалне елите, Глобалног каганата? Ту је све промишљено. Погледајте прогнозе. Финансијска криза ће испровоцирати **експлозију незапослености по целом свету.** Циновска армија незапослених који морају хранити породице и платити за живот. Иначе, они ће бити не само гладни него и бескућници. Држава им не може обезбедити посао и дати потребна средства. А ко може? Могу приватне војне компаније. Због њих је и смишљена глобална криза која ће створити и глобалну армију незапослених, да би их претворили у глобалне оружане снаге Невидљиве Хазарије, која ће ратовати за њене интересе, против националних држава.

(На приказаном плакату стоји питање: „Наступа ли крај света?“).

Нећемо гатати где ће експлодирати. Много је места на земљи. Али да ће то бити повезано са Русијом, у то не треба сумњати.

Тајни „закон о спремности земље за тероризам“

Данас је у САД-у пракса да се доносе строго поверљиви закони, тј. скривени и од законодавне власти која мора гласати за њих. И ништа. Гласају, Али, ако се ти законодавни акти, који се тичу целе земље, читаваг народа, доносе у тајности од њега, онда значи има нешто што се од јавности упорно скрива. А то значи да се у САД-у нешто кува, значи спрема се некаква провокација у коју ће бити увучена цела земља. Светска влада Невидљиве Хазарије на челу са Ротшилдима не штеди никога ради достизања својих циљева. САД које су се нашле под контролом колена Данова су **осуђене. Америка је жртва која је пала у руке грабљиваца, без имало наде на спас.**

Све те године после Другог светског рата хазарски банкарци су је напумпавали парама, богатством, влашћу, оружјем, да би обезбедили њену физичку моћ и силу. Паралелно је ишао процес обездушевљења. Као резултат тога родила се супердржава која је слична телету кога су домаћини одгојили и воде га на клање.

То је тај, горе поменути тајновити закон који сведочи о томе да се спрема некаква провокација.

То је закон за кога Американци кажу: „Ми морамо бити безбедни“ – **„Закон о спремности земље за тероризам“** (Homeland terrorism preparedness bill). Постављам дечије питање: „За тероризам од кога?“ И наравно, добићемо исто тако дечији одговор: „Од Ал-Каиде.“

Али, ево цитата бившег лидера Палате општина британског парламента и бившег министра иностраних послова В. Британије, **Робина Кука**: „Истина се огледа у томе да **не постоји** никаква исламска армија или терористичка група коју зовемо Ал-Каида. И сваки информисанији официр обавештајац то зна. Но, постоји пропагандна кампања чији је циљ убедити народ да постоји некаква организација која

представља «ђавола» и то све због тога да би навели телевизијске гледаоце на признање јединственог међународног лидерства у рату против тероризма. **Земља која стоји иза те пропаганде јесте САД.**" (www.daily.pk.Wednesday,24 December 2008—There Is No Al-Kaeda says Ex UK Foreign Secretary).

У јулу 2005. „Гардијан“ публикује Куков чланак: „Ал-Каида у дословном преводу значи „база података“. Била је у почетку компјутерски фајл хиљаду

муџахедина који су били заврбовани и припремљени од стране ЦИА за борбу са Русима. Кук је такође написао да је „Бин Ладен“ продукт монументалног промашаја западних специјалних служби, током осамдесетих га је наоружала ЦИА и финансирала Саудијци да би почео џихад против Руса у Авганистану (Robin Cook "The Struggle against terrorism cannot be won by military means" guardian.co.uk, Friday 8. July 2005).

Четири недеље после публиковања чланка, Кук је изненада осетио бол у срцу и муњевиито скончао. То се десило 6. августа 2005. године за време његовог боравка у Шкотској. Сагласно официјелној верзији о узроку смрти, Кук је умро од хипертензијске болести срца, иако су лекари хитне помоћи која је дошла да га спаси утврдили да је умро од прелома шије.

Будући да је Кук био председник Палате општина британског парламента од 8. јула 2001. до 17. марта 2003. године, жестоко је иступао против упада у Ирак, марта 2003. године. Његове речи у својству епитафа написане су на његовом гробу: „Можда нисам успео да зауставим рат, али сам обезбедио право парламента да решава питање о рату.“

Вратимо се правима америчког парламента и „**Закону о спремности земље за тероризам**“ (Homeland terrorism preparedness bill). И опет постављамо исто питање. „**Тероризму од кога?**“ И већ нећемо добити одговор. **Ал-Каида је мит и продукт ЦИА искоришћен за прикривање организованих и које ће тек бити организоване, провокација од стране специјалних служби Невидљиве Хазарије.**

Значи, назив „**Закон о спремности земље на тероризам**“ мора се схватити као „**Закон о спремности земље за следећу провокацију специјалних служби, организованих у форми свеобухватног терористичког акта.**“ Ето, сада је све на свом месту. Значи, земља није спремна за тероризам, а специјалне службе САД као пионири увек су спремне нешто тако организовати. Они организују, а држава се показује неспремна. То је неопходно да би све било синхронизовано. Грандиозни сценарио тражи грандиозну масовност.

Доношење закона спроводи се колосалном ужурбаншошју и притисцима. О свему се брине министар унутрашњих послова САД, Мајкл Чертоф. То је наш „хазарски другар“ Миша Чероф из породице наследних рабина - чувени тумач Талмуда, чији су преци емигрирали из царске Русије. Све је јасно.

У САД-у на врху вертикале власти, апсолутно бројно преимућство имају Хазари. Обратите пажњу на читање закона у конгресу (http://www.youtube.com/watch?v=PWlw3vo_ALA&feature=email).

Републиканац Џон Халер, образлажући закон, чита наглас и све пропушта - то је наводно, класификовано, то јест тајно - то је тајно, то је тајно итд. Час „сад играмо, сад не играмо“, час „у мрсну крпу рибу замотава“.

Не могу да се уздржим а да не цитирам иступање Халера: „Конгрес ће сада гласати за одобрење закона о

спремности земље за тероризам. Закон тражи расходе за мере екстремног ратовања ове до... и укључујући... ах, извините тај део је тајна... долара за припрему за терористичке акте или нападе широко националног значаја извршене... (СТРОГО ПОВЕРЉИВО). Расходи на персонал који учествују у одбијању напада и на транспортна средства ће бити удвостручени ако

се више од 80 % становништва земље покаже под претњом... (строго поверљиво). То финансирање ће бити повезано са првим нападом на... (строго поверљиво) или са првим бљеском... (строго поверљиво) у зависности од тога шта ће се десити први пут.

Грађанске и војне службе морају бити припремљене за мере локализације распрострањавања и борбе против... (строго поверљиво) укључујући обучавање... (строго поверљиво) који је могуће проводити...

(строго поверљиво) преносивих у ваздуху... (строго поверљиво), месождерских... (строго поверљиво) или свега горе набројаног... (строго поверљиво) масовно... (строго поверљиво) бекство снижава или у супротном постаје неконтролисано.

Јединице војно ваздухопловних снага такође могу бити усмерене за борбу са... (строго поверљиво) захваљујући њиховим могућностима.

Ако догађаји прођу у сеоским местима... (Боже!)... дуга пауза - ах...то је тајна, која увелико превазилази наша најошмарнија очекивања. Ако губици буду превазилазили... (строго поверљиво).

Размотрите сада тај закон, и ја вас молим да гласате за њега!"

Све је тајно. Ништа није прочитано. Закон је донет. И ко је рекао да у САД-у има демократије и слободе?

С једне стране њу просто бацају у смеће, а с друге стране - доводе до потпуног апсурда, што је једнако бацању у смеће са смехом.

У Охају на пример, судија је установио да месни клошари могу указивати у својству адресе, при добијању билтена за гласање, клупу у парку (типа: друга с десна, испод дуба код језера).

(Judge rules Ohio homeless voters may list park benches as addresses/<http://dispatch.com/live/content/loc...e.html?sid=101>).

Но, демократија престаје бити смешна када се користи као знамење рата, под којим Хазарија води глобални рат за своје господарење, за победу Глобалног каганата.

Строго говорећи, рат је већ почео. САД отворено говоре и пишу о „глобалном“ и „дуготрајном рату“. Као повод, као и увек, биће искоришћена провокација заснована на њиховом главном оружју - лажи. У Другом светском рату то је било паљење Рајхстага и Перл Харбур, а у наше време терористички акти од 11. септембра које су они организовали и много озбиљнија провокација са применом нуклеарног оружја коју су аналитичари прогнозирали.

Судећи по горе наведеном тајном закону, у САД-у се спрема провокација грандиозних размера која би била повод за свеопшта рушилачка дејства, за свеопшти рат.

Има разлога за беспокоество. И основ за то такође постоји. Пресудите сами. „Сандеј Телеграф“ (The Sunday Telegraph) је 16. септембра 2006. године саопштио да је Бела кућа разрадила програм ескалације рата. Даље се саопштава да 7. септембра 2007. године, директор ЦИА, генерал Мајкл Хајден обучен у пуну ратну опрему иступа пред члановима једне од три главне масонске структуре - саветом за међународне односе: „Наши аналитичари оцењују са високим степеном тачности да централно руководство Ал-Каиде планира пажљиво скривене завере на територији САД-а. Ми оцењујемо са високим степеном самоуверености да

је Ал-Каида усредсређена на циљеве који ће довести до **масовних жртава, драматичног рушења и крајње негативних последица...**"

То значи да је администрација већ у току неколико година спремала сценарио другог напада широких размера на Америку. Истина, баш пред сам свој одлазак „напад на Америку“ је Буш млађи навао најозбиљнијим проблемом са којим ће се срести нови председник. У складу са изворима из Пентагона који се ослањају на тајни војни документ „Још један терористички акт (други после 11. септембра) може створити оправдање и могућност за удар против одређених познатих циљева.“

То значи да **други 11. септембар може да се сматра као део војне доктрине и планирања.** Терористички акт под „лажном заставом“ или чак претња таквим терористичким актом могу бити искоришћени за оправдање рата. Претња искоришћења или стварно искоришћење нуклеарног оружја може довести до објаве, од стране Америчке администрације „**катастрофалног ванредног стања**“, што дозвољава да се стави под централну контролу сва владина и приватна корпорацијска делатност, све до тада док не буде успостављена „уставна владавина“.

И тако директор ЦИА Хајден је иступио 7. септембра са својом свеобухватном прогнозом крупног терористичког акта са масовним жртвама, „Сандеј Телеграф“ је публикувао свој чланак о ескалацији рата практично иза тог 16. септембра.

После тога, од 16. до 20. октобра 2007. године спроводи се најкрупнија и најскупља америчко - канадска војна вежба «Непробојни штит 2008» (VS-8), где се увежбава сценарио одбијања терористичког напада на САД са применом нуклеарног оружја. У основи сценарија војних вежби јесте оружани сукоб са Русијом.

Подсећамо на амблем тих вежби. На ленти са две стране су две змије једна наспрам друге - симболи Дановог

колена (ти исти симболи су били нађени на ископинама Хазарије) и натпис - девиза змије – «**Нико ми неће причинити зло некажњено**». Тај исти натпис са девизом змије можемо наћи на грбу В. Британије. Неуништива мржња Хазара према Русији пронесена је кроз векове.

Додуше, веома симболична је и друга солидарност - вежба носи назив «штит»-«схиелд» -**шилд**: презиме РотШИЛД се преводи као «црвени штит».

Но, томе иступи Хајдена и вежби, претходио је један веома необичан и тајанствен догађај.

Први пут од 1968. године прелетео је 30. августа 2007. године, амерички бомбардер B52H Stratofortress изнад територије САД-а са комплетом нуклеарних крстарећих ракета спремних за дејство. Моћност нуклеарног пуњења под тим типовима ракета оцењује се у границама од пет до педесет килотона. Ради поређења, бомба бачена на Хирошиму била је снаге тринаест до петнаест килотона.

Као резултат тог полета били су нарушени многи војни прописи. Сагласно утврђеним нормама, борбени авиони са бојно спремним комплетом могу извршити полетање само по наређењу команданта уједињеног штаба, начелника штабова или дужности лица Националног војног командовања. Све те прописане норме су биле у потпуности нарушене. Нико од указаних лица није издао наређење за полет.

Али полет је био извршен. Одавде се може претпоставити да осим официјалног командовања постоји паралелно, још утицајније, са много већим пуномоћјем, тзв. **командовање из сенке** које може себи дозволити некажњено игнорисање наредби и инструкција официјалног командовања.

Погледајмо по којој се маршрути кретао бомбардер. Он је полетео из базе ваздухопловних снага у Миноти (Северна Дакота) и приземлио се на бази ваздухопловних снага у Барксдејлу (Луизијана), то је практично половина територије земље.

Затим „Асошијетид Прес“ (Associated Press) саопштава да се авион **приземљио у Барксдејлу са пет бојевих глава на борту**. Но, официри **на бази Минот**, одакле је авион полетео, рекли су под условом да остану анонимни, да је **при полету било шест бојевих глава**. А сада **официри из Барксдејла** инсистирају да се приземљило **не шест него пет бојевих глава**. Где је нестала једна бојева глава? Питање је остало без одговора.

А затим се десило следеће. Штампа је са ослањањем на изворе из Пентагона саопштила да су сви пилоти који су извршили полет погинули у резултату „трагичних несрећних случајева“ у току две недеље после полета. Неки су погинули са породицама. Ево слике тајно погинулих пилота током две недеље у несрећним случајевима. **Тот Блу** је погинуо са свим члановима породице налазећи се на одмору у Вирџинији. Адам Барс је био возач аутомобила који се закуцао у дрво, а затим изгорео. **Вестон Кисел** је погинуо у хаварији на мотоциклу налазећи се на одмору у Тенесију. **Клинт Хаф**

је путовао **заједно са својом женом Линдом** на мотоциклу „Харли Дејвидсон“, година производње 2007. Они су се разбили. **Џон Фруе** је пронађен мртав у околини Беџер Пика (Вашингтон).

У току месец и по дана од полета, такође при трагичним околностима, погинула су **два официра** која су спремала полет.

Ко стоји иза свих тих паклених сценарија, катастрофа широких размера са коришћењем оружја за масовно уништење, који су утемељени у строго поверљивом „**Закону о спремности против тероризма**“? Ко хоће да организујући страшну провокацију са колосалним жртвама, ту провокацију претвори у повод за рат? Само онај који хоће тај рат, ко је спреман поћи на све да би га почео, само тај ко схвата да без рата не може достићи своје циљеве. Само тај кога одржава страст достизања циља и по цену убиства много људи, за кога је смрт и циљ и средство и идол, који тражи све више жртава. То је персонификација човеку подобног постојања духа Дановог колена, духа антихристовог коме Дан служи.

Приватна обавештајна армија у служби Невидљивој Хазарији

Глобална армија Глобалног каганата има у свом арсеналу већ поменуте приватне војне компаније (ПВК) које су специјализоване за вођење бојевих операција, а такође и приватних обавештајних компанија (ПОК) које се баве спровођењем шпијунских операција по целом свету. ПВК као и ПОК потписују уговоре са федералним министарствима САД-а и испуњавају њихове задатке о вођењу рата у интересу Невидљиве Хазарије.

Делатност једне од најкрупнијих ПВК-а – „Карлајл група“ – подробно ћемо размотрити у вези са директном повезаношћу са „нашим миротворцем“, Саркозијем.

Саркозијев рођак по оцу - **Пјер Оливер** је постао усвојени син Франка Визнера, за кога напомињем да је утицајна фигура у америчкој тајној служби, уз помоћ његових веза прави себи каријеру. Франк Карлучи, бивши број два у ЦИА, поставио је Пјера Оливера за **директора инвестиционог фонда „Карлајл групе“**, једне од најкрупнијих и најутицајних полутајних транснационалних корпорација.

Компанија је позната по својим везама са крупним приватним војним компанијама које по задатку глобалне елите спроводе борбене операције по читавом свету, организујући војне провокације, диверзије, терористичке акте и државне преврате. Бави се шпијунажом и припремом оружаних формација у другим земљама, укључујући сада **Грузију и Украјину** (а у прошлости **Југославију**).

И тако, „Карлајл група“ је у јулу 2008. године купила за 2,54 милијарде долара део корпорације „Буз Ален Хамилтон“ (Booz Allen Hamilton) која је постала најкрупнији извршилац услуга, технологија и агентура за обавештајне службе САД, то јест, постала је гигантска приватна војна компанија (Tim Shorrock, Spies for Hire, USA, 2008).

Од седам чланова Савета директора компаније „Буз Ален“, тројица су представници „Карлајл групе“. То су Данијел Екертон, Питер Клер и Јан Фуџијама.

Активна „Карлајл групе“ износи седамдесет пет милијарди долара. Почевши од 1990. године, та компанија је тесно повезана са приватним војним компанијама и можемо слободно рећи, постаје њихова родоначелница.

Купивши „Буз Ален“, Карлајл група је постала власник највеће у Америци приватне обавештајне армије са огромним утицајем у свету не само приватних обавештајних него и приватних војних компанија.

„Буз Ален“ се налази у држави Вирџинији. Броји 20.000 људског персонала и има годишњи приход од четири милијарде долара. Велики део тог дохотка иде на рачун обавештајних услуга за владина министарства у САД-у.

„Буз Ален“ је крупни саветник и главни испоручилац обавештајних услуга за лидере обавештајне управе САД-а и Тајне службе министарства одбране, Агенције за националну безбедност, а такође и Министарства одбране, МУП-а, Националног антитерористичког центра као и већине војних компанија Пентагона.

„Буз Ален Хамилтон“ је био основан 1914. године као консултативна фирма у области управљања, али је 1940. године почела рад са америчким оружаним снагама. Почетком деведесетих, агенција је успоставила тесне везе са Агенцијом за националну безбедност САД-а, моћном обавештајном структуром за коју је, како је горе речено, радио Ален Боар, особито поверљиво лице из Саркозијевог окружења, одговорно за питање безбедности. Напомињемо да се АНБ служи прислушкивањем телефонских разговора у глобалним оквирима, са електронском поштом и интернетом у корист Пентагона и политичких структура САД-а. У свом раду АНБ користи услуге „Буз Алена“ као глобалног даваоца услуга и консултаната.

Компанија добија поруџбине од управе Националне обавештајне службе САД-а. „Буз Ален“ сада ради на једном од најважнијих пројеката, недавно започетом обавештајном пројекту који се зове **криптографски програм модернизације**. Тај програм се организује за интересе обавештајних оружаних снага САД-а и има за циљ сједињење различитих обавештајних технологија за стварање јединственог електронског пакета података о противнику - са различитим параметрима. Такав пакет је предвиђен за искоришћење у току спровођења борбених, међу њима и специјалних операција, и дозвољава да се нађе и лоцира противник.

Кристофер Линг, потпредседник „Буз Алена“ у годишњем извештају корпорацији је приметио: „Ми налазимо иновационе путеве интегрисања шпијунаже и операција, обезбеђујући могућности визуелизације и управљања подацима.“

У „Буз Алену“ раде професионалци у области шпијунаже екстра класе. Она може најмити најбоље професионалце и платити им велике паре. Тамо је, као старији потпредседник радио Мајкл Маконел, бивши директор Националне обавештајне службе САД-а.

Саопштава се да „Буз Ален“ активно дејствује не само на војном него и на економском фронту рата са тероризмом, рата који се показао веома угодним бизнисом и који је донео компанији велики добитак.

Без обзира што „Буз Ален“ сада активно ради на уговорима са војним и обавештајним установама и што је врло близак са врхом руководства САД-а, ипак чини енергичне напоре да не би допустио контролу над својом делатношћу од стране руководства земље. Значи, компанија има шта да сакрије од државе. Значи, постоје сфере где се њени интереси и интереси државе разилазе. Па, ако је тако, онда логично то сведочи о постојању циљева који носе недржавни и антидржавни карактер. Па, такве исте антидржавне циљеве има и „Невидљива Хазарија“. Та двојност позиције „Буз Алена“ је условљена тиме да је она пре свега део обавештајне структуре глобалне армије Глобалног каганата, која ради за Даново колено. Притом, испуњавајући наредбе државних установа, она их користи као штит и извор финансирања за решавање својих хазарских задатака.

Портфељ државних налога компаније сада износи девет милијарди долара. Томе треба додати и заједничке пројекте које испуњава „Буз Ален“ у узајамном дејству са другим корпорацијама. Њихова заједничка вредност је већа од тридесет две милијарде долара.

У 2007. години Конгрес је покушао да контролише делатност „Буз Алена“ оснивајући комисију за контролу реализације једног од уговора који је испуњавала компанија,

Иницијатор тога је био сенатор из Калифорније Хенри Ваксман, председник Комитета владине контроле и реформе представничке палате.

За рад у тој контролној комисији било је одређено деvedест осам људи. Али, проблем је у томе што шездесет пет људи из тог састава, како се изразио Ваксман, „нису радили у влади“. Они су радили у „Буз Алену“.

У тој истој 2007. години, Конгрес је иницирао још једну истрагу која се тицала контроле расхода МУП-а САД-а на плаћање услуга војних и обавештајних приватних компанија. Радило се о суми од шеснаест милијарди долара. Међу главним наручиоцима услуга који су се нашли у центру скандала био је означен „Буз Ален“ који је испуњавао уговор са дирекцијом обавештајне службе МУП-а. Али и овде је компанија изашла сува из воде. Тим поводом један конгресмен је безнадежно изјавио: „Просто речено, ми морамо знати ко је одговоран за МУП - његови руководиоци и персонал или приватне компаније.“ То су само две епизоде из масе уговора које је испунио „Буз Ален“. Два покушаја контроле од хиљаду основаних за њено укључење, која су, рачунајући на моћне хазарске везе корпорације, била у старту осуђена на пропаст.

„Буз Ален“ има најприсније везе са замеником министра одбране за обавештајне службе и управом Министарства одбране САД-а и Сједињеног комитета начелника штабова који планирају и спроводе обавештајне и информационе операције по целом свету.

Потпредседник „Буз Алена“ Вилем Венсли, бивши официр војне обавештајне службе, руководи групом специјалиста који се баве стратегијским планирањем и обезбеђују делатност националне тајне службе. Та структура подређена ЦИА спроводи тајне операције и врбује агенте у другим земљама.

Други потпредседник, Роберт Нунан, генерал лајтант у оставци, који је био заменик начелника штаба сувоземне војске по питању тајних служби, бави се војном шпијунажом и врвовањем у интересу, по целом свету разбациани уједињени команди САД, а такође и обезбеђује тајне операције које спроводи тајна управа Министарства одбране САД.

Ако неко хоће да се упозна са њиховом делатношћу подробније, не треба далеко ићи. Компанија „Буз Ален“ има своје представништво у Москви, које се налази на Великој Дмитровки. То је 738 метара од Лубјанке на исток. Приручник „Велики телефонски именик“ (Жуте странице) даје не само тачну адресу него и фрагмент карте Москве са указаним местом где се налази то гнездо америчке тајне службе. У „Буз Алену“ постоји још једно представништво на другом месту у Москви. Ваљда је то резервна локација.

У Русији, официјелно, корпорација ради под прикривом консалтинг, транспортних и грађевинских услуга. Обично ПВК и ПОК дејствују као транспортне и грађевинске компаније.

Ево, пробајте затворити сада представништво „Буз Алена“. Ту ће се одмах огласити читава армија правозаштитника која се борила против СССР-а и против КГБ-а, и на крају крајева, добила уништење и једног и другог, почеће да вриште да је затварање тих компанија кршење људских права, демократије и слободе. Тако имамо ситуацију

да се код нас антидржавна делатност поклапа са борбом усмереном на та три правца - људска права, демократију и слободу.

Саркози, дошавши нам у својству „миротворца“, све је знао о „Карлајл групи“ и о „Буз Алену“ и о многом другом. Постоји маска и постоји налицје. Маска је способност прикрића налицја и довођење противничке стране у заблуду. Маска је председник Француске Саркози и ми њему ширимо руке и водимо преговоре као са француским државником очекујући да нам он узврати истом мером. Но, испод маске постоји налицје које у потпуности развешава све илузије о узајамном уважавању и приморава нас да се према њему односимо као према противнику. Наличје - то је Саркози - члан руководства глобалне мреже Невидљиве Хазарије, штићеник ЦИА и британске тајне службе, агент Мосада, марионета Ротшилдова, повезана са ционизмом и масонеријом.

И ми бисмо хтели да та деца буду на нашој страни? Да би они чули наш глас и радили у корист праведности? Да би они назвали злочин злочиним? Па, за њих је злочин највећа форма праведности и добротинства. И за њих је Русија главни непријатељ и њихов циљ је њено потпуно уништење. А ми снисходљиво стојимо пред њим као ученик пред строгим учитељем, покушавајући да му нешто докажемо, и што је најважније, да бисмо му се оправдали. „Свако ко улази нека остави сваку наду.“

И ето, тога Саркозија ми пуштамо у нашу башту и на тај начин њега, а заједно са њим и ЕУ, тј. Запад, чинимо страном која регулише конфликт.

Направивши од Запада страну која регулише конфликт, ми смо иницирали процес интернационализације конфликта, што је одавно био хазарски сулустат. То је просто била њихова провидна машта, коју нису успели остварити у Чеченији. И одједном такав поклон у Грузији. Њима је потребан изговор за масовно војно

присуство на Кавказу у циљу рата и окупације Русије. Али, после провокације коју су изазвали у Осетији, све ће се то серверати као неопходна мера за успостављање мира у региону. Постоји код њих таква лукава стратегија под масонском девизом – „преко рата до мира“. Они већ аутоматски говоре на тај начин, без размишљања. Буш је 18. јуна 2002. године, директно, без размишљања (размишљање, по свему судећи, не улази у његову дужност, зато он тако и говори без икаквог размишљања) рекао: „**Ја желим да знате да када ми говоримо о рату, ми у ствари говоримо о миру.**“. Наш искрени простодушни. Али зашто тако дугачко? Може и скраћено, као у Орвеловом роману „1984. година“: „**Рат - то је мир.**“

Њима је веома потребан тај рат под маском мира за успостављање њиховог новог светског поретка на челу са антихристом. Из пророчанства је познато да ће он доћи тада када народ буде уморан од рата и направивши се до датог тренутка праведним, почеће да као успоставља мир и људи ће му поверовати, залажући се да он постане врховни владар.

Разни ратови који претварају свет у апсолутно крваво ратиште, неопходно је глобализаторима зато да би се код људи створио осећај непрекидног страха, потпуне исцрпљености и очајања, да би они са радошћу прихватили тог „миротворца“.

Јасно је да је Осетија само провокација да би нас гурнули у рат. И она је зато била тако зверски организована да ми нисмо могли не умешати се, да не бисмо имали другог избора. За нас је напад на Осетију био тако чудовишан злочин да нисмо могли да га не пресечемо. Баш на то су убице ставиле акценат.

Кројачи светског поретка жестоко и методично иду ка свом циљу уништења Русије, не бирајући средства и не заустављајући се ни пред чим. Они су изгубили све људско, они су престали бити људи и постали су функције онога кога треба да доведу на престо глобалне империје.

Њихов задатак је да уз помоћ провокације започну рат у Грузији и Украјини и гурнувши тамо Русију, распире глобални пожар и створе тотални рат за њено уништење са учешћем свих нуклеарних држава света. Притом, у том рату против Русије ће ратовати у основи најамничке транснационалне армије, које се налазе под командом приватних војних компанија, способних на најгнусније злочине и провокације.

Најамници су ратовали у Југославији и спремали по налогу САД-а банде албанских наркодилера и ратобораца, формирајући од њих Ослободилачку војску Косова. Они ратују у Ираку. Бројност америчке регуларне армије је тамо 140 000, а најамника 180 000. Најзверскији злочини над иракским становништвом и заробљеницима је њихових руку дело. То су биолошки работи, за које је убиство постало смисао живота. Они су сад ратовали и у Осетији. И нема сумње да су православни храм где су се склонили Осетини, уништили баш најамници.

По изворима блиским војним круговима САД-а, познато је да у Грузији ради 1500 „саветника“, по скандалима познате и учеснице у многим злочинима, приватне војне компаније „Блеквотер“, најкрупније и веома утицајне компаније у САД-у. Тамо се у сталном односу налазе борбене јединице америчке компаније „Кјубик“. Ако томе додате и израелске војне компаније, ви ћете схватити ко је противник нашој војсци у Грузији.

Приватне војне компаније испуњавају налоге САД-а и Израела, но официјелно тамо нема оружаних снага тих држава. Они су ту, тек тако. Сналажљиво устројено. Али, упркос свему уши штрче. Сходно томе шта ће нам у том рату супротставити, између осталог и најамнике, биће то необичан рат са новим противником, организованим по мрежном принципу.

Током осамнаест месеци пред агресију, у Грузију су из САД-а и Израела ишле моћне испоруке оружја и ратних резерви.

Као што се види из извора блиских Пентагону, под видом хуманитарне помоћи у Грузију су стигли континенти америчке војске са пуном ратном спремом и опремом. Они су се прикључили већ постојећим снагама приватне војне компаније "Блеквотер" и израелској војсци. Бродови војноморских снага САД-а обезбеђују подршку сувоземној војсци са мора.

Америка и Израел uber alles (више од свега)! Нови рајх стреми ка рату. Ко ће бити одговоран за холокауст који су они организовали у Осетији?

Ми ћемо уз Божију помоћ издржати сва искушења и одолети непријатељу, ако будемо стојали у вери.

У току тог новог светског рата, неко ће, а знамо ко, под њеним прикрићем бацити бомбу на џамију Ал-Аксу у Јерусалиму. На рушевинама џамије одмах ће брзим корацима Израел почети градњу Трећег храма, зато што је тамо све спремно за долазак новог светског владара. Већ је спремна златна круна која ће бити стављена на њега при крунисању.

Догађаји у Осетији, дестабилизација прилика на Кавказу, у садејству са светском финансијском кризом - то је оно што је неопходно Невидљивој Хазарији за решавајући удар. Нови светски рат је реалнији него икада.

Супротстављање злу

Руско руководство, ако хоће да сачува Русију и њен народ, не мора ићи на руку хазарским архитектама. Мора се супротставити њиховој политици унутар земље и на светском нивоу. То су неопходни услови спасења и себе и других земаља и народа од погибије. И то су једини услови спасења, спречавања градње Глобалног каганата, системи традиционалне државности у свету, чији је бедем Русија.

За достизање тих циљева Русија једноставно мора око себе објединити земље трећег света. Против тог обједињења биће уложена велика енергија супротстављања. И треба се у својим позивима на обједињење са Русијом позивати не само и не толико на привредне и политичке мотиве, него пре свега на религиозне. Све што се сада дешава у свету су чисто религиозни процеси који имају пројекцију на све сфере људског живота. И само у контексту тих процеса може се објаснити и схватити све што се сада дешава. И само тај контекст ће показати народима степен колосалне опасности која се надвила над светом. И само та, религиозно осмишљена и духовна мобилизација може спасити свет.

Религиозне координате ће унети простоту и јасност схватања свега што се десило, чудовишног злочина, учињеног безобзирно и дрско, наочиглед свих народа света и против њих.

Ако Русија успе да око себе повеже земље трећег света, тада ћемо у свету имати два блока. Са једне стране, све оне који су за своју националну државу и идентитет и против духовног поклоњења антихристу (он се код муслимана зове Даџал), а са друге оне који се њему поклоне и који му служе заједно са Ротшилдима и хазарским банкарима и са свим последицама које из тога произилазе.

Ситуација је толико критична и опасна да је нужно радити без оклевања. Мора се мењати језик описаних процеса који се дешавају у свету. Мора се одустати од антитеизма у објашњавању економских или политичких догађаја, што само смуђује људе и удаљава их од истине гурајући их на пут погибелји. Питање треба овако поставити - шта ћете ви изабрати - живот или смрт?

У случају да Русија створи такав блок супротстављања ђаволу рода људског, изникнуће две супердржаве око два империјска духовна језгра - Свете Русије и Невидљиве Хазарије. И опет они ступају у битку, у решавајући окршај за судбину планете.

И у том окршају, власти Русије морају искористити силу, јер овде је реч о спасењу душа веома много људи. Душа човека је храм. Она мора бити ваати у Господу, бити дом молитве, а банкар је чине „домом трговине“ и „вертелом разбојника“. Господ је применио силу и извадио бич, избацујући из храма препродавце.

Како пише архиепископ Аверкије (Таушев), „Господ, који се касније молио за своје раслињатеље: „Оче, опрости им, не знају шта раде.“ (Лука 23,34) не само да је употребио оштре речи осуде, него је понекад прибегавао и ка веома јаким и одлучним мерама физичког реаговања: Тако је Он два пута - на самом почетку свог јавног служења – и други пут - на његовом самом крају, уочи свог Крсног страдања, изгонећи трговце из храма. Јако и сликовито о тим догађајима нам говоре свети јеванђелисти. Не моговши трпети безобразне ситничаре..., Господ Исус Христос, „направивши бич од узица, Он их истера све из храма, а тако исто и овце и волове, а мењачима просу новцац и изврну столове; и рече онима који продаваху голубове: носите то одавде; не чините од храма Оца мојега дом трговачки.“ (Јован 2,14-17). А после свог свечаног уласка у Јерусалим, пред Своје страдање, Он поново, улазећи у храм, „истера све оне који продаваху и куповаху у храму, и изврну столове оних што мењаху новце и клупе оних што продаваху голубове. И рече им: У Писму стоји: Дом мој, дом молитве зваће се, а ви начинисте од њега пећину разбојничку.“ (Матеја 21,12-13; Марко 11,15-17; Лука 19,45-46) (Архиепископ Аверкиј (Таушев) «Савременост у светлу Речи Божије. Речи и говори». Том 2, «Опроштај грехова и привидна љубав и свепраштање»).

То су била само два случаја када је Господ применио силу. И у једном и у другом случају помињу се мењачи. А ко су били ти мењачи? Ево шта о њима пише „Библијска енциклопедија“: „Мењач (Јован 2,14) - када је Јудеја постала римска област тада се од Јевреја тражила уплата пореза за

римску државну касу баш пола сикла по јеврејском курсу. Разменом новца бавили су се посебни мењачи. Са тим циљем они су стајали код врата храма, где су се са свих страна скупљали Јудеји из иностранства. Њихов варљиви лик делања и изнуђивања је највероватније и изазвао код Господа страшни прекор начину њиховог делања који је изражен у Светом писму: „Дом Мој, дом молитве зваће се, а ви начинисте од њега разбојничку јазбину.“ (Матеја 21,13; Исаија 56,7; Јеремија 7,11). Мењачи су можда имали обичај да за себе узму посебне угодности од давања новца у зајам, а притом, разуме се, у споразумима није било места снисходљивости, што је изазивало опште негодовање.“ Но зар начин деловања мењача није исти начину деловања данашњих банкара - Данићана, који раде у интересу Невидљиве Хазарије, у интересу Глобалног каганата.

Тим дејствима оних који изврћу душу човечанства у „дом трговине“ и „разбојничку јазбину“, Русија се мора супротставити. Једном победивши стару, видљиву Хазарију, парзитску државу, која је плъчкала Словене, она је то урадила. Господ је то урадио два пута. Сада је дошао ред наше друге победе над невидљивом Хазаријом.

„Треба добро знати и запамтити, - пише архиепископ Аверкије (Таушев), да је потпуно страним истинском хришћанству, погубно Толстојево учење ко несупротстављању злу (треба додати - које је уништило нашу несрећну отаџбину Русију и гуруло је у стратичне крваве ужасе бољшевиизма): Сваки истински хришћанин је непомирљив са злом ма где он био и ма где га сретало. Примери Самог Господа Исуса Христа и Његових Светих Апостола су у читавој историји цркве били слеђени и сви истински хришћани су увек осуђивали зло и борили се са њим макар и по цену свакојаких тешких лишавања па чак и самог живота. Тако су се борили са тамним злом паганства и идолопоклонства свети мученици, не само пасивно умирући

за Име Христово, него и веома одлучно осуђујући некада у веома оштром телету, у тежњи да ослободи народе од ропства идолопоклоника, мора око себе ујединити земље трећег света, мора покушати привући на своју страну и народе западних држава. Они су се такође нашли под претњом, као носиоци националног, макар и слабог, али ипак државничког идентитета.

Хазарски банкарни против америчке државности

Многи сматрају да су очекивани крах долара и крах САД-а узајамно повезани догађаји. У вези са финансијском кризом очекује се масовна таласања у САД-у. Могуће да се због њиховог гушења, како говоре експерти, у кршењу закона 1878. године, сада стварају тзв. **снаге за брза дејства** на територији САД-а. То чине у складу са тим истим законом о спремности за тероризам. Тако једним метком убијају два зеца. А власт нема разлога за секирацију.

Како саопштава „Вашингтон Пост“: „Американци су престали куповати аутомобиле, намештај и почели куповати ватрено оружје и борбену опрему.“ Повећана је куповина сефова (људи не верују банкама). Фирме које тргују оружјем у САД-у, доживљавају процват. Купује се све редом, од пиштоља до много озбиљнијих средстава за убијање. „Улица“ против банкара са Вол -Стрита. Баш у војним терминима сада се описује у штампи то противљење банкарима. Ево за пример само једног наслова: „Федерални резервни систем -то је оружје убитства Вол -Стрита, уперено против САД-а.“

Раст протестног расположења, нису то појединачне епизоде у америчком „благостању“. То је распрострањена

тенденција која може прераси у доминирајуће револуционарно расположење у америчком друштву. Агресија у друштву ће се увеличавати на фону заоштравања социјалних проблема, изазваних финансијском кризом. **Али та сама криза је својеврсна провокација, коју су банкарни организовали.** Због чега је организована? Због достизања њихових циљева, зна се каквих. Један од главних, који треба баш сада изаћи на светлост дана јесте уништење традиционалне националне државности, **па самим тим и америчке.**

Вебстер Тарпли у свом чланку у “Глобал Рискч” (Webster G Tarpley, „End the Fed, End Wall Street Bankster Rule, End the Derivatives Depression,“, Decembar, 2008) пише да је федерални резервни систем нанео рушилачки удар по привреди САД-а. За последњих 40 година, животни стандард је опао за две трећине, земља се претворила у упечатљив месечев пејзаж, споменик безумној постиндустријској привреди услуга. Да би се вратили здравим новчаним односима мора се препородити савремена индустријска производња. Стабилна валута обезбеђује стабилност националне економије да производи физичку робу коју остали свет хоће да купује.

У суштини, САД су се претвориле у паразитску државу која се бави разбојничким ратовима по типу рекета. Али баш таква је била и древна Хазарија. Она такође ништа није производила и паразитирала је само на рачун бесконачних ратова, пљачке и насиља. Америка која се нашла под влашћу колена Данова, понавља геополитичку судбину древне Хазарије.

Како пише Тарпли, традиционална привреда САД-а уопште није била таква као сада. Она није била монетаристичка. Као противтежу **монетарној митологији** амерички систем никада није имао ништа заједничко са „слободном трговином“ и „слободним тржиштем“. Супротно томе, у своја најбоља времена она је била заснована на

традицијама протекционизма, прагматизма и дирижизма, тј. државно - монополистичког регулисања. Амерички систем је историјски означавао националну банку, протекционистичку тарифу, националну инфраструктуру, коју финансира федерална влада. Уздизање САД-а као велике светске индустријске државе било је обезбеђено захваљујући протекционистичкој тарифи и контролисаномј валути.

Затим су дошли банкарџи, створили федерални резервни систем и почело је рушење економије. Џон Кенеди је покушао вратити земљу на пут здраве економије, но банкарџи су га уз помоћ ЦИА убили. Тарпли примећује да је садашња депресија у САД изазвана монетарним дерегулисањем, то јест изласком државе из привреде. **Монетаризам је заснован на томе да је тржиште увек непогрешиво, а влада увек непријатељ.** Монетаристичке догме представљају својеврсну смешу приступа Херберта Гувера, Роберта Тафта (члана масонске ложе „лобања и кост“), Барија Голдуотера, Роналда Регана и других реакционарних републиканца. Савремена, до апсурда доведена верзија монетаризма је доктрина Милтона Фридмана и његове чикашке школе коју финансира **Рокфелер**. Њом отхрањени ликови попут Гајдара и других, како су их звали „чикашки дечаци“, изнедрили су сверазлагајућу и свемонетаристичку заразу у руску привреду.

Иза монетаризма иду сви ти хазарски банкарџи који монетаризам користе веома успешно у својству борбе против свог главног циља - националне државности, чија је основа национална економија. Они су решили да је приватизују, а потом да је разурве, разуривши на тај начин и државу. Тарпли сведочи да је **садашња велика депресија у САД-у такође изазвана и приватизацијом** (велики поздрав Чубајсу, да не буде поменуто ноћу) (овде је смисао узречице као када Срби кажу - само да не чујеђаво - опаска преводиоца). Пример сличне приватизације

је компанија „Fannie Mae“, која је дивно радила током 30 година као државна структура. Но, потом су је приватизовали и отворили врата за мародерске злоупотребе, које су сада већ свима познате. Тржиште нафте и гаса је такође дерегулисано. Одатле су такве компаније као „Goldman Sachs“, „Morgan Stanley“ и други генији са Вол Стрита добијали максималне погодности кроз спекулативне фондове, користећи производне финансијске инструменте и усмеравајући се на добијање максималне добити при свакојаким околностима.

На светском нивоу неопходно је ликвидирати **Међународни монетарни фонд (ММФ) и светску банку** који су и створени са циљем да униште економије националних држава.

Те две структуре играју важну улогу у финансирању планова хазарских банкарџа, који притискају земље трећег света, принуђавајући их да реструктурирају своју привреду тако да би је ставило под контролу и зависност глобалних структура. Тако протиче процес предаје држава свог економског суверенитета. Главна жртва у том процесу је народ.

У замену за дате кредите од држава се тражи сагласност за повећање пореза и скраћење субвенција.

Вебстер Тарпли у свом чланку „Тајни план за светску диктатуру ММФ-а“, пише да постоји конфиденцијални стратешки документ који није ништа друго него покушај наметања диктатуре ММФ-а на целој планети, ликвидирајући притом сваку наду за привредно оздрављење, за модернизацију земаља у развоју и заједно са тим за очување националног суверенитета.

У складу са тим планом, ММФ ће диктирати економску политику свим државама. **Познато је да су принципи ММФ-а жестоко ограничења, одступање државе од економије, њено дерегулисање, приватизација, смањење зараде,**

слободна трговина, тотални рат конкуренције свих против свих, деиндустријализација, а такође и забрана увођења перспективних технологија. Та политика је умерена на уништење државе и давлeње човечанства.

Тарпли пише да су прави непријатељи привредног прогреса банкарни са Вол Стрита, предузетници - финансијери и финансијска олигархија. „Ако им ви дозволите да контролишу владу, резултати ће бити катастрофални. Зато, убеђен је Тарпли, морамо се борити за то да истргнемо владу из руку банкара.“ Мора се заменити рушилачка и антинационални монетарни систем, национализовати Федерални резервни систем и поћи на традиционалне државничке и социјално оријентисане моделе, засноване на пуној посвећености препороду индустријске производње. Производња значи инфраструктуру, прерађивачку индустрију, грађевинарство, пољопривреду, транспорт и све оно што је повезано са реалном трговином и материјалном робом. И обратно, слободно тржиште и монетаризам, којим се сви тако одушевљавају, значи опустошене куће, наркотице, проституцију, финансијске спекулације, прање новца и сличне пороке, који се рађају одсуством реалне економије. Резултат је увек исти - пуна морална деградација, осиромашење и изумирање народа и распад државе.

У САД-у практично једна за другом пристижу вести у средствима јавног информисања о трагедијама изазваним финансијском кризом коју су испровоцирали банкарни. Ево само неколико од њих: у Калифорнији породица од седморо људи: отац, мајка и петоро деце (два пара близанаца и кћер) били су нађени мртви у својој кући. Оба родитеља су радила у истој фирми, истовремено изгубила посао и решили су поћи на страшни грех - самоубиство целе породице.

Ево још новости са „Фокс њуз“-а: деведесет трогодишњи старац нађен је замрзнут у својој кући зато што су му искључили грејање због нередовног плаћања.

Млађи човек је умро зато што није отишао зубару јер није имао пара.

Њихова демократија - то је форма уништења народа и државности. Са једне стране целове пуне корумпирани политичари и лопови банкарни, а са друге стране - прости људи који умиру зато што су лишени онога што обезбеђује природно право човека на живот - посла, живота, медицинске помоћи, грејања.

По подацима економисте Мајкла Хадсона 1% становника САД-а влада са 70% богатства те земље. То је расцеп без преседана у историји САД-а. Тајни план алумината је уперен на његово даље повећање. Америка иде путем самоуништења.

Нови штаб Обама, чији је долазак финансирао Ротшилдов агент Сорос, продужиће тај курс.

Обмакратија=обманократија=хазарократија

Америка се сад налази у таквом дипломатском положају да рат може почети захваљујући лозинки типа „Рат који ће значити крај свих ратова“, „направићемо мир безопасан за демократију“.

(Џон Блејн, 20. октобар 1923. год)

Није важно ко је добио изборе. Лутке око Обама су великим делом чланови Савета за међународне односе. То је тзв. елита, глобалисти. То су углавном исти људи који су руководили Клинтеновом администрацијом и оба Буша. Обама је још један беспомоћни, пусти костим који су изабрали, припремили, истурили изгладаног, упаковали и продали лаковерној, наивној и лењивој америчкој публици.

(из америчке штампе)

Сутрадан после избора Обама на место пред-

седника, један тахићански младић је изрекао речи које су касније обишле читав свет: „Он је први у свету прави глобални председник САД-а. Он је имао азијатско детињство, он има афричке корене и има средњоисточно име.“

Даље плуште аналогни коментари о глобалној улози Обама као политичара. Нелсон Мендела је у свом поздравном писму Обама написао: „Ваша победа је продемонстрирала то што ниједан човек у свету пре вас није ни у сну помислио - да жели да промени свет, учинивши га бољим местом за живот“.

Обама је симбол идеалног лика „**грађанина света**“, **грађанина новог светског поретка**, лишеног националног, а самим тим и државничког идентитета. Он је владар САД-а не као државе, већ као дела рађајуће глобалне империје која жели да промени свет, учинивши га савршеним (како овде не поменути древну јерес хиџазам). Промене су оно што је он обећао Америци. То је постало основа његовог предизборног програма чији је идеолог био „главни политички стратег“ Обама - **Давид Акселрод**.

Све би било нормално да је он обећао промене САД-у. Ми бисмо пожалили амерички народ сетивши се старог источњачког проклетства: „Да Бог да да живиш у епохи промена.“ Ми смо не једном у историји осетили тај ужас на себи, на животу наше земље, приносећи себе на жртву да бисмо могли упозорити свет на те исте промене које се преобраћају у ратове, са много крви и губитком државности. Али, нажалост, то наше искуство није постало лекција за друге.

Обама је обећао промене не само САД-у него и свету. А то је већ друга ствар. Ко

се сме дрзнути да промени створени светски поредак? Само онај који има светску подршку. И њу Обама има.

По створеној традицији хазарског система управљања, у форми двовлашћа, у кагана Обама постоји цар. Бек, истински владар, хазарска репрезентација која преко кагана реализује своје циљеве.

И истовремено, док су многобројни срећни „грађани света“, још неупознати са истинском сврхом Обаминог доласка свуда ликовали и прослављали његов избор, колективни цар - бек је већ повлачио конкретне кораке за достизање својих главних циљева по питању уништења националне државности и формирања светске владе Глобалног каганата.

Броју фундаменталних стратегија усмерених на уништење националне државности додајемо и **стратегију десуверенизације**, тј. степене или муњевите предаје суверенитета. Као примери муњевите, насилне предаје суверенитета служе Југославија и Ирак, што је било постигнуто уз помоћ оружане агресије према тим земљама. А образац постепеног, такорећи мирног раздржављења државе и њено потчињавање наднационалном спољном центру, представљају земље ЕУ, Савеза за Средоземље и сада стварајућег Северноамеричког савеза, где Обама по замисли цар - бека треба као у мочвару да баца суверенитет САД-а.

Својевремено, представљајући Клинтонa, потпредседник Ал Гор је рекао: „Постоје нека питања која су више идеолошка. То јест, позиција је тако јединствена да уједињује људе у обе партије. То значи да наша земља може да реализује двопартијску политику током десетљећа. Тако је било када смо добили хладни рат. Тако је било када смо обезбедили мир и регулисали ситуацију на Блиском истоку. И на тај начин су САД обезбедиле слободну трговину и шире тржиште за нашу робу, а такође и робу других земаља

по целом свету. Нафта служи као пример по том питању када се користи двопартијска подршка."

Напомињем да је Северноамеричка сагласност о слободној трговини била потписана између САД-а, Канаде и Мексика и заснована је на моделу ЕУ. Савез је ступио на снагу 1. јануара 1994. године."

Сведочанство које је Гор изрекао сведочи о томе да су како републиканци тако и демократе јединствени у својој намери да дају суверенитет САД-у и зато ће ту Обама добити пуну подршку.

Појам „суверенитета“ у односу на САД је наравно услован, зато што се политичко руководство те земље налази под пуном контролом хазарског центра светског управљања.

Две године пре потписивања Северноамеричке сагласности о слободној трговини, Строб Талбот, члан масонске организације „Савет за међународне односе“, бивши заменик државног секретара од 1994. до 2001. године, направио је аналогију са Горовом констатацијом, сведочећи о спремности владајуће вашингтонске елите да преда номинални суверенитет САД-а: „У 21. веку ће државе, као што знате, одумрети; све земље ће признати јединствену глобалну власт. На крају крајева, национални суверенитет и није био тако велика идеја.“

Реализација циља десоверенизације САД-а и других земаља света и јесте стуб тих промена које је обећао Обама и због којих је био и доведен на власт.

То се на директан начин односи и на Русију и постсовјетски простор, зону њеног традиционалног интереса где је за обезбеђење нашег суверенитета и безбедности неопходна проруска оријентација.

Кавказ је један од најосетљивијих и најнестабилнијих региона. У јулу 1997. године, обављајући тада дужност државног секретара, Строб Талбот је у свом програмском говору, образлажући политику САД у кавкаском региону

изјавио да „независност, благостање и безбедност чине узајамно допуњавајуће циљеве за све земље региона и да је у интересу владе САД да подржи та стремљења.“ Талбот је издвојио четири приоритета у региону: учвршћење демократије, привредна реформа на принципима **слободног тржишта**, мир и сарадња међу државама региона и **њихова интеграција у светску заједницу.** (Strobe Talbott, "A Farewell Flashman; American Policy in the Caucasus and Central Asia", говор одржан 21. јула 1997. године у Институту Централне Азије при одељењу појачаних међународних истраживања (Paul H.Nitze School of Advanced International Studies) Универзитета Џона Хопкинса).

Провођењем те политике била је проширена војна сарадња земаља региона са САД-ом, европским и другим владама под кишобраном НАТО-а и кроз друге двостране програме.

У журналу "Форин Афер", који издаје Савет за међународне односе, у броју за јул, август 2007. године био је штампан Обамина чланак „Обновљење америчког лидерства“. Како следује из садржаја чланка, он говори о томе да „Америка мора обновити **своје лидерство у свету - војно, дипломатско, духовно**, да би се супротставила новим претњама и извукла корист из нових могућности. Америка не може сама одговорити на све изазове овога света, свет не може без Америке одговорити на изазове.“

Обама пише: „Ми морамо са собом повести свет.“ На заштиту Бендери са његовим Њу Васјукама, Обама изјављује: „Задатак САД-а је да обезбеди глобално лидерство.“ Све то је повезано са „вели-

ком перспективом и историјски предодређеном улогом Америке". „Ако мене изаберу за председника ја ћу почети са обнављањем те перспективе и те предодређености истог дана када преузем дужност“. Те месијанске претензије су нашле одраз у неким плакатима где је Обама представљен у улози месије.

Он жели да достигне глобално лидерство, не само политичко него и **духовно**, што и чини основу ционистичког пројекта глобалне државе.

Поједностављено, лидер је човек који има право да одлучује и група је одобрила његово лидерство. На тај начин, глобални лидер је нека институција која је од човечанства добила право да одлучује и управља. Али, сада када је човечанство подељено на народе, који имају свој религиозни идентитет и који живе у националним државама, **право да одлучује и управља у духовној сфери припада Богу, а у политичкој сфери националној власти**. Глобално лидерство у духовној и политичкој сфери само једне земље, предвиђа отказ од религиозног идентитета и националне власти и предају права да одлучује и управља само једној земљи или групи лица који користе ту земљу за остварење својих циљева. Јер, ако некога признате за лидера, значи стављате га изнад себе, видећи у њему виши ауторитет и потчињавајући му се.

Ако је нека национална држава сама спремна да на штету својих националних интереса преда свој суверенитет, потчињавајући се САД-у или Западу који је под његовом контролом, признавши их као виши ауторитет, значи САД су оствариле свој циљ и постале за ту националну државу лидер.

Али постоје земље које не признају тај ауторитет и неће да добровољно одустану од религиозног идентитета и државности. И такве земље, не желеће се потчинити, не виде у САД-у чак ни регионалног лидера. У овом случају

код претендента на глобално лидерство постоје и друге, насилне методе којима он себе утврђује у својству лидера. Извор његове власти у тој ситуацији постаје **насиље**. Баш на њему је засновано лидерство. Глобално лидерство се учвршћује уз помоћ глобалног рата.

Обама овако пише о томе: **„Да би се обновило америчко лидерство у свету, ми морамо одмах почети радити на обнављању наших оружаних снага. Јаке оружане снаге су оно што нам је најнеопходније за подршку миру.“** Истина, у контексту Обамина идеологије **» мир значи рат, а подршка миру значи умиривање, ликвидација оних који се томе противе, који не признају њихово лидерство и који неће да се са тим помире.**

„Ми морамо искористити тај моменат за то да би истовремено престројили наше оружане снаге и припремили их за задатке будућности. Ми морамо сачувати могућност брзог уништења и најобичније претње нашој земљи и **нашим животно важним интересима. Но, ми такође морамо бити спремнији за спровођење темељних операција да би се супротставили противнику који води асиметричне и високо софистициране кампање глобалног значаја.**“ Као што је познато, зоном животно важних интереса САД је проглашен цео свет. Зато, изречено значи глобални агресивни рат против оних који не дозвољавају САД-у да реализују своје животне важне интересе на територији туђих држава и који нису сагласни са тако постављеним питањем.

Али, пошто само једно бомбардовање из ваздуха по питању несасгласја са глобалним лидерством није довољно, потребне су још и сувоземне операције за спречавање супротстављања народа који не желе да признају глобалног политичког и духовног лидера. Народу у условима уништења власти и распада оружаних снага у резултату поткупљивања и издаје њиховог највишег руководства (као

што је било у Ираку), преостаје да рачуна само на себе и на партизански покрет, илегална дејства која више од свега плаше „глобалног лидера“.

За вођење рата Обама је предвидео увећање броја сувоземних снага и снага морске пешадије. „Ми морамо комплетирати наше оружане снаге најбољим јединицама и инвестирати у њихову способност да доносе победе. Ми морамо нашим војним службеницима обезбедити најбољу опрему, сигурну заштиту, највеће плате и најбоље услове за обуку. Сваки програм обуке мора бити размотрен у светлу актуелних потреба и показаних празнина, као и **вероватноће сценарија будућих претњи.**“

Они озбиљно спремају своје оружане снаге за вођење глобалног агресивног рата за глобално лидерство. Кажите, а како се може постати глобални лидер не покоривши површински највећу и најбогатију ресурсима земљу у свету, Русију? Па никако. То је апсолутно немогуће и незамисливо. Зато су све те огромне припреме, сва та милитаризација, вртоглави раст војних расхода, потчињени само једном главном циљу: покорити Русију и реванширати јој се за уништење Хазарије.

Обаму су довели на власт Хазари због тога да би почео рат против наше вере и државности, због духовног и политичког господарења над светом Русијом.

И они се спремају да ратују не са властима, па чак и не са нашим оружаним снагама. За њих оне, како сматрају, не представљају никакву претњу. Судаћи по томе како пише Обама, они планирају асиметричан рат против нашег народа као носиоца православља кога се они плаше, и носиоца идеје јаке православне царске државности. Асиметрични рат значи рат нетрадиционални, који се води нетрадиционалним методама и као правило, нерегуларним снагама.

Тај сценарио ми морамо увекбати већ сада. Остани наших оружаних снага морају тај сценарио добро размотрити и у случају оружане агресије створити партизански покрет који би као у стара времена највероватније постао главна снага супротстављања хазарским најамницима из САД-а. Подвлачим да се они спремају баш за та нерегуларна борбена дејства која би по њиховим прогнозама обухватила сву територију бившег СССР-а, или тачније Царске Русије. То и јесте „противник који **води асиметричне и високософистициране кампање глобалне свеобухватности.**“ И као што се види из горе изложеног, никаква Ал-Каида није потребна.

Мрежа наркотрговаца, продаваца оружја и приватних војних компанија, такође је под хазарском контролом. То је у суштини, финансијска и диверзантска допуна њихових оружаних снага. Других снага, осим народа Руске империје, **коју бисмо могли назвати противником Хазарије који је способан да организује и води „асиметричне и високо софистициране кампање глобалног значаја“, нема.** Муслимански народи који не желе да буду покорени, прикључиће се Русији..

У стварности, биће то битка нашег народа за свету Русију, за оваплоћење идеје Трећег Рима и Новог Јерусалима.

У свом чланку Обама даље пише: „**Наше оружане снаге морају претворити свој потенцијал и реформисати друге.**“ Те реформе армија других земаља, које спроводе САД у оквиру разних програма типа „обучи и ојачај“, у ствари представљају стварање колонијалних армија у стратегији заузимања светског господарења и пуну предају суверенитета земаља, које су САД признале за глобалног лидера. Њих спремају за тај асиметрични рат, тј. ка вођењу ирегуларних дејстава. Због тога се колонијалне армије пре-

стројавају на мрежни принцип. Руши се хијерархијска организација регуларних снага националних држава и ствара се мрежна структура ирегуларне армије плаћеника. Тако сада реформишу армију Грузије. Њу планирају да претворе у својеврсну бандитску формацију, ојачану савременим оружјем и средствима заштите, која ће водити мрежни рат против нас.

Напомињем да концепција мрежног рата коју Пентагон активно унедрјује у себе и у своје савезнике, предвиђа стварање јединица способних да самостално дејствују на широким територијама, које се уједињују кад је то неопходно за остварење заједничког циља (мрежни принцип постројења).

Као што је написано у исцрпном извештају о стању оружаних снага САД-а: „Територијално подељене операције у Тихом океану, Индијском океану, Централној Азији, Средњем истоку, на Кавказу, Балкану, у Африци, Латинској Америци, чине очевидно посебну улогу невеликих одреда, способних да испуне специфичне задатке, тачно оријентисане на месне услове.“

Зато су у армији САД-а и створене, а потом по Саркозијевом наређењу и у Француској, тзв. **Мобилне бригаде**. Оне су предвиђене за вођење мрежних ратова глобалног значаја.

Ми ћемо се, по свему судећи, са тим типом рата срести не само на Кавказу него и на читавој нашој територији. Но, мрежа без руководства од стране регуларних хијерархијских организација оружаних снага, брзо измиче контроли, губи устремљеност и лако може бити укључена у друге мреже, нпр. мреже приватних војних компанија, чиме и попуњава армију глобалне Хазарије. На то се и ставља акценат, на пуну оперативну узајамност мрежних снага десуверенизованих држава, са мрежама приватних војних

компанија и на њихову пуну потчињеност тим мрежама.

Притом се опасност за Русију огледа у томе што сагласно решењу Министарства Одбране РФ, прелази се на принцип мобилних бригада и по најскромнијим рачуницама скраћује се број војних службеника за 230 000, од тога око 150 000 официра. Истина, њих планирају да преквалификују. Али не може се за кратко време припремити професионалац високог нивоа коме можете наћи достојно место. У условима финансијске кризе и муњевито растуће незапослености, они ће се наћи на маргинална друштва. Они имају породице које морају издржавати. Где могу зарадити новац? Рат је једина њихова професија. И главно место где их дочекују са раширеним рукама и где ће им платити велики новац, то су транснационалне армије, приватне војне компаније. Те отпуштене официре, као да намерно гурају у најамнике, не дају им другог избора. Но, приватне војне компаније ће их искористити за рат против Русије. Резерва од 230 000 војника за спремну професионалну армију и уз то са знањем руског језика, психологије, менталитета, обичаја итд. Нас као и почетком прошлог века опет увлаче у замку грађанског рата, страшном по масовности уништења.

Обама је агресивно настројен, усталом као и његове историјске ратне хазарске газде, које он убеђује у свој милитаризам, покушавајући да им се допадне: „Ја се нећу устезати једностране примене силе ако устреба заштити Американце или **наше животне интересе, свуда** где буду извршени напади или где изникне непосредна опасност.“

Ми такође морамо бити спремни за искоришћење оружаних снага у условима **прекорачења самоодбране**, тим да би обезбедили **општу безбедност** која постаје фундамент глобалне стабилности, у циљу подршке пријатељима, учествујући у операцијама постављања и успостављања стабилности или се супротстављајући масовним

злочинима.

Код масона постоји лозинка: „**изопачи да би држао под контролом.**“ Ето, тај цитат, то је непрекидно изопачење, тј. лаж да би се јавно мњење држало под контролом. То је тај крипто језик.

То што данас зову „прекорачење самоодбране“, у суштини значи превентивни рат против оних које желе уништити. Даље у цитату имамо појам „општа безбедност“ који у условима акцента на агресију просто не може стајати. То је лаж и манипулација речима.

У ситуацији када неко стреми глобалном лидерству, учвршћујући га уз помоћ оружја, „глобална стабилност“ не значи ништа друго него потчињавање оружјем, свих оних који неће да се потчине.

Потом Обама говори о помоћи пријатељима, под којима треба подразумевати марионете верне глобалној елити, које су они сами довели на власт у резултату ратова, револуција и преврата. У Осетији су они подржали пријатеља Сакашвилија. Некад је то био Хусеин. Потом су га убили.

У вези са тим пријатељима изниче потпуна информацијска бесмислица. Јер ако они имају пријатеља, у тој парадигми морају имати и непријатеља. А ако има непријатеља, како се онда може говорити о „општој безбедности“? Значи, та општа безбедност означава безбедност за глобалну елиту и њихове марионете. За ове последње до одређеног времена.

А шта значи „операције за стварање и успостављање стабилности“? Тако они зову ратове у Ираку и Авганистану у којима број мртвих међу мирним становништвом прелази десетине и стотине хиљада.

И даље као у пословици „Гори کالا на лопову“, Обама пише о „операцијама за спречавање масовних злочина“. Тада би они морали да воде рат против себе самих, то јест

да изврше самоубиство.

Све се то већ дешавало са Хитлером и нацистичком Немачком. „Историја учи да ничему не учи.“

Тај цитат као и све што је написано у чланку је чист образац крипто језика, писања између редова. Сва та идеологија се у чистом виду уклапа у хазарску антисистемску идеологију ционизма, чији је један огранак постао неоконзерватизам. Његов оснивач био је **Лео Штраус** (1989-1973), Хазар који је емигрирао из Немачке у САД.

Иако Обама и његова екипа на речима изјављују да они иступају против неоконзерватизма и неоконзерватора, они у стварности, у пуној мери следе неоконзервативне идеје и принципе. И више од тога, у садашњој Обаминој екипи, практично половину чине неоконзервативци тј. произраелски, тј. прохазарски лоби.

Укратко подсећам на главне Штраусове идеје које су постале фундамент политике САД-а и Запада у целини.

- Усмереност на **обезбеђење интереса и безбедности Израела.**
- **Приоритетна улога оружаних снага** (лозинка „ратом до мира“).
- Људи се деле на оне који управљају и оне којима се управља (**на више и ниже**).
- Власт **мистичне аристократије**, која руководи човечанством и указује му **шта је добро а шта је зло (и природно право виших да управљају нижим)**.
- Људима се може управљати само онда када су уједињени, а **ујединити их можеш само против других људи.**
- Политички поредак може бити стабилан само ако **обједињује те претње. Ако их нема, треба их створити.**

- Акцент на рат. Стални рат, а не стални мир је идеал.
- Обмана грађана тиме да они који су на власти имају критично важан значај.

И на крају, основа кабалистичке филозофије је криптојезик. То је оно писање између редова. Штраус пише о томе у једном свом раду: „...аутор који хоће да се обрати само мислећим људима, мора писати тако да само пажљив читач може схватити право значење садржано у његовој књизи.

...**Писање између редова.** Тај израз је очигледно метафора.“ (“Persecution and the Art of Writing”, Leo Strauss, The Maharal of Prague and Rabbi Judah The Prince).

Обамин чланак и јесте „писање између редова“, излагање идеологије неоконзерватизма другим речима.

Део свог чланка посвећен оружаним снагама, Обама завршава мишљу о томе да ако САД започну неки рат, они морају у њега увући све савезнике и марионете: „Али када ми употребимо силу у ситуацији „прекорачења самоодбране“, ми морамо учинити све да бисмо обезбедили максималну подршку других.“

Да би се обезбедила „максимална подршка и учешће других“, њихове оружане снаге морају бити потпуно синхронизоване у оперативном и организационом смислу са снагама САД-а. Зато све њих, укључујући и грузијске оружане снаге, преводe на мрежни принцип колонијалне градње који захтева стварање „мобилних бригада“.

Максимално увлачење других значи ескалацију рата и њену глобализацију, значи извртање „сталног мира у стални рат“ што и јесте реализација Штраусове идеје и дела.

И ево, на крају, читајући чланак наилазимо на помињање Русије. О односима са нашом земљом Обама пише овако: „Ми не смо да показујемо велику неодлучност у

питањима ширења велике демократије и тражења да Русија попаже рачун за то.“

Обама је, видимо, заборавио да Русија још увек припада реду суверених држава и на срећу не спада у пријатеље - марионете САД-а. Неопростив губитак памћења за младог човека.

А сада на рачун „подршке демократији“ у Русији. О каквој демократији је реч? О проамеричкој, пронеоконзервативној, прообамовској демократији.

Обама су подржале у САД-у познате демократске организације које су га, чувши његово иступање у предизборној кампањи и схвативши његове моралне норме, прихватиле као свога. Тако је светилник демократије Обама добио пуну подршку од таквих организација као што су: Национална лига за заштиту права на абортус (100% за Обама), Национална организација жена које се залажу за право лезбији (100% за Обама) и Амерички савез за грађанске слободе који стоји на позицијама либерализма (85% за Обама).

У држави Илиноис, Обама је иступио против Акта по коме деца која су се родила жива треба медицинска помоћ, односно зетку, преживелом после абортуса.

Међу првим решењима које је донео Обама био је указ о укидању забране на финансирање из државног буџета САД-а делатности међународних организација, које се у земљама трећег света баве послом планирања породице, које подразумева не само право на абортус него и пропаганду абортуса и стерилизацију, као и одгајање деце под фирмом тзв.сексуалног васпитања.

Позиција Обама према абортусу није просто позиција политичара. То је сведочанство његове духовне позиције. Јер абортус је убиство и смрт. То је стање душе која је оријентисана на убиство и смрт, која ће их вада сејати. Колена Данову, које се историјски клања Молоху,

требају приношења људске жртве и њима је потребан такав владар - марионета за кога је убиство и смрт норма. А кад је тако, за њега ће рат који је тако неопходан светским банкарима, бити потреба.

Саопштено је да је одмах по издавању уредбе, надлежна установа председничке администрације упутила обавештење у агенцију за међународни развој САД-а, преко које се остварује финансирање организација које практикују или пропагирају абортус и у том смислу баве се и планирањем породице.

Русија је својевремено постала једна од жртава агресије тих организација, које се финансирају у САД-у. То нас је коштало колосалних људских губитака са којима се не може поредити ни један од претходних ратова.

Што се тиче сексуалног васпитања, оно се, како показује пракса, почело бавити пропагандом педерастиче. То је већ у духу Обаме. Његова приврженост интересима сексуалних мањина је широко позната и постаје предмет његовог поноса.

Био је отворен и сајт „лезбејке, хомосексуалци, бисексуалци и транвесисти (ЛХБТ) за Обаму“: „У својој основи права ЛХБТ сведоче о томе да смо ми, као такви, као Американци...“

Обама је показао да је он такав и **поставио је отвореног хомосексуалца Џона Берија за начелника управе за кадрове у својој администрацији**, одговорног за кадровску политику према свим федералним цивилним службеницима. Пре тога, Бери је био директор Смитсоновог ЗОО врта у Вашингтону, а пред ову дужност био је заменик министра унутрашњих послова у Клинтоновој администрацији.

Нови амерички председник је обећао да ће донети **закон о истополним браковима** и закон који би натерао послодавце да примају на посао ЛХБТ групуацију и да се уведе одговорност за отказ. Невољно изниче питање,

а хоће ли се тај одвратни закон односити на хришћанске религиозне организације?

Обама намерава да онемогући сваки вид протеста против ЛХБТ, примењујући против оних који протестују читав списак злочина на бази мржње, што омогућава одговарајући важећи закон у САД.

Под тај члан закона тада ће потпасти и I Посланица Коринћанима светог апостола Павла, где се то изопачење третира као грех, неспојив са спасењем људске душе: „Или не знате да неправедници неће наследити Царства Божијега? Не varaјте се: ни блудници, ни идолопоклоници, ни прељубници, ни рукоблудници, **ни мужеложници**. Ни лвокмци, ни лопови, ни пијанице, ни опадачи, ни отимачи неће наследити Царство Божије.“ (1 Коринћанима 6,9-10).

Обама је такође рекао да ће први његов закон бити закон о слободи избора, који легализује абортус по жељи. Тај закон практично своди на нулу сва постојећа ограничења у вези са абортусом, **тј. човекоубиством**. Али, тада Књига у којој је написано „не уби“, такође потпада ван закона. Међутим, ако човекоубиство постане законска норма, тада такав закон може бити написан само за оне који служе томе који „...је био човекоубица од почетка“. (Јован 8,44).

У друштву у коме се грех идеализује нормом и чак идеалом, а свака реч против њега сматра се злочином, онда је створена

основа за стављање Јеванђеља ван закона, а власт која је то омогућила може слободно да се назове сатанократијом.

Али, ако се Јеванђеље стави ван закона, онда се људима мора дати нешто што ће га заменити, тј. својеврсно антијеванђеље. Јер, познато је да престол у души никада није пуст. Тамо је или Бог или непријатељ рода људскога. И ево у Америци се шире гласине да је Обама „**донео свету ново Јеванђеље**“ и чак га пореде са божанством.

Ако је то та демократија коју они хоће да „прогурају“ у Русији, онда ми, православни људи, не смемо просто стајати са стране, него се морамо против ње борити, пошто она носи у себи антихришћански, антихристов дух.

Путујући кроз Обамин текст долазимо до односа са Африком. Таква узнемиреност, таква дирљива брига САД-а за регулисање конфликта, које они сами изазивају, финансирају и подређују, уз помоћ приватних ратних компанија које тамо гмижу као змије, шта ће им Африка, шта ће им тамо огањ бесконачних ратова? По мишљењу америчких експерата то се ради из следећих разлога:

У Африци има пуно сировина. Али постоји још једна околност која Хазарима не да мира. У Африци се укотвила и раширила свој утицај Кина. Африка је за Кину веома важан извор ресурса. САД су поставиле себи задатак да протерају Кину из Африке. Како протерати када она неће отуда да оде? За то су дозвољена сва средства, да би се дестабилизovala ситуација у Африци и принудила Кина да оде из региона који је захваћен ратовима које су изазвале САД. На крају крајева, народи Африке, измучени и исцрпљени тим ратовима, сами ће предати себе, свој суверенитет и своју државност глобалној елити. Само да се заврши кровпролиће. Тако се постиже регионално лидерство које је претпоставка глобалног лидерства. А Африка ће после периода управљаног хаоса бити спремна

за приступање глобалном каганату.

Али шта је са Кином? Јер она је изгубила кључни извор сировина, а без њих се не може. Огромна земља, огромне потребе, шта радити и где тражити ресурсе? Једини регион који преостаје је Сибир, где се Кина судара са Русијом. Обама је доведен на власт да би реализовао овај сценарио: **преко дестабилизације прилика у Африци, истиснути Кину, ставити регион под контролу, раздржавити га, укључити у нови светски поредак и гурнути Русију и Кину у чудовишни рат.** То је задатак Обама као председника. „Уништи своје непријатеље рукама својих непријатеља.“

У плану глобализације је и улазак новог светског поретка у сваку кућу, а Обама планира отићи много даље од својих претходника. Тако он у чланку говори о томе да планира да створи **фонд глобалног образовања** чији капитал износи две милијарде долара. Тај фонд треба, како каже Обама „да обједини свет по питању ликвидације дефицита глобалног образовања.“ Ми смо досад навикли на појам „националног образовања“ који се примењује у сувереним националним државама. Прелаз са националног на глобално образовање, то је нешто ново што представља десуверенизацију једне од кључних сфера на којима је заснован државни суверенитет и сама државност. Та, као и друге Обамине иницијативе, потврђују чињеницу да му је наређено да прионе на свеопште глобалне промене које је он обећао америчком народу и човечанству које још ништа не подозрева.

Један од најутицајнијих представника глобалне елите, Хенри Кисинџер, изјавио је да су ратови који се воде широм света и међународно уважавање Барака Обама створили

оптималне услове за успостављање новог светског поретка. (Drew Zahn, World Net Daily January 6, 2009). (Ту реченицу Кисинџер је изговорио у интервјуу ЦНБЦ). Када су га питали који ће међународни конфликт одредити спољну политику Обамине администрације, он је одговорио: „Изабрани председник долази у свој офис у тренутку беспоредка у многим деловима света истовремено. То су и Индија и Пакистан, покрет цихада... Тако да ви не можете рећи да има један проблем који је најважнији. Но он може дати импулс америчкој спољној политици делимично и зато што је његов избор примљен са одушевљењем у целом свету. Његов задатак је да разради стабилну стратегију за Америку у периоду када стварно може бити створен нови светски поредак. То је велика могућност, не ради се само о кризи.“

У другом свом интервјуу, прошле године, који је Кисинџер дао за ПБС, он се на ту исту тему осврнуо речима: „Постоји неопходност стварања новог светског поретка. Ја мислим да на крају мандата ове администрације и почетка рока нове, са свим овим беспоредцима, ми можемо бити сведоци стварања новог светског поретка, зато што народи, гледајући пропаст, чак и у исламском свету, једног тренутка морају доћи до закључка да се њихова очекивања могу остварити и у условима другог система.“ (Drew Zahn, World Net Daily January 6, 2009).

И на крају, још један интервју Кисинџера дат после овога Чарлију Роузу, где је он рекао да садашња глобална криза треба да се посматра као могућност преласка на **свет без граница, где се национални интереси подређују глобалним потребама.**

Познато је да је Кисинџер стални члан Билдербершког клуба, главне тајне организације глобалне елите Невидљиве Хазарије. У тај клуб улазе представници владајућих кругова, политичке и пословне елите, као и академских и новинарских

кругова. Како се види из прослеђене информације са задњег заседања Билдерберга, његови учесници разматрају глобалистички дневни ред и неопходност реализације идеје да је „појам националног суверенитета постао застарео и регресиван.“

Новински коментатор ЦНБЦ-а, који је интервјуисао Кисинџера, поставио му је следеће, завршно питање: „Ви имате поверења у људе које је председник Обама изабрао у своје окружење?“ Кисинџер је одговорио: „Он је поставио изузетно талентовану групу људи како у међународној, тако и у финансијској сфери.“

А ко би у то сумњао? Међународни саветници Обама су или подржавали или још увек подржавају рат у Ираку. На економском фронту, Обама има тесне везе са челницима Федералног резервног система. Добро познати су и његови топли односи са Бжежинским. Обама је члан Савета за међународне односе. Он је са Хилари Клинтон учествовао у тајној вечери у кући члана Билдербершке комисије Дијане Фајнштајн онда када је 2008. године само неколико миља од те куће протицало заседање Билдерберга. Наведимо само неколико лица које је Обама изабрао за своје окружење. (Victor Thom—Change? Obama Inner Circle Filled With Bilderbergers. Decembar 22, 2008).

Тимоти Гејтнер – министар финансија, члан Билдербершког клуба, Савета за међународне односе, Трилатералне комисије, глава федералне резервне банке Њу-јорка, директор за питања политике ММФ-а, члан повезан са Кисинџер Асоцијетс (Kissinger & Associates) G-30 (група тридесет), архитекта закона о хитном државном суду о банкама.

Пол Волкер, руководилац Консултативног савета за реструктуризацију привреде при Белој кући. Члан је Билдерберга, СМО, Северноамеричког одељења Трилатералне комисије. Бивши председник Федералног резервног

система у време Картера и Регана. Председник Федералне резервне банке Њујорка, члан Г-30, директор компаније „Ротшилд Вулфенсон“. Стари партнер породице Рокфелер.

Како пише Вебстер Тарпли у свом тексту „Поздрав од Барке“, „Професионални савези избачени“ (22.11.2008): „**Обамин режим формира се од банкара, банкарима и ради банкара...Обама наступа у улози не већој од ништавне лутке трговаца деривата са Вол Стрита и махинатора окупацијских ратова.**“

Рам Емануил -

десна рука председника Обаме, руководиоца апарата Беле куће. То је по значају треће место у владајућој хијерархији САД-а. Он је заслужан за одабир кадрова за владин апарат, везу између Беле куће и Конгреса САД, за унутрашњу политику земље и рад министарског кабинета. Сагласно америчким законима, министри не извештавају директно председника САД-а него предају информацију шефу његовог кабинета који затим решава ко ће од њих да се сретне са председником. Изузетак од тог правила су главе државног департмента и министар одбране који са председником опште преко саветника за националну безбедност.

Вебстер Тарпли пише: „Прва постављења у Обамином тиму не говоре о „новом курсу“ Рузвелта, него о корпоративној држави у стилу Мусолинија. Постављање злогбног изрода Рама Емануила на место шефа апарата је изазвало отпор чак и код најприврженијих или плаћених коментатора. Рам је бивши официр израелске армије, **обузет страху произвођења ратова.**“ (Поздрав од Барке,

Проф. 22.11.2008.).

Емануил је био **главни Клинтонов саветник** у Белој кући од 1993. до 1998. године. Прво је постао помоћник председника за политичка питања, затим старији саветник за одбрану и стратегију.

Емануил је био добровољац у израелској војсци у време заливског рата.

Својим ставом „нема живих заробљеника“ заслужио је надимак „Рамбо“.

Он је ватрени циониста. Његов отац је био члан израелске терористичке организације Иргун. Шерман Шкољник из Чикага назвао је Рама Емануила „стварним главним резидентом Мосада у Северној Америци“.

Рам Емануил је коаутор књиге: „План - велика идеја за Америку“. Њена завршна глава је посвећена међународној политици и названа је: „Нова стратегија завршетка рата са тероризмом“. У њој се каже: „Искористивши све полуге, ми морамо нашу земљу учинити безбедном. Америка мора предводити светску борбу против ширења зла и тероризма. **Ми морамо створити војну „зелену линију“ у свету, под контролом специјалних снага САД-а и морске пешадије због неопходног увећања армије САД-а за 100 000 људи...**“

И још један цитат: „Ми морамо престати ратовати са тероризмом само за себе. И на крају, ми морамо нашим војскама дати право на операцију овде, код куће. Ми морамо заштитити нашу отаџбину и грађанске слободе, створивши за то унутрашње антитерористичке снаге сличне британској МИ-15...“

За Емануила кажу да је „он послао трулу рибу бившим колегама, пошто су им се разишли путеви.“ То је знак који шаље мафија.

У ноћи после избора 1996. године „Емануил је био

толико зао према непријатељима председника да је на свечаној ужини са колегама из предизборне кампање устао, узео кухињски нож и почео да вршићећи изговара имена издајника уз крике: „Мртав!...Мртав!“, забијајући нож у сто после сваког имена. Кад се све завршило, сто је био у облику месечевог рељефа. То је подсећало на сцену из филма „Крсни отац“. („The Enforcer“, Rolling Stone, oct.20.2008).

Хилари Клинтон - државни секретар. Члан Билдерберга, Савета за међународне односе, Трилатералне комисије, тајни агент ЦИА. Како пишу експерти: „Клинтон

је придодата Обама као својеврсни „контролор“ од стране Билдербершког клуба и реда других наднационалних светских института. Заједно са њом су Бжежински, Кисинџер и други стварни аутори америчке спољнополитичке стратегије и идеологије светског господарења.”

Саманта Пауер, која је поднела оставку на дужност саветника Обаме за спољну политику, рекла је за Клинтонову следеће: „Она је монструозна...Количина лупешких подвала које је она извршила, уистину је огромна.”

Две фотографије су очита илустрација тога да је тај „брачни пар – једна сатана”.

Роберт Гејтс - министар одбране. Члан Билдерберга, Савета за међународне односе, бивши директор ЦИА.

Заједно са Бжежинским предводио је Радну групу у савету за међународне односе.

Џанет Наполитано - министар унутрашњих послова, члан Савета за међународне односе.

Џејмс Џонс - саветник за националну безбедност, члан Билдерберга, Трилатералне комисије, бивши врховни командант Обједињених оружаних снага НАТО-а у Европи, генерал морнарице у оставци. Члан Савета директора компаније Шеврон и Боинг. Сарадник Института Брента Скоур-офта по међународним проблемима (сматра се да је баш Скоурофт после распада СССР-а почео широко да користи појам „нови светски поредак”). Сарадници тог института су и Бжежински и Кисинџер.

Сузан Рајс - амбасадор САД-а у ОУН. Члан Савета за међународне односе, сарадник Бруклинског универзитета који се финансира из фонда Форда и Рокфелера. Члан Аспенске стратешке групе заједно са таквим ајкулама као што су Ричард Армитадж и Мадлен Олбрајт.

Лоренс Самерс - начелник Националног економског савета, члан Билдерберга, Савета за међународне односе, Трилатералне комисије, министар финансија у Клинтоновој администрацији, главни економист светске банке, бивши ректор Харвардског универзитета, члан савета директора Бруклинског института, велики поборник глобализације, протежира Давида Рокфелера.

Давид Акселрод - главни Обамин саветник. Главни политички стратег Обаме. Акселрод је формирао и створио председничког кандидата током протеклих 16 година.

„Њујорк Тајмс“ овако пише о Акселроду: „То је главни Обамин стратег коме он лично верује.“ (Barack Obama-David Axelrod-Onamas Narrator, 1.4.2007).

Акселрод се сreo са Обамом када је овај имао 30 година.

Бети Лу Залцман, специјалиста прогресивне политике у Чикагу и кћер врло утицајног ционисте Фила Кључника, бившег председника ложе Бнај-Брит, предложио је да се Обама и Акселрод упознају. Од тада „Акселрод ради са историјом Обаминог живота“ изнова и изнова.“ Бети Лу Залцман је подржала и финансирала Обамину политичку каријеру од 1992. године. У тој години кад је Обама било тридесет година, Залцман је рекла Акселроду и другима: **„Он ће бити наш први црни председник.“**

После тога Залцман је најмилија Акселрода да од Обаме створи председничког кандидата.

Акселрод пише за Обаму текстове и саветује га како да се понаша.

Акселрод је одредио пут по коме ће поћи Обама: „Изабрани председник САД-а Барак Обама у својој политици исходи из онога што између САД-а и Израела постоји као **„посебни узајамни односи.“**“

Акселрод је такође потврдио да Обама „намерава да тесно сарађује са Израелом.“ „Они су наши прави савезници, најважнији у региону и **то је основни принцип којим ће се**

он руководити у послу“ - рекао је саветник изабраног председника САД –а. (РИА Новости 29.12.2008).

Произраелска позиција Обаме примећена је и у штампи. Тако је „Чикаго Џуиш њуз“ (Chicago Jewish News) гласноговорник Израела у САД, публиковао дугачак текст на ту тему. (Obama and the Jews by Pauline Dubkin, oct. 24.2008) где је садржан овај цитат: „Јевреји су га створили (Обаму). Гле год да погледате свуда око њега је јеврејско присуство.“

То свеprisутно јеврејство у формирању Обаме као председника дало је повод неким новинарима да га упореде са големим, човекоподобним монструмом, кога су направили рабини - кабалисти због уништења непријатеља. Обамин чланак се просто завршава речима које говоре о великим променама у друштву: „Наступио је моменат успостављања поверења и обнове вере нашег народа... који ће поново повести са собом цео свет!“

Ето, стигосмо и до вере. Пре смо имали само политичку хегемонију, а сада у светлу глобализације изниче и глобална духовна хегемонија.

Вебстер Тарпли - аутор књиге „Барак Обама, несанкционисана биографија“ пише да је Обама: „Зло које је тешко себи представити.“ Обама, по мишљењу Тарплија, представља „савремену верзију фашистичког корпоративног господара Мусолинија.“ Динамика доласка Обаме на власт, слична је динамици доласка на власт Мусолинија у условима раста фашизма у Италији.

Ето само неколико извода које је направио Тарпли у

Barack H. Obama The Unauthorized Biography

Webster Griffin Tarpley
author of George Bush: The Unauthorized Biography

свом истраживању. Обамина предизборна кампања представља својеврстан „моћан покушај манипулације, поделе, фрагментације, деморализације и дезинтеграције америчког народа.“ „Његове методе су муњевићевит напад без преодана на људску слободу и савест.“

Тарпли је убеђен да ће Обама енергично водити политику Сорос - Бжежинског, усмерену на јачање конфронтације са Русијом, користећи за то паравањаштителу људских права и различитих хуманитарних образложења. То је оно што су Американци утабали у Југославији у оквиру концепције „хуманитарне интервенције“. Тарпли пише да нема безумније идеје него ући у рат са Русијом. Али баш на то је усмерен Обама. „Обама даје америчком империјализму псеудореволюционарно друго дисање. Обама је стварно најопаснији политичар – империјалиста.“

Џо Бајден је такође опседнут антируским расположењем. У Сијетлу, 19. октобра он је обећао међународни судар са Русијом у првом Обаином мандату. Тарпли каже да се „за стварање слике Русије као непријатеља можда направи провокација у форми терористичког акта за који ће окривити Русију.“ Све се то планира да би се и Русија укључила у списак непријатеља и да би се добио повод за организовање оружане агресије против нас, уједињеним снагама сатављеним од држава Источне Европе, које су марионете САД-а.“

Све то је читко исписано у контексту текућих догађаја. Newsru.com у свом саопштењу од 1. децембра 2008. године доноси речи првог заменика војне обавештајне службе ФСБ Русије, генерал лајтнајта Владимира Носова: „Грузијске власти нису одустале од насилног решења повратка у састав Грузије република Ј. Осетије и Абхазије. У ту сврху се предузимају кораци на дестабилизацији стања у независним републикама, активира се шпијунско - диверзантска

делатност против континента руске војске.“

У саопштењу се указује да је ФСБ Русије добила информације о томе да су током јесени те године специјалне службе Грузије привеле на својој територији неколико руских грађана који су се задржали у посети својим породицама и међу тим задржанима били су и војни службеници Министарства одбране Русије. „После тих задржавања која су снимљена видео камерама, држављанима Русије је подметнуто оружје, специјално припремљени „шпијунски“ материјали и томе слично. Потом су под претњом дугог лишавања слободе и истраживања рођака, сарадници грузијских специјалних служби присиљавали задржане да их снимају видео камерама са исфабрикованим доказима“ -подвукао је Носов.

По његовим речима, суштина тих фабрикација грузијских специјалних служби сводила се на то да су „руски грађани као бајаги дошли са различитим задацима који су за крајњи циљ имали убиство председника Грузије и свргавање његовог режима“.

У Служби државне безбедности Русије не искључују могућност да фабриковане фалсификате грузијских специјалних служби планирају убацити у грузијска и западна средства јавног информисања, послати их у Хашки суд у својству „доказа“ против Русије.

Бајденове речи, по убеђењу Тарплија, не остављају сумњу, да ће Обама донети са собом такву опасну међународну конфронтацију, „о којој неоконзрвативци раније нису чак ни маштали.“

Тарпли не сумња да „арена нових претњи сада није Средњи исток, него пре свега, Русија. Читав амерички спољнополитички естаблишмент хистерично је усредсређен на свођење рачуна са Русијом. Та нова форма политичке елите, осовине Лондон – Њујорк - Вашингтон стреми да

тако наметне англо-амерички светски поредак за следећих 100 година."

Тарпли у свом тексту, посвећеном подршци Обами од стране Збигњева Бжежинског, (Confirmed-Obama Is Zbigniew Brzezinski Puppet, 3.28.2008), пише: „Збиг ћути о томе да је прави узрок због кога он хоће да изгласа неке аспекте америчке агресије на Средњем истоку његова жеља да ослободи ресурсе за искоришћавање много већих и свеобухватних и опасних авантура које сада спрема Трилатерална комисија. Напомињем да је то једна од три главне масонске организације, заједно са Билдербершким клубом и Саветом за међународне односе."

Сорош и Бжежински су два Обамина лутковотца. Он је њихова марионета. Сорош га је финансирао, Бжежински идеолошки усмерио.

Збиг се залагао за отцепљење Косова и његову предају под власт терористичке ОВК, што је био добро испланиран потез против Србије и Русије у циљу припреме будуће операције Барбароса 2 у рату са Москвом. Преко свог сина Марка, још једног високо рангираног спољнополитичког Обаминог контролора, Збиг стоји иза кризе повезане са размештањем америчких објеката ПРО у Пољској и Чешкој. Збиг је надахнитељ нове политике ЦИА, уперене на убиства пакистанског становништва (под плаштом борбе против

тероризма) без спровођења консултација са владом те земље.

ЦИА је тесно повезана са Обамином породицом. Како пише Тарпли, Обама је био један од осам студената који су били одабрани за изучавање својетологије под руководством Бжежинског који је високо постављени официр ЦИА. Потом је Обама почео рад на повезивању ЦИА са **међународним бизнис корпорацијама чија је специјализација врвовање агената за ЦИА.**

Истина, офис те организације се такође налази у Москви у Зацепи улици. Знатижељни могу доћи на интернет сајт.

На сајту корпорације је речено да се она „бави организацијом и провођењем конференција, форума и пословних сусрета по питању актуелних проблема међународне сарадње, ради информисања, позиционирања и давања подршке руским бизнис структурама на светском тржишту роба и услуга."

А даље иде информација коју можемо наслвити „где си ти јагодице моја“, погледајте шта они пишу: „Ми се окупљамо на угодним трговима за рад и дружење са **представницима органа државне власти**, водећим експертима и аналитичарима, **главним привредним специјалистима, представницима компетентних установа, научно-истраживачких и образовних института**, представницима малог и средњег бизниса Русије и топ менаџерима светских компанија.

Ми стварамо јединствену атмосферу за **размену информација, развој дијалога и сарадње, остварење заједничких планова и пројеката**, ширење међународних контаката и даљег **закључивања узајамно угодних уговора.**

Интересантно, а какве то информације они тамо размењују и какве планове остварују са владиним органи-

ма државне власти и компетентних установа, и што је најважније, какве узајамно - погодне уговоре они са њима закључују?

Занимљиво је да је Централно-сибирска трговачко-индустријска палата на свом сајту оставила анонс следећег садржаја: „Са циљем размене искустава, у периоду од 15. до 21. фебруара 2009. године у Мадриду и Барселони **Међународна бизнис корпорација** организује „недељу образовања у Шпанији“. У програму форума су: „Нове технологије у систему образовања“ посвећене разматрању актуелних питања развоја образовне сфере. У току рада учешће ће узети **руководиоци образовних институција из Русије, администрације субјеката РФ**, водеће образовне установе у Шпанији. Уважени руководиоци! Недеља образовања ће постати за **Краснојарски крај** корак ка учвршћењу међународних пословних контаката и реализација перспективних пројеката. „Недеља образовања у Шпанији“ је развијање **неформалног дијалога** две земље, **практично изучавање могућности проширења интереса учесника, изучавање искуства и размена информација**, одређење приоритета стратегије развоја и сарадње у образовној сфери. Централно-сибирска трговачко-индустријска палата позива вас да узмете учешће у „недељи образовања у Шпанији“.

Зашто је за ЦИА потребан Сибир - то је јасно. Зашто треба да ставе наш систем под своју контролу, укључујући за нас погубан Болоњски процес, такође је познато. Познато је и зашто позивају **руководиоце обласних установа Русије и најважније административне субјекте РФ**. Можемо претпоставити садржај „неформалног дијалога“, практично са ЦИА, и шта ће у току тог дијалога значити „**практично изучавање могућности проширења интереса учесника изучавањем искуства и размене информације**“.

Схватљиво је зашто је то ЦИА потребно, али је не-схватљиво шта ће то нама све.

Но, вратимо се Обама. Тако, после тога како се он удружио са ЦИА и постао њихов агент, његова каријера иде као по лоју. Било где да је гласање, па макар и у америчком Сенату, његови опоненти су излетали са предизборном трком пре избора. А кад је Обама истакао своју кандидатуру за председника, његов главни спољнополитички саветник је постао нико други него један од највиших официра ЦИА – Бжежински.

Додуше, Обамина мајка је такође била повезана са ЦИА и била је њихов агент. Њу су заврбовали 1950. године да би проникнула у тада брзо формирајућу и ширећу организацију која је наступала са националистичких позиција и борила се за права црнаца.

Активну подршку Обама пружили су такође и сенатор Џеј Рокфелер и руководиоца Трилатералне комисије и Билдербергшког клуба Џозеф Нај. **Он је теоретичар такозване концепције „меке силе“** која је постала основа индиректног, тајног приступа у америчкој стратегији вођења савременог рата. Како је крипто језик тешко разликовати, тако се по аналогiji са њим може тешко разликовати „меки рат“ кога можемо назвати и „**крипто рат**“. **То је нова форма агресије заснована на вођењу економског рата,**

подриваног посла, диверзија, превара и организација државних преврата. На пример, у виду обојених револуција.

Нај и Рокфелер хоће да Обама мобилише ту „меку силу“ и усмери је на то да би се дао нови импулс америчком империјализму. Циљ Бжежинског је конфронтација са шангајском организацијом сарадње као главним центром супротстављања америчко - британској глобалној доминацији.

Но, и овде је главна мета Русија.

На конгресу Демократске партије у Денверу, 27.8.2008. године, садашњи потпредседник САД-а, Џозеф Бајден, тада још кандидат у пару са Обамом, представио је нови план правога рата - рата против Русије и Кине. Разматрајући тај план, аналитичар Роберто Паскали у тексту : „Џо Бајден: Русија, Кина, Индија: „Прави рат““ (Global Research, august 28.2008) пише да се у њему понављају кључне идеје Бжежинског, који је решен да иде у финални бој са Русијом и Азијом.

Бајденова биографија је веома занимљива и повезана је са војним операцијама. Он је извршио притисак на председника Клинтона да треба казнити Србе и послати америчке приватне војне компаније за обуку босанских ратника. Бајден је први прогласио Слободана Милошевића ратним злочинцем и постао је, како се наводи, аутор концепције „Lift and strike“ која је оријентисана на наношење ракетно - бомбашких удара на Југославију и босанске Србе, истовремено са увођењем ембарга на испоруке оружја тој земљи.

Осим тога, Бајден је заједно са својим пријатељем, почасним председником Савета за међународне односе, Леслијем Гелбом, разрадио концепцију регулисања ирачког конфликта, где је била заложена ционистичка идеја поделе Ирака на три државе - курдску, сунитску и шиитску.

Буш је, како се да закључити из Бајденових речи,

упропастио сву своју војну политику и није водио прави рат, немилосрдни. Нова Обамина администрација спрема безобзирни рат да би наступила против Русије, Кине и Индије.

Сагласно Бајденовој позицији, Бушова администрација је била **недовољно ратоборна**. Напомињем да је једна од карактеристичних црта хазарске природе била изузетна ратоборност, чак и страст према рату. Рат је био њихов главни и једини начин живота. Антисистем који се образовао код Турака - Хазара који исповедају „агресивни јудаизам“ касније је изнедрио идеологију ционизма – наука о заузимању власти у целом свету.

Теодор Герцл - оснивач идеологије ционизма, писао је о томе да се не може освојити свет без покорављања Русије. Бајден је рекао о себи: „Ја сам ционист.“ Зато је схватљиво откуда код њега та хазарска ратоборност и то ционистичко стремљење да се заузме власт над светом користећи рат против Русије.

Бајден је уверен да ће војни естаблишмент бити са Обамом у том „правом рату“. Исходећи из те логике, треба рачунати да је рат у Ираку и Авганистану био „не прави“, тако, неко мирирање пред прави сукоб.

Није случајно у вези са тим припремљено и то да је Обама сачувао место војног министра за Роберта Гејтса. Ствар је у томе да је Гејтс близак Бжежинском и човек који је у његовим плановима. Он је са Бжежинским радио у Савету за националну безбедност у време Картера. За реализацију манијачких русофобских планова Бжежинског (коме ускоро почиње да куца осамдесета, а он је још неуморан) и ствара се Обамина екипа.

Економска криза у САД-у пореди се са „Великом депресијом“ тридесетих година, коју је Рузвелт преодолео захваљујући томе што је испровоцирао напад на Перл Харбур и добио повод за ступање у Други светски рат. Баш

захваљујући томе, он је пребродило кризу. Рат му је био неопходан као ваздух. И сада се ствара аналогна економска ситуација која води ка неизбежном рату. Њима је потребан велики свеобухватни светски рат. А такав рат може бити само рат против Русије, **због чега се мора од Русије направити непријатељ и у то убедити становништво САД-а.**

Истина, Френклин Рузвелт је политички руководилац који је Обама идеол. Обама се већ припрема за рат. Он је већ изјавио да је неопходно увећање армије за скоро 100 000 војника.

Обама је још пре свога избора говорио о плановима да привуче младе за обезбеђење сигурности САД-а. Наступајући у Чикагу, 12. марта 2008. године, у присуству америчких адмирала и генерала, он је одржао говор посвећен националној безбедности земље, који је назвао „ОбамАмерику“. У суштини, у говор је била уметнута мобилизацијска стратегија која открива широк пут деловању приватних војних компанија: „Ми морамо завршити борбу против Ал-Каиде. Ми се не можемо помирити са постојањем терориста који прете Америци. Ми морамо искористити све елементе националне моћи да бисмо се борили са претњама 21. века. **Ми морамо повећати наше могућности вођења сувоземних операција. Ми морамо дати нашим цивилним министарствима могућност да спроводе операције упоредо са нашим војним операцијама.**“ (“Obamas National Security Speech—Barack Obama, Remarks of Senator Barack Obama Endorsement by US Admirals and Generals, Chichago History Museum, March 12, 2008 Real Politics”).

И даље следи овакав позив: „Ми морамо подстаћи младо америчко покољење да служи, остајући у грађанском статусу.“ Краће речено, предлаже се **стварање милитаризованих „грађанских снага за обезбеђење националне безбедности“**, које ће се формирати од америчке омладине и које ће „овладати таквом моћи“ и „биће

тако добро финансиране као и оружане снаге САД.“

Уопштено, у какве год обланде увијао те идеје, добијамо „хитлерјугенд“, тј. у овом случају „обамајугенд“.

Обама се тој идеји враћа 2. јула 2008. у свом говору у Колорадо Спрингсу и говори о Амеро Корпусу (The Ameri Corps), формулишући програм аналоган Хитлеровом програму за младе: „Сада је наша нација у опасности. Бреме службе је на нашим војницима. Као председник, ја вас зовем да служите као активни грађани. **Ја позивам ново покољење Американаца да се присаједине са нашим активним војницима.**

Ја постављам циљ свим средњошколцима и студентима виших школа да прођу обуку од 50 часова у години, и свим студентима колеџа да прођу службу од 100 часова у години. Ми тражимо вашу службу у овом тренутку, јер је ово наш моменат у историји.“ (Obamas Remarks on Service, Wall Street Journal, July 2. 2008.). Један од коментара на блогу који су поставили амерички читаоци поводом тог чланка, био је овакав: „**Хајл Обама.**“

Обамизација значи милитаризацију Америке и упереност њене политике против Русије: „Упад Русије у Грузију је стварно озбиљан изазов безбедности за САД. Ја ћу се супротставити том изазову који је бацила све агресивнија Русија и реализоваћу стратегију која је у корист наших националних интереса.“ Тај цитат је био постављен на Обамином предизборном сајту.

О могућем сложњавању односа са Русијом у периоду Обаминог председниковања, сведочи и чињеница да је **његов главни саветник по питању политике и односа са Русијом, био Мајкл Мафол**, члан Комитета конгреса за међународне односе, један од руководилаца Карнеги фонда, фонда Евроазије, Фридом Хаус и других, повезаних са америчким тајним службама и организацијама. Баш они су организовали револуције у Грузији и Украјини у циљу смењених режима. **Притом, највише пара добија баш антируски**

састављач тих преврата.

Они као по правилу почињу од тога да је режим у земљи - жртва политичка агресија и проглашавају га недемократским и што је најстрашније, ауторитарним. А даље са свим застојима, напред у окупациону или колонијалну демократију. Мајкл Макфол је већ прогласио режим у Русији ауторитарним и што је интересантно, повезао националну безбедност САД-а са успостављањем демократије у Русији. То значи, ако код нас нема демократије, а они сматрају да је нема, тада је национална безбедност САД-а под језивом претњом. И тако ми у Русији живимо недемократски и не сањајући да тиме чинимо страшну претњу за Америку. Тако испада да онај који се залаже за демократију у Русији, тај иступа за америчке интересе и безбедност САД-а. А они који су против демократије, то су непријатељи. Мајкл Макфол у свом тексту: „Доктрина слободе“ (Policy Review, април, мај 2002) пише директно овако: „Ми морамо изоловати и уништити наше непријатеље путем сргавања њихових режима... **Последњи циљ америчке моћи је стварање друштва међународних демократских држава, које у себе укључују све регионе света.**“

Притом, ако ти будеш, као чисти аријевац, опростите, демократа, унутар своје земље штитио демократију, а самим тим и интересе и безбедност САД-а, теби ће за то дати чак и новац. Мајкл Макфол чак пише каквим заштитницима америчких интереса он треба да буде додељен. Новац ће давати **„смелим борцима за људска права, опозиционим лидерима, бизнисменима и чак чиновницима унутар**

на ауторитарнијега режима, оним чиновницима који још инсистирају на модернизацији политичког и економског система земље.“ Треба рачунати да, акосичиновник и уз то још и „смели борац за људска права“ (а шта

ће нам најсмелији, најсмелији нису потребни) платиће ти двоструко. Ето каква је безбедносна перспектива изникла у време финансијске кризе. То јест, ако негде видите борце за демократију, знајте да они тако зарађују паре. Такав им је посао - заштита демократије. А уједно и очување безбедности САД-а, обезбеђујући је на штету безбедности сопствене отаџбине и њене националне безбедности. Али ако ми будемо штитили туђу безбедност и интересе, ми онда имамо колонијални режим. Краће – „демократизација“ је једнако „колонијализација“.

Норман Ливергуд у свом чланку „Нова стратегија политичке клике“ упозорава: „Амерички грађани морају знати за агресивне грандиозне планове које сада остварује криминално политичка клика. Само ако их схватимо у потпуности, ми можемо победити ту смртоносну заверу плутократа.“

Ливергуд примећује да су ти планови толико очевидни, да клика чак и не скривајући се, отворено публикује информације о својој завери за политичко, привредно и војно освајање света. Представници глобалне елите, такви попут Бжежинског, Кисинџера и многих других чине пројекат за своју глобалну полицијску државу. Изучавајући те пројекте ми можемо схватити каква демонска клика планира да у потпуности загосподари светом и задржи то господарење.

Описана је само спољна страна свега онога што се дешава у свету који невољно добија мозаички, фрагментарни или како се сада каже, карактер видео клипа. Хаотичност описаних спољних догађаја јесте парирање хаосу у који гурају свет хазарски антисистемци. Свет се доживљава као поље битке где се час овде, час онде, експлозивно разбуктавају разни догађаји. Сви ти, муњевито смењујући догађаји, стварају осећај хаотичности, распада целине. Човек више не схвата шта се дешава, губи способност да самостално растумачи нагомилане догађаје и уједно губи смисао живота. **Хаос у спознаји поређај ропство мисли и хаос у души који је са друге стране, предворје духовног ропства. И када човек падне у очајање од немогућности да сам све разабере и схвати шта се догађа, када га заплусне**

хаос и погрузи у пучину, он инстинктивно тражи оно што може завести поредак. И са задовољством поверава себе сваком заводљивцу који предлаже преварантске услуге и привидан поредак. Управљани хаос се зато и ствара да би се увиле душе у ропство, у хаосу

изгњечене душе. Кисинџер изјављује: „Алтернатива новом светском поретку је хаос.“ (Henty A. Kissinger, "The chance for a new world order", International Herald Tribune, January 12, 2009). Ето тако та глобална хазарска клика и ствара хаос да би приморала народе да прихвате тај лажни поредак.

Само наша православна вера може нам дати праве оријентире у осмишљавању онога што се дешава и дати нам истинску слободу духовног избора. Једино она је главни инструмент довођења хаоса у систем, дајући прави курс броду нашега живота у будућем океану света. И сидро са тог брода даје нам наду у спасење.

Када ми водимо преговоре са руководством САД-а и другим западним земљама, ми природно градимемо наш дијалог као разговор између представника националних држава. Али проблем је у томе што ми са њима водимо преговоре са те позиције, а они ступају у односе са нама као **представници светске владе Глобалног каганата**, повезане и међусобно испреплетане учињеним масовним злочинима. За њих је државност само параван за достизање главног циља – стварање новог светског поретка. Државност, туђа или своја, за њих је смења на путу реализације тих планова. И на датој етапи они су способни да дејствују против своје државности исто тако беспешодно као што дејствују против државности других земаља.

Чланови Представничке палате САД-а срели су се 13. марта 2008. на тајном заседању које се у тако тајном режиму спроводило свега четврти пут у историји тог органа власти. Оно што је тамо саопштено имало је тако ошамућујући

карактер да је неко од присутних депутата ипак испричао о ономе што је тамо чуо.

Члановима Представничке палате је било саопштено то што би се могло назвати **сценаријем распада државности САД-а**.

Тај сценарио укључује:

- Колапс америчке привреде.
- Колапс америчког политичког система.
- Грађански рат.

-Хајку на америчке грађане, који су принуђени на побуну, који су испровоцирали протесте против владе.

-Смештање тих ухапшених у логоре, специјално направљене у ту сврху широм територије САД.

-Могуће мере одмазде од стране народа према члановима Конгреса због колапса.

-Размештање чланова Конгреса и њихових породица на безбедно место за време друштвених немира.

-Могући распад САД.

-Неопходно и неизбежно уједињење САД-а, Канаде и Мексика и стварање Северноамеричког савеза.

-Пуштање нове валуте „амеро“ за три народа тога савеза, као неопходно привредно решење.

-Увођење ратног стања.

И тако лидери САД-а и земаља запада сада иступају као представници светске елите против своје и туђе државности. Зато ми морамо са њима водити преговоре узимајући у обзир њихову манијачку деструктивну и антидржавну делатност и не очекивати од њих ништа позитивно, нити уважавање националних интереса других земаља. Илузије у том смислу могу донети само штету и већ је доносе са свим рушничким последицама које из тога произилазе. Притом, треба имати у виду да не припадају само ти лидери влади Невидљиве Хазарије, него и њихово окружење, што нам пример Обамине екипе одлично илуструје.

РЕЛИГИЈА

ГЛОБАЛНОГ КАГАНАТА

КСЕНОФОБИЈА ТАЛМУДА И КАБАЛЕ
КАО ПОКРЕТАЧКА СИЛА НОВОГ
СВЕТСКОГ ПОРЕТКА

Предаја суверенитета путем рушења традиционалних религија

У циљу формирања глобалне религије, Хазари користе онај исти принцип „глобализација кроз регионализацију“. Тај принцип се показао ефикасним при грађењу новог политичког и новог економског поретка, када су се земље које су препустиле свој суверенитет, сагласиле на стварање, на пример, ЕУ и евра. Сада је на реду северноамерички савез и амеро, итд. са свим пратећим пунктовима.

Сад је неопходно да се натера **цивилизација да преда свој суверенитет, тј. да га разруши, преко рушења основе те цивилизације - традиционалне религије.**

Рушевине традиционалне државности, неопходне за стварање Глобалног каганата, настају на два начина. Као прво, путем фрагментација, сепаратизма, **сужења широког многонационалног државног идентитета до етничког идентитета.** То је процес претварања држава - нација у квази државе које су под контролом Невидљиве Хазарије. Као друго, путем поменутих регионализација, **тј. ширења државничког идентитета до транснационалног.** Тај процес извртања националне државе у регионалне квази државе је под контролом Невидљиве Хазарије.

Без обзира на, наизглед супротстављеност, та два пута: дезинтеграција и интеграција, то су две крајности

које се међусобно спајају достижући један исти циљ - контролисаност од стране Хазарије.

Аналогно тој стратегији, рушевине традиционалне духовности из које следи рушевина цивилизације, неопходне за стварање Глобалног каганата, такође настају на два начина. Као прво, путем фрагментације, раскола, **сужења традиционалне религиозне идентичности до секташке идентичности или њене замене идентитетом, многобожачким или отворено сатанистичким.** Као друго, путем поменутих регионализација, **тј. такве трансформације традиционалне религије која повлачи стварање регионалних религија, које изврћу вероучења, прилагођена од стране Хазара за потребе новог светског поретка.**

Овде такође произилази збијање та два крајња приступа у јединствено постављен циљ - припрема духовног пространства човека и човечанства за прихватање глобалне антихристове религије.

Френсис Фукујама, један од водећих америчких филозофа пише: „Нажалост, бази на конфликт пред којим ми стојимо је много шири и дотиче не само мање терористичке групе него и свеукупност радикалних исламиста и муслимана за које је **религиозни идентитет важнији од свих других политичких вредности.**“ (Ф. Фукујама - Почине ли опет историја? Агањок 2002, 2. децембар).

То јест, ако је традиционални религиозни идентитет изнад политичког, онда ма какав би нови политички и економски поредак устројили, тај идентитет га неће примити и бориће се против њега. Светска влада Невидљиве Хазарије то схвата и зато традиционални религиозни идентитет јесте главна мета и објекат уништења.

Подривајући традиционални религиозни идентитет влада Глобалног каганата подрива начела народа, повезана са његовом културом, историјом, победама и ратовима, духом патриотизма и моралне чистоте, тј. све

оно што у коначном виду формира народ као националну заједницу. Ако руски народ престане да буде носилац своје славне прошлости, одухотворене уједињујућом и надахујућом величином своје велике православне вере, он ће престати бити народ, изгубивши сваку перспективу будућег бивствовања. И сви ти пројекти „националне идеје“, „руске доктрине“ и слична вештачка рукотворна нагомилана не могу и неће се никада реализовати у државној свеобухватности, јер **без дубоког осмишљавања прошлости, при тоталној амнезији прошлости, код народа неће бити ни будућности**. Да би схватили шта је то Трећи Рим, морамо знати шта је Први и Други Рим и који су пут прошли наши преци, стремећи ка тој машти. То ће још дозволити да се схвати зашто не треба градити Трећи Рим одвојено од Новог Јерусалима, и да заједно они чине оно што се у Русији звало Света Русија. То и јесте наша велика прошлост, коју је сазидео народ, способан да створи и велику будућност.

Због тога, да би уништила народе и лишила их будућности, Невидљива Хазарија тако жестоко напада традиционалне религије, користећи најсофистицираније технологије и оружје масовног духовног уништења.

Пројекат - модернизовани ислам

Саркози је и у војсци **специјалних духовних операција** један од главкомандујућих. Следећи стратегију „глобализација кроз регионализацију“, он је покренуо своју војску на етапно одвајање ислама кроз убацивање регионалних религија. И ево, он пушта у погон један од својих најважнијих пројеката **„француски ислам“**, **уперен ка промени и уништењу ислама**.

За реализацију пројекта планира се градња десетина џамија где ће се учити „француски ислам“ који ће финансирати владине институције које ће подржавати

адаптирани модернизовани ислам „муслимана Француске“, издвајати новац за градњу гигантских културних центара за „нове муслимане“-следбенике „француског ислама“.

У ствари, „ислам Француске“ је део разрађеног тајног пројекта који је изнедрила ЕУ и која га тајно реализује и који се зове **„европски ислам“**.

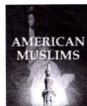
У складу са тим пројектом, британске власти су започеле специјални програм, својеврсни „британски ислам“ са стварањем толерантних имама и проповедника ислама који морају мењати ислам у складу са „европским вредностима“. Својевремено је Тачерова образлажући неопходност очувања **НАТО-а**, рекла: „Западној цивилизацији прети још већа опасност од комунизма. И то је ислам.“

У западним земљама, са времена на време, организују се дискусије са захтевом да се забрани Куран.

У САД-у је створен и реализује се пројекат **„амерички ислам“**.

AMERICAN ISLAM

Један од идеолога глобалне антиисламске стратегије је Бжежински, који пише: „Ислам, као такав има у себи присутно **антизападно, антидемократско усмерење** и овладао је органском потребом ка фундаменталистичком екстремизму.“ (*3. Бжежински, Избор - Светско господарење или глобално лидерство. М., 2005*).

Али ви сте сами и култивисали тај екстремизам, стварајући Ал-Каиду. Ви сте је потом и искористили због борбе против СССР -а, Авганистана и против Русије на

Кавказу.

Ето, то је фундаменталистички екстремизам који сте ви створили он није ништа друго него модернизовани ислам.

У односима према традиционалним религијама ви следите принципе организованих злочина који се свде на три доследна корака: **корумпираност (разлагање) - експлоатација (уз помоћ радикализације и милитаризације) - уништење.**

На другој етапи експлоатације Хазара, они ће спровоцирати радикализацију и милитаризацију религије, представљајући је као претњу миру, која се мора уништити.

О томе красноречиво пише Бжежински: „Корен проблема садржан је у култури и **филозофији ислама**... А значи на адресу западне цивилизације усмерена је **глобална претња** која захтева исти такав **глобални антиисламски одговор.**“ (З. Бжежински. Избор. Светско господарење или глобално лидерство. М., 2005).

Уочи упада у Ирак, један од главних његових иницијатора, жестоко пример ратничког Хазара, Пол Вулфовиц који је тада био заменик министра одбране САД-а, изјавио је: „Ми морамо реформисати ислам.“ То је и био један од главних циљева агресије на Блиском истоку и тзв. борба против тероризма, што посебно потврђује и Данијел Пајпс: „**Једини циљ борбе против тероризма треба да буде модернизација ислама, то јест религиозно градителство.**“ Треба додати да по подацима „Форварда“, Пајпс је ушао у списак 50 најутицајнијих Јевреја у Америци. Заједно са Бжежинским, Хангитоном и Кисинџером, Пајпс је један од ученика Роберта Штроса Хупеа - наследника Теодора Герцла, оснивача ционизма. Роберт Штрос Хупе се залаже за стварање **универзалне империје**“ (читај – Глобалног каганата), која је у стању да спасе западну цивилизацију од Руса и Арапа. Европу он замишља као „провинцију у саставу империје, која ће бити потчињена НАТО-у.“

Како се они плаше те коалиције православне Русије са исламским светом. Но, њено стварање могуће је само са ослоном на религиозне представе о антихристу (даждалу) као апсолутном злу коме се мора супротставити и против кога се мора борити. **Измени религију, прекодирај борбу на покорност и никакве борбе ни коалиције неће бити. То и јесте главни циљ модернизације.**

Једног од вероучитеља модернизованог ислама можемо видети на фотографији. То је Јусуф Естес за време наступа на конференцији под називом „Не исламу или упознај ислам“, када је он говорио да свет, односно толерантност, јесу део ислама. Но свет, по његовим речима, не може бити потпун, ако се **„муслимани не буду потчињавали, покоравали и повиновали.“** Баш из те три речи и састоји се главни смисао религиозне модернизације.

Ка томе ропском потчињењу злу и глобалној елити и позивају проповедници новог ислама.

Од реформисаног Старог завета до глобалне религије Глобалног каганата

„Циљ је глобалан, потпуна контрола свега. Глобална влада, глобална банка, глобална валута, глобална армија и глобална религија.“

Хенри Макој

Главно што се десило на путу модернизације традиционалних религија је била субјективна интерпретација Старог завета и касније одступање од њега. Закон који

сурово осуђује грехе, нови интерпретатори су изолачили у његову супротност, то јест у непрекидне оправдавајуће пресуде за најчудовишније злочине. И после је та оправдана пресуда заузела место закона. **Књига судија** је претворена у књигу адвоката.

Блажени Теодорит Кирски (+457) у свом делу „Разјашњење тешких места Светог писма по избору. Тумачење књиге о судијама“, пише да „Јевреји, живећи са Хананцима, Фередијцима и другим иноплеменицима, ступали су са њима у брачне савезе, а преко савеза ови су им придодавали **бешчашће јер су служили Ваалу и Астару (судије 2,13).**“

То се тачно уклапа у оно што се много касније десило са Дановим коленом и Хазарима. Истина, трећи део Књиге о судијама - главе од 17. до 21. - описују **идолопоклонство у колону Дановом.**

Професор П. А. Јунгеров у свом делу „Увод у Стари завет“, описујући безаконје овако га објашњава: „И у те дане није било цара у Израилу, **свако је радио оно што му се чинило праведним.**“ (судије 21,25).

Морални пад Израела излаже се речима: „Тада су синови Израилјеви почели чинити зло пред очима Господњим.“ (Судије 2,11;3,7;4,1;6,1;8,38...).

У осамнаестој глави је написано: „И поставили су синови Данови себи онај лик резани; а Јонатан син Гирсона Манасијина и синови његови бејаху свештеници племену Данову докле се год не исели из земље. И намјештен им беше овај лик резани, који начини Миха, за све време докле дом Божији бејаше у Силому.“ (судије 18,30-31).

Онима који су почели служити **Ваалу и Астарасу** требао је други закон, не закон разобличавања и обавеза него закон оправдања и право да се закон нарушава. Законопреступници у својој безмерној гордости су одбацили истинског законодавца не желећи да му се потчине и решили су да сами постану законодавци.

Тако се појавила историјска „наруцбина“ за потпуну измену Закона на **„модернизацију“ Старог завета** који је био један од основних књига код древних Јудеја.

Прво су из **Старог завета издвојене** као главне првих пет књига **петокњижја Мојсијевог** (или писана **Тора**) - Постање, Излазак, Левит, Бројеви и Други закон. Остале старозаветне књиге су биле одлагане. Тако су Стари завет прво поделили на битан и небитан. То је био почетак модернизације.

Затим су се закачили за то „најглавније“ - за писану Тору и почели је адаптирати, терати под своје интересе и морал. **Но, најважнији и коначни циљ, како се показало, је било такво унакажење Старог завета, које је дозволило да се из њега уклоне сва сведочанства о Исусу Христу и да се убаца лажно сведочанство о антихристу као о Месији. Да би пронашли аутора и иницијатора тих измена, поставимо питање. „Ко је то потребно?“**

Како следи из Светог писма, спасиће се свих 12 колена синова Израилјевих, само ће их у време пред окончање света остати свега 144 000 људи. Спасиће се сви осим колена Данова, од кога ће се по пророчанству светих отаца родити антихрист. Ако свих 12 колена Израилјевих буду међу спасеним, то јест, обрате се Христу и буду са њим, ко ће онда од Јудеја бити против Њега, ко ће бити са антихристом? Одговор је очигледан: „Од Јудеја само колена Даново. Оно мора испунити свој духовни задатак. Оно и само оно мора да твори „тајну безаконја“ да би довело на власт антихриста, да би извршили своју злосутну припрему, која је описана у Апокалипси.

Колена Даново које је некада владало хазарским каганатом, формирало је Светску владу Невидљиве Хазарије, постало је главни архитектка новог светског поретка - предворја Глобалног каганата, одакле треба да се зацари антихрист. Али, имајући чак и све паре овога света и сву политичку власт, то је немогуће урадити без глобалне

религије, која ће на Христово место поставити антихриста. Јер, антихрист треба да се зацари не као светски цар него као врховни свештеник. Њему сви треба да се поклоне у духу, да сви буду његови духовни робови. А то се може учинити само предавши забраву Христа и обративши се другој религији - поштовању антихриста.

Зато је колону Данову неопходно створити такву религију која ће и бити истински „опијум за народ“. Оно и само оно је аутор и иницијатор. Оно је из својих недара изнедрило Јуду Искариотскога, који потиче из тог колена, који је предао Христа на распеће. Потом је оно приступило извршењу „тајне безакоња“, која је почела делати још за време апостола по питању распећа хришћанства и стварању религије антихриста.

Подвлачим да је за њено стварање било заинтересовано само колена Даново ради испуњења своје злостутне духовне апокалиптичне мисије.

Зашто је било потребно стварати религију антихриста? Прво, да би се оправдали носиоци његовог духа, извршитељи „тајне безакоња“, зато су прво из Старог завета биле избачене књиге у којима се изобличава колена Даново, као на пример „Књига о судијама“ и „Пророци“. У новој религији ништа не треба да подсећа на злочине и грехопад Дана, будућег вође човечанства.

Као резултат, у Старом завету је било остављено за широко коришћење само **Петокњижје Мојсијево (писмена Тора)**.

Али, на тој основи Дан није могао створити религију антихриста. **Како је може створити када је Тора и уопште цео Стари завет испуњен сведочанствима о Христу?**

Епископ Александар (Милеант) у својој књизи: „Библија, тумачење петокњижја Мојсијевог“ као потврду томе наводе цитате из Старог завета.

Христос се, не једном позивао на сведочења о њему из „Закона и пророка“ и уопште старозаветног Светог писма:

„Истражујте Свето писмо, јер ви мислите да у њему имате живот вечни; а баш оно сведочи о Мени.“ (Јован, 5, 39); Јер да ви веровате Мојсију веровали бисте и мени, јер је он писао о Мени.“ (Лука 5, 46) - говорио је Господ јудејским тумачима закона.

Још јасније и подробније је ту истину открио својим ученицима Господ, кад им се јавио после Васкрсења, како сведочи јеванђелиста Лука: „И почевши од Мојсија и од свију пророка, разјасни им што је у свим Писмима о њему писано....А њима рече: ово су речи које сам вам говорио још док сам био са вама, да се мора испунити што је о мени написано у Закону Мојсијевој и у Пророцима и у Псалмима.“ (Лука 24,27,44).

Осим такве опште изјаве, Господ указује често на посебне случајеве старозаветних ликова и пророчтва која се односе управо на Његов живот, учење, крсно страдање и смрт. Тако на пример, он истиче прастаро значење бронзане змије, коју је Мојсије обесио у пустињи (Јован 3,14), указује на испуњење Исаијиног пророчанства о „лету Господњем благопријатном“ (Лука 4,17-21; Исаија 61,1-2), говори о остварењу свих древних пророчанстава, која се тичу његове искупитељске жртве (Матеја 26,54; Лука 22,37) и чак на самом крсту, пред своју искупитељску смрт, узвикује: Свршило се! (Јован 19,30), указујући да се испунило све оно што је „пуно пута и на пуно начина било говорено кроз пророке.“ (Јеврејима 1,1).

Но, књиге пророка је Дан одбацио као споредне у Старом завету.

Епископ Александар пише да се сви јеванђелисти тако често ослањају на испуњење старозаветних пророчтава да су због тога направили чак и специјалне формуле: „А све се то десило да се оствари што је Господ рекао кроз пророке..., да се деси казано кроз пророке“, или још: „и

поново се деси по Писму"... као и цео ред других, аналогних изражавања.

И још две речи апостола Петра - једна после силаска Светог духа, друга после исцељења хромога, о којима се говори у првој и другој глави књиге Дела апостолска која су пуна старозаветних цитата (Дела апостолска 2,16,21; Давид 2,25-28;34-35; Мојсије 3,22-23). Своју другу реч апостол Петар завршава следећим речима: „А и сви пророци од Самуила и даље, који год говорише, такође најавише ове дане.“ (Дела апостолска 3,24).

Реч архиђакона Стефана у сажетом виду оцртава саву старозаветну историју као припрему Јевреја за прихватање Месије - Христа (Д.А. 7,2-56). У тој истој књизи Д. А. налази се и велики број других сличних сведочанстава: „И ми вам блавестимо да је обећање, дато оцима, Бог испунио нама, деци њиховој, васкрснувши Исуса.“ (Д.А.13,32), Ми вам проповедамо - говорили су апостоли – „...и сведочим малом и великом, не казујући ништа осим оно што су Пророци и Мојсеј казали да ће бити.“ (Д.А. 26,22). Сва учења апостола о новозаветном царству Божијем, сводила су се на то да су они „**уверавани од Исуса из Закона Мојсијева и Пророка.**“ (Д.А. 28,23).

Апостол Павле који је био ревнитељ предања отаца и био дубоки познавалац старозаветног закона, говорио је да је „**крај закона – Христос**“ (Римљанима 10,4), да је „**Закон био за нас путеводитељ ка Христу**“ (Галатима 3,24), да су верујући „назидани на темељу апостола и пророка, где је угаони камен сам Исус Христос (Ефесцима 2,20), да су сви старозаветни проблеми „А све ово њима се догађаше за примјер, а написа се на поуку нама, на које дође свршетак века“ (1 Кор. 10,11), да је цео Стари завет са свим својим религиозним церемонијама и култом био само „...сјенка онога што ће доћи, а тело је Христово.“ (Кол.2,17) „Јер Закон имајући само сенку будућих добара , а не сами лик ствари“ (Јеврејима 10,1) и што, на крају, у основи читаве историје

домостројства нашега спасења лежи „**Исус Христос је исти и јуче и данас и у векове.**“ (Јеврејима 13,8).

И тако, Стари завет је нераскидиво повезан са Новим заветом. Свети Амвросије медиолански пише: „Чаша премудрости је у вашим рукама. То је двојна чаша - Стари и Нови завет. **Пијте их, зато што из обе ви пијете Христа, Пијте Христа јер је Он извор живота.**“

Епископ Александар подвлачи: „**Господ наш Исус Христос чини главну тачку и централну идеју целе Библије.** Та велика књига коју су саставили многи и бројни разноврсни аутори, које између себе раздељују веома велики временски периоди, који су били под утицајем најразличитијих цивилизација, истовремено представља изузетно јединство и задивљујућу целовитост, захваљујући, у првом реду, постепеном развоју у њој једне те исте, месијанске идеје.“

„Нови завет се у Старом скрива, Стари у Новом открива“ - говорили су средњевековни богослови, ослањајући се на речи блаженог Августина.

Даље сенаводе цитати из Старог завета гдесу утврђене различите црте месијанског служења Христовог: тако пророк Ваалам говори о Његовој царској власти (4 Мојсијева, 24,17), Мојсије о Његовом троструком служењу: царском, првосвештеничком и пророчком (5 Мојсијева, 18,18-19), о пореклу Месије из царског рода Давидовог (2 о царевима, 7,12-14), о његовом рођењу у Витлејему (Мих. 5,2), и о Деви Матери (Исаије, 7,14), о Његовом свечаном уласу у Јерусалимски храм (Малахија 3,1), о разним, чак и ситним детаљима Његових крских страдања и смрти (Исаија, 53; Псалми,21,17-19;39,7-9;40,9-19;68,22; Захарије, 11,12; и други), о Његовом славном Васкрсењу (Исаија, 53,9-21; Псалми, 15,10;19,6-7;40,11-67;7,14-

17;71,7-19; Јоил, 2,28; Исаија, 2; Исаија, 35,1-2,10;61,1-2) и о Његовом страшном другом доласку (Данило, 7,25 и 12,7; Захарије, 14,2-3,9 и друге).

„На тај начин“, пише епископ Александар, „са пуном увереношћу можемо рећи да је главни и основни предмет Светога писма, почевши од Прве књиге постања (1 Мојсијева, 3,15) и завршивши са последњим главама Апокалипсе (Откровење, 21,6;21,21 и 22,20) да служи Богочовеку, Господу

нашем Исусу Христу.“

У књигама пророка Мојсија налази се следећих пет пророчанстава о Месији - Христу: О „семену жене“, која ће скршити главу змији-ђаволу. (Постање, 3,15); о томе да ће Аврамов потомак благосиљати све народе (Постање, 22,16-18); о томе да ће Месија доћи у време када колено Јудино изгуби своју грађанску власт (Постање, 40,10); о Месији у виду успињуће звезде (4 Мојсијева, 24,17); и на крају о Месији као великом пророку (5 Мојсијева, 18,15-19).

У чланку објављеном на сајту „Православие.ру“ Јурија Максимова, стручњака за религију, „Кратак преглед односа православља и јудаизма“ (22.2200) даје се убедљива анализа и велики избор казивања светих отаца о јудаизму.

Наводимо као илустрацију фрагменте из овог текста.

Са разобличавањем пада и одбацивањем Јудеја иступили су Тертулијан (+220/240) у делу „Против Јудеја“; св. Иполит римски у „Кратком трактату против Јудеја“; св. Јован Златоусти (+407) крајем 4. века излаже „Пет речи против Јудеја“; Блажени Августин (+430) почетком петог века пише „Расуђивање против Јудеја“; Преподобни Атанасије Синаит (+око 700) написао је „диспут против Јудеја“. У 7. веку св. Леонтиј неаполски (+ око 650) написао је Апологију против

Јудеја.

Свештеномученик Кирил Картагински (+258) саставио је „Три књиге сведочења против Јудеја“. То је тематски избор цитата из Старог и Новог завета. Прва књига садржи сведочанство о томе да су Јудеји сагласно пророчанству, одступили од Бога и изгубили благодат која им је пре била дарована...и да су њихово место заузели хришћани, који су угодили Богу вером и пристижући од свих народа и из читавог света. У другом делу се показује како су се највећа старозаветна пророчанства испунила у Исусу Христу.

Западни светитељ Грегентиј Тафрски у 7. веку је саставио запис своје расправе са Јудејем Хербаном - расправа је одржана у присуству краља Омерита. Хербан је без обзира на аргументе светитеља упорно покушавао супротстављање и тада се по молитви светитеља десило чудо: међу присутним Јудејима у дискусији, јавио се видљиви Христов лик, после чега је рабин Хербан заједно са пет и по хиљада Јудеја примио хришћанство.

Преподобни Никита Стифат (11. век) написао је невелику „Реч о Јудејима“, у којој опомиње око обустављања старозаветног закона и одбацивања јудаизма: „Бог је омрзнуо и одбацио и служење Јудеја и њихове суботе и празнике“ о чему су још пророци предсказивали.

У светоотачкој литератури може се наћи не мало оштрих речи о Јудејима, на пример оваких: „Свима су они (Јудеји) постали камен спотицања, свуда су чинили злоумишљеност и издају истине, показали се као богомрзители, а не богољупци.“ (св. Иполит римски - тумачење књиге пророка Данила).

Дух Данов је дух антихриста и он се не може помрити са постојањем сведочанства о Христу у Старом завету. Зато, после дельења Старог завета на „небитне“ Књиге о пророцима и Књиге о судијама, Дан приступа измени петокњижја Мојсијевог - писане Торе, под видом њеног упрошћења.

И решили су да створе **усмену Тору** путем њене интерпретације.

У 3. веку после Христа били су написани коментари за писану Тору и појавио се први део усмене Торе који је добио назив **Мишна**. Тако је постављен камен темељац за разликање од изворног текста.

Потом се тај процес продужавао и дух Данов који се није успокојио, решио се на интерпретацију не већ написане Торе, него у првом реду усмене Торе. Као резултат имамо појаву другог дела говорне Торе - **Гемару**, чија је намена - дубље коментарисање Мишне.

Притом, није постојало никакво правило интерпретације, нити главног ауторитета или последње инстанце који би је могли оценити. У већини случајева коментари су удешавали, то јест мењали су Свето писмо у складу са својим погледима.

Мишна (коментари Торе) и Гемара (даља интерпретација тих коментара) заједно чине Талмуд.

Потпуно закономерно је да је талмудизам од једном постао државна религија хазарског каганата у стара времена. Он је служио интересима његове владајуће врхушке, колена Данова и био је створен његовим духом.

Талмудизам је створен на идеји изабраности и материјалног култа. Талмуд учи: „Као што човек високо стоји у свету изнад животиња, тако и Јевреји високо стоје изнад осталог света.“

Одабраност се у Талмуду тумачи као право на господарење.

Стуб ослонац Талмуда је одрицање Првог Христовог доласка и очекивања Мошијаха - антихриста.

У складу са Талмудом само Јевреји се сматрају људима у правом смислу те речи (остали људи су као животиње и Јевреј има право на њих као на личну својину). „Никада ниједан владајући слој се није досетио моћнијег средства да дисциплинује и држи у целини народ у својим

рукама заједно.“(Л.Тихомиров. Религиозно филозофске основе историје.М.,1997).

Ционизам, који су касније створили Хазари из колена Данова, постао је систем практичне реализације циљева талмудизма. Али, притом он је ступио у противуречност са Старим заветом који су ционисти одбацили и почели га сматрати својеврсним фолклорним зборником који нема сакрални смисао. Стари завет за разлику од Талмуда, није се уклапао у њихову идеологију и планове и зато им је почео сметати, није им био потребан. И они су га се одрекли.

Настала 1935. године, ортодоксна јеврејска организација „Природна карта“ која је доследно иступила против ционизма, уопштено говорећи, залаже се за мирну ликвидацију државе Израел, зато што његово постојање противуречи основним постулатима Торе. Представници те организације су 1948. године енергично иступили против проглашења државе Израел.

Чланови те организације изражавају своју солидарност са борбом Палестинаца. Као што је саопштила 10. фебруара 2008. године јеврејска информативна агенција Курсор са позивањем на ИА НРГ, лидери „природне карте“ су упутили саучешће једном од лидера ХАМАС-а, Махмуду ал Захару, због погибије сина Хусума у току сукоба са војницима ЦАХАЛ-а.

Рабини моше Бек, Израил Вајс и Аарон Коен, лидери „Природне карте“ у САД-у, Енглеској и Канади, не само да су изразили саучешће неутешном оцу, него су и подвукли да „дејства циониста изазивају одвратност“.

„Ми хоћемо да ви осетите све саучешће које у овим трагичним данима осећа према вама, према Гази и целој Палестини, **јеврејски народ који чува истиниту Тору**“ - каже се у телеграму.

„Ми никада нисмо имали и никада нећемо имати никаквог односа са тим **изопачењем** и пројавом ђавоље воље - ционистичком стварању „Израела“, пренели су ал Захару лидери „Природне карте“.

После тога када је председник Ирана, Махмут Ахмадинежад иступао у ОУН-у са антиционистичким говором, који је изазвао гневну реакцију Тел Авива, група Јевреја из „Природне карте“ се срела са њим у Менхетну.

Саопштили су да је рабин Израел Давид Вајс, који је присуствовао заседању, рекао јеврејским средствима јавног информисања да је сусрет био успешан и да је протекао у топлој и пријатељској атмосфери.

Рабин је такође изјавио да „ирански председник није против Јевреја него против ционистичког режима.“

Објашњавајући везу „Природне карте“ са Ахмадинежадом, рабин Вајс је рекао: „Ирански председник схвата разлику и схвата да немају сви Јевреји ционистички поглед на свет. Ми не желимо да будемо сведоци уништења јудаизма, но ми нећемо да узимамо учешће у ширењу ционистичких идеја, ми се само молимо и надамо се крају државе Израел.“ Вајс је такође подвукао да „ционисти користе холокауст у својству оправдања својих злочина.“

По његовим речима, има Јевреја верних Тори и они се боре против ционизма због његовог одступања од Бога.

Вајс је истакао резултате сусрета на следећи начин: „За сва покољења Господ је говорио да је Тора наша заштита. У вези са тим што **ционистичко руководство одбацује Тору и одбацује да следи пут преднацртан у њој, оно такође игнорише и упозорења која су у њој садржана. То само може јеврејску нацију довести до катастрофе и баш против тога се ми боримо.**“

Текст Талмуда се мења и данас. Нове књиге посећене Талмуду продужавају да се појављују на многим језицима и дан - данас.

Како наводи *Јеврејска електронска енциклопедија*: „**Говорни закон је подложен изменама од стране сваког новог покољења вероучитеља, али га они ипак сматрају скоро апсолутним законом који има већи ауторитет од**

пророчанстава, (погледај „Пророци и пророчанства“) или било која друга натприродна појава.“

Један од најзначајнијих коментара на Талмуд односи се на 18. век и припада рабину кабалисти Елијаху из Вилње (прозваним вилњским Гаоном) који је постао оснивач литванског правца у јудаизму.

Ту се већ директно види хазарски траг. Али не Хазара као етничности, него религиозности, обузете остварењем јединог, углавном религиозног циља - довођења на власт антихриста. Зато формирање глобалне религије антихриста и поклоњење њему представља дело духа колена Данова, независно од тога кога тај дух персонификује. Тај посао који у форми „тајне безакоња“ не прекида везу кроз векове и кроз покољења су извршавали или сами Данићани, манијачки обузети остварењем својих мрачних циљева, или они које је Дан - змија, Дан - аспида ујела, што се десило Турцима - Хазарима и што се и сада догађа онима који су допустили да их змија заведе. Подвлагичи да савремени Дан није етничност, него дух, који кроз људе који су постали његове функције, упорно иде путем богоборства и служења оное, који је по немерљивој својој гордости против Њега устао. И глобална религија је многовековни продукт духа Данова, змије која искушава, сада већ и читаво човечанство да окуси плодове са дрвета познања.

„Али с дрвета од знања добра и зла , с њега не једи, јер у који дан окусиш с њега, умријећеш.“ (Постање 2,17).

Јеромонах Јов (Гумеров) пише: „**Давајући искушавачку заповест, Бог је упозорио на лажни и опасни пут: **Пут да се буде независан од Бога власника света.****“ У томе се и завршава читав смисао стремљења и зло, и на духа Данова, духа сатанскога - постепено стварање глобалне религије, независне од Бога, постајање владаром света, и довођења на власт онога који издаје себе за Њега и коме ће се поклонити човечанство, прелешћено том религијом.

Формирање талмудизма проишало је у периоду од 2. до 5. века и Талмуд је положио камен темељац обретању те „независности“. Морала се обрести та независност не само на речима него и на делима.

Дан је схватао да је за стварање религије антихриста потребно не само одрећи се Христа и уништити сведочанство о њему, него треба уклонити трагове својих злочина, за које су сурово оптуживали Даново колено пророци, и треба ићи још и даље, мора се почети поклањати антихристу, учествујући у његовим ритуалима, изучавајући магију и правећи враџбине.

Тако се паралелно са Талмудом, ствара и **кабала**. Фундамент за кабалу налази се у Талмуду. Познати кабалиста Елифаз Леви пише да је **Талмуд основа црнокњижја**.

Лав Гумилев пише: „Талмудизам и кабала толико мало личе на религију Аврама, Исака и Јакова, да је неопходно њихово строго разликовање ради схватања изучаваних процеса.“

Пошто се колена Даново, које је у хазарском каганату остварило духовно руковођење, још пре доласка на Кавказ бавило идолопоклонством и свакојаким окултним ритуалима, оно је спремно „одбацило“ Стари завет и прилагодило га својим потребама користећи за то прилагођене Талмуд и кабалу.

Кабала је не само фиксирала независност од Бога, него је на његово место поставила антихриста као објекат за поклоњење, уводећи посебне практичне церемоније црне мисе.

Како пише *Електронска јеврејска енциклопедија*, кабала је **„езотерично филозофско учење са израженим елементима мистике и магије“**. „Формирању кабале претходила је у 17. веку појава јеврејског езотеричног учења на северу Француске и југу Немачке - Хасидеј Ашкеназ. Раније су се кабалисти налазили у контакту са његовим представницима. **Хасидеј Ашкенази** су утицали на стварање

тзв. **практичне кабале** и постали главни представници **екстатичког правца у мистици**.“ У кабали је Даново колено озаконило те црне ритуале за које су га осуђивали старозаветни пророци.

Почевши од друге половине 13. века учење је завршно утврђено међу Ашкенезима (тојест Хазарима) у Прованси која је постала „колевка кабале.“

Од тенутка своје појаве кабала се срела са оштрим оспоравањем неких ауторитета који су у њој видели претњу традиционалном јудаизму и прихватили је као мрачњаштво.

Како пише јеромонах Јов (Гумеров), кабала је: „езотеријско теозофско учење **по духу савршено страно Светом писму**.“

Излагању кабале посвећене су две књиге: Сефер Јецира (књига саздања) и Зогар (књига светлости).

А. Ф. Лосев у „Дијалектици мита“ примећује да суштина целе кабале лежи у „ланизраелизму“: кабалистички „Бор“ тражи у Израелу своје спасење, оваплоћује се у њему и постаје њихов, откуда и потиче мит о светској владавини обоженог Израела, који је од вечности садржан у самом „Богу“. Тако постаје јасно, зашто се и одакле појавио ционизам.

Јеромонах Јов још пише да је езотеријско учење Сефер Јецира и Зогар принципијелно неспојиво са библијским учењем о Богу, свету, човеку, и путевима спасења човечанства и води ка оправдању зла.

У кабали се осећа веома напета сексуална атмосфера, нешто као „мистично-сексуални социјализам“ (А.Ф. Лосев. Владимир Соловјев и његово време, М., 1990. ц. 251-252).

Под утицајем кабале је данас широко распрострањен култ плоти.

Прикладна кабала (кабала маасит) јесте разноврсна магија. Она широко користи талисмане и медитацију. За

гатање се користе тарот карте. Кабалисти приписују мистични смисао словима и бројевима.

Јеромонах Јов подвлачи да бављење било којим видом окултизма (у том смислу и кабале) уводи човека у општење са палим духовима. Заражен немоћи сујетном и не имајући духовног вида да би видео испред зјапели бездан, такав човек постаје поробљен демонима. Сва бављења магијом и окултизмом завршавају се потпуном духовном смрћу. Кабала чини фанатичну смешу езотеријског окултизма помешану са идолопоклоничким религиозно-философским идејама. Она сведочи о потпуном отпадију од великог и спасоносног библијског учења. Људи који по свом слепилу почињу да се баве кабалом не схватају да тиме **праве уговор са паклом.**

Упоредо са Талмудом, кабала је **духовни темељ новог светског поретка** и са њим повезане идеологије ционизма и масонерије.

Чланови највеће масонске ложе - **илумината** - **чији је симбол потпуни комплет симболике колена Давида** и која руководи успостављањем новог светског поретка, себе зову зогаристима. (Од кабалистичког Зогар тј. „просветљени“). Отуд и име ложе „илуминати“ што сведочи о верности кабили.

Познато је да је та ложа, тачније сатанистички клуб који је позван да подрије духовне и моралне норме друштва, била створена око 1770. године под руководством Мајера Ротшилда и била је оријентисана на кабалистичке склоности синдиката казарских банкера.

Како пише у свом тексту: „Окултна колонизација развијеног света?“ писац и познати новинар јеврејског порекла Хенри Макоу: „Кабала је сатанистичко учење, извор окултизма, зачараности, црне магије, ритуалних жртвоприношења не само животиња него и људи, то је нумерологија и враџбине. То је извор тзв. религиозног **покрета Њу Ејџ.**“

Макој наводи речи Тексе Марса из „Кодекс Меџика“ (Codex Magica) „Кабализам и јесте прави илумунизам. Он учи да се зло трансформише у добро и из тога произилази да је Луцифер Бог. Сатана је једини и прави Бог. То је главна доктрина кабализма и масонерије.“

Свако покољење има свога „Ваал Шем-у“ и то је следбеник кабале који како се сматра има магичну власт. Он манипулише другим следбеницима и живи у раскоши. Њега зову главом свих Јевреја.“ Он такође управља и финансијама.

У 18. веку „Вал Шем“ Енглеске је био Семјуел Јакоб Фалк (1710-1782). У септембру 1762. године др Адлер је публиковао оглед о делатности Фалка у „Џентлен магазин“. Он је описао кабалисту као крштеног Јевреја и највећу хуљу и зликовца у целом свету. Кабалиста је предлагао Адлеру да га научи неким магијским техникама ако се тај „докопа једне фунте крви из вена чистог протестанта.“

Адлер је донео Фалку своју сопствену крв, који ју је искористио да нацрта окултне симболе и правиво друге одвратне ритуале. Тај експеримент је забележен у књизи Нести Вебстер, која је посвећена анализи тајних друштава. („Secret Societies and Subversive Movements“1924).

Макоу пише: „Кабализам је сатанистички култ коме припадају крупни банкарџи. Ка томе култу припадају такође и наши водећи политичари, укључујући Џорџа Буша и Барака Обаму...“

Кабала учи томе да човек може узурпирати Божију улогу и по свом схватању прекрајати стварност. Растућа финансијска криза показала је да су то место сада узурпирали банкарџи. Циљ светске завере банкера је да направе то да сатана буде признат за Бога. Илуминати - кабалисти користе сва средства –ратове, револуције, финансијске кризе да би остварили тај циљ и успоставили нови светски поредак. **Притом, тиранија светске владе**

успоставља се неприметно за човечанство, које ништа не подозрева.

Као што се види из књиге Ненси Вебстер: „Баш у кабали, још више него у Талмуду, јудаистичка машта о светој власти се пројављује са великом енергијом.

У сагласности са Зогаром, Мошијах објављује рат целом свету. Само Израел ће постојати.“

Као поручену, религиозни антисистем почиње новостворену хазарску Тору звати **Тором Мошијаха**.

У закључку свог чланка Г. Макоу примећује да: „Кабала сматра све „Јевреје“ као господаре света који се користе његовим богатством и услугама робова. Притом појам „Јевреј“ односи се на све чланове масонског реда илумината, кога чине и Јевреји и нејевреји. Кабалистима не требају непосвећена лица, укључујући Јевреје који нису њихови следбеници.

Г. Макоу, будући и сам Јевреј, жестоко и аргументовано критикује кабалу. Познавајући јеврејску средину, он је убеђен да највише 10% Јевреја зна изворе мржње илумината ка човечанству, а то су талмудизам и кабала. Без обзира на то, кабалисти - илуминати контролишу организовано јеврејство, укључујући ционизам, а такође и неке религије и многе организације. Човечанство се налази у њиховом стиску.

У тежњи да наметну своју власт целом свету, кабала се удружује са Талмудом. Још у средњем веку Јевреји су страдали од рабина – талмудиста.

Сада постоји мрежа владиних организација, која, руководећи се принципима Талмуда прикрива своје злочине паролата о борби за равноправност, праведност, борбу против тероризма. Ништа не сумњајући, човечанство постаје жртва те клике. Она разрађује и режира све ратове.

Макоу констатује да се америчка политика, култура и све вредности налазе под контролом клике и да би се

супротставили наступу тог мрака морамо свим силама разобличити деловање те клике и широко информисати што је могуће више људи о трагичним последицама заузимања глобалне власти са њихове стране.

Путем општег упознавања људи са тим опасним процесом, могуће је и свеопште супротстављање и противдејство тој светској претњи.

Талмудизам и кабала су издали старозаветно јудејство и постали основа савременог јудаизма у коме, како о њему пише енциклопедија Википедија: **„Нема јединственог и општепризнатог института или личности која има ауторитет извора права, учитељства или власти.“**

У Талмуду је изложено много противуречних мишљења, свемогућих магијских рецепата, па чак и анегдота, што је дало основа назвати га „фолклорним и мистичним сводом“. Талмуд (у ширем значењу речи то је религиозно учење јудаизма) се сматра недовршеним и у њега се постојано укључују нови текстови.

Треба приметити да ако се у Старом завету Даново колено оптужује за веродоступништво то је у Талмуду написано: **„Ако те сретне човек који увек и свуда тражи истиност и правду, знај да је он из колена Данова.“** (Талмуд, Псохим, 4а).

Разногласја при тумачењу Талмуда (усменој закона) била су тако велика да је природно настала потреба да се у неком виду кодификује кроз норме и правила. Како пише *Јеврејска електронска енциклопедија* јавља се: „Стремљење да се популаризује „Усмени закон“, да се створи кодекс јединственог стандардног зборника закона, пригодног за практичну употребу.“ Тако је на дневни ред дошао задатак да се коментарише Талмуд, који је, напомињемо, два пута

и сам представљао коментар Петокњижја. Тако је настао кодекс **"Шулхан арух"** (Застрти сто).

Притом је сам текст Талмуда подвргнут суштинским изменама. Као што се види из *Електронске јеврејске енциклопедије*, радећи на противуречним изворима, аутор „Шулхан аруха“ израдио је хијерархијски систем избора једностраног одређивања у случају различитих мишљења. На пример, „ако се мишљење неколико различитих тумача разликају, тада исто мишљење двојице односи превагу над мишљењем трећег.“ То јест избор, једног од неколико субјективних мишљења такође постаје субјективно мишљење.

„Шулхан арух“ је први пут штампан у Венецији 1565. године. Одмах после тога дат је задатак да се промени садржај књиге и допуни се **стваралаштвом Хазара - Ашкеназа и оним обичајима који су међу њима изникли, тј. директно из колена Данова**. После 1569. године „Шулхан арух“ је постао кодекс за Ашкеназе.

Тако у та времена, већ 15 векова после Рождества Христовог, деловала је „тајна безакоња“, ишао је незаушљив, непрекидан рад на кварењу текста Светог писма, по обретењу независности од Бога, на устоличену религију онога кога мора довести на власт колена Дановог.

После 1569. године међу Ашкеназима се јављају коментари већ на „Шулхан арух“ и како пише *Електронска јеврејска енциклопедија*, открива се нови вид стваралаштва: „Аналитички коментари на „Шулхан арух“. Притом аутори „не само да објашњавају, него интерпретирају „Шулхан арух,“ тако да се њихови текстови не поклапају увек са првим издањем.“

Међу свим накнадним верзијама „Шулхан аруха“ посебно се истиче верзија коју је написао рабин Шнеур Залман из белоруске вароши Љади (1745-1812), који је створио учење **Хабад** и раширио хасидски покрет.

Затим, рабин Шломо Ганцфрид из Ужгорода (1804-1886) је створио скраћену и упрошћену верзију „Шулхан аруха“. Рабин из Пинска, Јехиел Епштајн додао је делу своје нове радове „који се тичу, за наше дане неактуелних проблема, који по његовом мишљењу добијају поново значај у будућности (жртвоприношење, чистота и нечистота ритуала).“

На тај начин, савремени текст „Шулхан аруха“ лично су формирали Хазари-Ашкенази, читај Даново колело.

„Шулхан арух“ је постао јединствен и неоспоран зборник закона састављен од 613 правила која регулишу практично цео живот Јудеја. У енциклопедији Википедија је речено да је **савремени јудаизам заснован на придржавању закона у том виду у ком су зафиксирани у Талмуду и кодификовани у „Шулхан аруху“**.

У целини, Талмуд шири оштар, негативан и презрив однос према свим нејудејима, па самим тим и хришћанима. Књига каснијих галахичких решења „Шулхан арух“ препоручује ако је могуће уништавати хришћанске храмове и све што им припада („Шулхан арух“. Иоре деа 146); такође забрањује да се хришћанин спасава од смрти, нпр. ако упадне у воду и чак почне обежавати сав свој иметак за спасење. (Иоре деа 158,1); Одобрала се испитивање лекова на хришћанима који могу донети или оздрављење или смрт; и на крају, Јудеји се даје у обавезу да убије Јевреја који је прешао у хришћанство (Иоре деа 158,1 Талмуд. Абода зара 26). У Талмуду је садржано много увредљивих и богохулних изражавања о Господу Исусу Христу и пресветој Богородици (Јури Максимов. Кратак преглед односа православља и јудаизма.)

Од самог настанка хришћанства, Јудеји су постали оштри противници хришћана и њихови прогонитељи. О јудејском прогону апостола и првих хришћана имамо пуно сведочанстава у новозаветној књизи Дела апостолска.

За време владавине цара хришћанина Константина Великога, напрегнути односи између Јевреја и хришћана добијају нови израз. Иако многе мере цара хришћанина јудејски историчари представљају као напад на јудаизам, оне су имале за циљ просто да заштите хришћане од Јудеја. Јудеји су имали обичај да каменују оне Јевреје који су се обраћали у хришћанство. Свети Константин је увео ред мера којим их је лишио те могућности. Осим тога, од тада Јевреји нису имали право на војну службу као и заузимање државних положаја на којима би од њих зависила судбина хришћана.

Иако се по данашњим мерилима те мере могу сматрати дискриминаторским, треба узети у обзир да када су Јудеји долазили на власт, њима потчињене хришћане није чекала боља него много гора судбина. (Јури Максимов, Кратак преглед односа православља и јудаизма.).

Талмуд, кабала и „Шулхан арух“ формирају савремени јудаизам. И та, у суштини нова религија, створена у резултату бројних многовековних интерпретација текста Светог писма, и удаљавања од њега.

Притом ако се неко усуди да критикује принципе садржане у Талмуду, кабали и „Шулхан арух“-у, тада Хазари из колена Данова, прикривајући се иза туђе етничности, одмах ће дићи дреку и наставити да дрече да је то антисемитизам и вређање јудејске вере. Но, ако погледамо предисторију савременог јудаизма, зар није његово стварање удаљавање од вере старозаветних Јудеја грубо нарушавање и у крајњој линији форма антисемитизма од стране несемита - Хазара, заражених духом Дановим, духом богоборачким?

Они су се борили и боре се са свим семитским, не само физички него и духовно, изврнувши Стари завет у оно о чему пише Хајнри Грец: (аутор вишетомене „Историје Јевреја“, који је пола свог живота био доцент у рабинској семинарији Бреслау, професор тамошњег универзитета):

„Тора, иако је многи Јевреји знају напамет, постала је за њих најнепознатија књига. Коментатори, рабини и кабалисти, толико су изврнули смисао Торе, да се у њој може наћи све што желите осим истинског садржаја. Пољски учитељи... су затуцавали у главу деци и омладини дивље ствари, које су они, као бајаги, нашли у тој светој књизи, објашњавали нам лошим језиком, приписујући Мојсију те бесмислице. Удаљавање од светске науке која је расла са сваким столећем, помогло је томе да књига која је требало да буде посланица за душу, у ствари тровала сазнање.“ (цитат по Грета Јонкис. Рабби Мозес из Дессау. Јеврејска реч, бр.14 (187), 2004).

Дух Данов је аутор те религије, у којој је објекат поклоњења постепено постао антихрист, чији ће долазак под руководством колена Данова бити обележен њеним свеопштим ширењем.

Хазари су већ одавно предузели кораке за наметање те религије. У Русији је, нарочито јерес жидејствујућих добила достојан отпор.

Још један моћан покушај дејствовања на хришћанство био је предузет од стране једног представника рода, из кога је састављач „Шулхан арух“-а, Јозеф Каро. Тако је његов сродник Авигдор Каро био прашки рабин. Зна се да је код њега учио богословију будући оснивач реформације хришћанства, Јан Хус који је после спаљен на инквизицији као јеретик.

А сада, у савременој Америци цвета раскошним цветом хришћански ционизам. Много људи на целој планети упражњава кабалу. У души огромног броја деце тај отров се јавља у лику Харија Потера. Притом га шире сами родитељи у свом слепом подражавању моде, не видећи како страшно зло наносе својим чедима лишавајући их спасења и осуђујући на духовну смрт. Јер кад би им неко рекао да њихово дете хоће физички да униште, они би похитали да га спасу. Но, овде није реч о убиству тела него душе, о

губитку не земаљског, него губитку вечног живота. Тако да они не схватају да сами постају убице душе сопствене деце, неспособне да још самостално схвате где је добро, а где је зло.

Свети Јован Златоусти крајем 4. века је написао: „Пет речи против Јудеја“ на адресу оних хришћана који су посећивали синагоге и окретали се јудејским ритуалима. Светитељ објашњава да је после Христа, јудаизам изгубио свој значај и зато придржавање за његове обреде јесте противно вољи Божијој. (Јури Максимов. Кратак осврт на односе православља и јудаизма). Ту се говорило о Старом завету, а овде је директно одступање од њега у бездан.

Постоје два антихристова принципа - то су сличност и противљење путем сличности. Тако су и Талмуд и кабала - обрнута сличност Старом завету. То је и супротстављање путем сличности, зато што као што Стари завет сведочи о Христу као о Месији, тако и савремени јудаизам сведочи о антихристу.

Апостол Павле додаје: „Све је Писмо богонадахнуто, и корисно за учење, за карање, за исправљање, за васпитавање у праведности. Да буде савршен Божији човек, припремљен за свако добро дело.“ (2 Тимотеју 3,16-17). Колено Даново припрема нас за сасвим други посао који нема никакве везе са праведношћу и добрим.

О њима пише св. Јован Златоусти који указује чему води „неупућеност у Свето писмо“: „Велика заштита од греха је читање Светог писма, а неупућеност у Свето писмо је велика странгулица, дубока пропаст. Велики губитак по питању спасења је - не знати ништа од Божијих закона. **То незнање је породило јереси, оно је довело до развратног живота, оно је сав наш живот окренуло наопачке. Јер, како онај који је лишен природне**

светлости не може ићи правилним путем, тако је и онај који није осветљен светлошћу Божанске Библије принуђен да стално греша, зато што пребива у дубокој тами.“

Последица тога одступништва су јереси, развратан живот, блуђење у тами, као да је све написано за наше време. А та извртност свега наопачке, па то и јесте стање или ситуација управљаног или намерно створеног хаоса, у који Хазарија увлачи човечанство. Свето писмо, које је састављено из Старог и Новог завета је недељиво у хришћанству.

Одбацити Стари завет то значи одбацити људску природу Христову. Није само у томе ствар што се у Христовој историји испуњавају пророчанства, којих је пун Стари завет, него и што се у Јеванђељима значајним показује и место (рођење у Витлејему) и време догађаја (распеће пред Пасху), па чак и одређени детаљи (римски војници нису пребили голени Исусове, као што се нису помиле ни голени пасхалног јагњета). Ствар је и у томе што историја спасења за хришћане не почиње Рождеством, него од тренутка грехопада човекова, када је и изникла сама потреба за спасењем. Јер прво треба схватити од чега се уопште мора спасавати човечанство, зашто се оно показало одвојено од Бога и поробљено смрћу. О томе се не једном говори у Старом завету. И више од тога, његова „крвавост“ се објашњава тиме да је то честита и подробна повест о палом човечанству. И баш због тога је Стари завет, више од свих других древних књига успео да ту „крвавост“ изобличи.

У књизи Постање ми срећемо задивљујућу слику: „Јакову се спуштају мердевине, којима су анђели силазили са неба на земљу и којима су се обратно пели (Постање 28,12). Стари завет су те мердевине, по којима су се пре Христовог овалпоћења, весници Божије воље слушали људима да би они могли одвојити свој поглед од земље и протегнути се на више.

Стари Завет продужава бити актуелан. Тако се Псалтир у православном храму чује чешће од Јеванђеља и читаво Богослужење је испуњено цитатима из псалма. Ниједна друга књига не преноси тако потпуно дијалог људске душе са Богом. Баш у Старом завету постоји велики број живих ликова блиских нашем поимању живота. Ми негодујемо због

неправедности света заједно са Јовом, ми се радујемо заједно са Давидом, ми плачемо са Јеремијом и заједно са Исајом очекујемо ново небо и нову земљу. Ми се имамо на кога угледати и у Старом завету. Старозаветни праоци и пророци нису просто ниска фигура из древне прошлости него наша сопствена историја, која свој извор црпе у седој древности и која се збива и овде и сада. Ми смо заједно са њима црква.

Испада да је хришћанство сачувало Стари завет у своме вероучењу, а јудаизам га је одбацио, одбацивши Христа и чекајући Мошијаха.

Христос је упорно подвлачио да је **Он дошао, не да разруши него да испуни Завет, да га напуни новим садржајем, због чега га и зовемо Новим заветом.** У спору са књижевницима и фарисејима Он уопште не одриче Стари завет, него **лажно, приземно његово схватање и агресивно наметање таквих стереотипа свим осталим.**

Баш оно, лажно, приземно поимање Закона је и било после утврђено у до дан-данас непрекинутом процесу његовог коментарисања и адаптација. Појава бројних коментатора довела је до ницања разних тековина тако да се **савремени јудаизам претворио у прави образац и модел мреже, устројене по принципу полицентризма, фрагмента-**

ције и политеизма, где постоји маса свакојаких ситних јерархија, које продужавају да се плоде и размножавају, разложивши тако некада моћну старозаветну јудејску монотеистичку веру. Дух колена Данова је ступио у многовековну духовну битку са традиционалном вером 12 колена Израилевих и користећи се лукавошћу змије, победио у њој. Некада је Даново колено ратовало са њима физички, нападајући и заузимајући њихове територије. Но, сада је рат ушао у духовно пространство. Дан, који се етнички растворио у јаросне и жестоке Хазаре и заразио их својим духом, заузео је у том духовном пространству не само одређене делове него је окупирао све да би потом уручили своју антихристову веру за истинску старозаветну веру предака. **Хазарски религиозни антисистем који се формирао у хазарском каганату, увукао је у себе агресивност, ратништво, користољубље и беспоштедност Хазара, својства која су била тако потребна колону Данову за достизање својих духовних циљева. И прва жртва у том рату постало је 12 племена Израилевих зато што су издали и расточили веру.**

Данова мрежа је фрагментирала монотеистичку јудејску хијерархију, створивши савремени јудаизам где постоји много праваца и токова. Један од главних праваца је литвански (хасидизам) у који се убраја више од 100 праваца (никао у 18. веку), повезан са ционизмом као модерним ортодоксним јудаизмом (никао у 19. веку у Немачкој), религиозни ционизам (створен 1850. у Немачкој), традиционални (конзервативни) јудаизам (никао средином 19. века у Немачкој), прогресивни (реформистички) јудаизам (никао почетком 19. века у Европи), реконструисани јудаизам (никао 1922. у САД-у).

Судећи по датумима и географији, сви ти токови који формирају савремени јудаизам **имају хазарске корене и немају везе са старозаветном вером старих Јевреја -**

Семита.

Ако узмемо у обзир датуме стварања од 18. до 20. века, долазимо до закључка да је јудаизам буквално тек изникао. Куда се дела два старозаветна историја семитског јеврејства, куда се део старозаветни јудаизам? Јер чак и **традиционални (конзервативни) јудаизам** покушава да нађе компромис између традиционалног вероучења и савремености, путем модернизације традиције. Његови основни принципи су „нефундаменталистичко предавање основа јеврејске религије и позитивног односа према савременој култури.“

Хасидизам - изникао у 18-19. веку у Пољској и западној Украјини је религиозна творевина коју су у потпуности створили Хазари. Тај покрет је био протест против погледа да је изучавање Талмуда једини пут за достизање праведног живота. У хасидизму су почеле да се укоренеју ексцентричне појаве, које отворено противурече Талмуду.

Како је написано у зборнику „Религије и секте у савременој Русији“: „Хасидизам је изникао као опозициони покрет против ортодоксног јудаизма, поготово против рабината. Уместо рабина у хасидским општинама већим ауторитетом почели су се користити цадики (по старојеврејском - праведник), који су као овладали натприродним способностима. За хасидизам је карактеристичан **крајњи мистицизам и религиозна егзалтација.**“

Оснивачем хасидизма сматра се проповедник Израел Бешт (1700-1760), који је живео у Прикарпатју. Хасидизам је обухватао велики део Украјине и прокинуо на територију Белорусије и Литваније.

У православљу свети оци говоре: „Путева богоопадништва је много, а пут ка Богу је један.“

Настављач Бештовог учења, његов унук раби Нахман из Брацлава, основао је тзв. **брацлавски хасидизам**, а Шнејер - Зелман је поставио начело најутицајнијој хасидској

тековини **хабаду**. (Љубавичевски хасиди). Тај правац у хасидизму формирао се у граду Љубавичи у Русији, откуда и потиче други назив. Вероучење хабад је засновано како на Талмуду, тако и на кабали. Зна се да је хабад организовао у свету највећу мрежу јеврејских пројеката са централама у преко 20 земаља света. Због ционистичких тенденција хабад стоји засебно међу сличним хасидским правцима.

Као што је рекао Љубавичевски Ребе: „Свако треба да уради што је у његовој моћи да би довео Мошијаха.“ Радови Љубавичевских Ребе „Хасидус Хабад“ другачије се зове „Тора Мошијаха.“

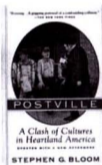
После Другог светског рата већина руководиоца хасидског правца живи у Израелу и САД-у.

О томе шта је то савремени хабадски **хасидизам у САД-у** писао је Стивен Блум, амерички Јевреј који је изнео своје аргументе и закључке о томе и публиковао 2000. године у књизи „Поствил-судар култура у срцу Америке“. (Postville: A Clash of Cultures in Heartland America).

Прво је он дошао у Поствил да научи од хасида и са њима подели осећај истог идентитета. „Уместо тога“, пише Блум, „хасидизам Поствила ми је дао могућност да се загледам у тамне стране моје личне вере, да се упознам са јеврејским екстремизмом чије је понашање натерало да уздрхте не само становници Поствила него и ја лично...“

Они су тражили пуну потчињеност њиховој шеми „поимања“ истине и лажи као „Јеврејина против хришћанина.“ У супротном случају постајеш њихов непријатељ.“

Како пише Г. Макоу у коментару на ту књигу, названу

„Јевреји морају погледати у лице тамној страни јудаизма“ (Jews Must Face –Dark Side-of Judaism, 30.11.2008) и то значи да „Ако си Јевреј и не делиш њихово безумље и тебе сврставају у Гоје.“ „Талмуд сматра Гоје за стоку и учи их мржњи према хришћанима.“

То је било потврђено понашањем хасида Поствила. Стивен Блум је упао код једног „Лазара“ на обуку. Код љубавических хасида то је човек који се припрема за „цадика“.

При првом упознавању Лазар је одмах рекао Блуму: „Ја сам расист.“ Јевреји су остајали током читаве своје историје зато што су „најбољи и најпаметнији.“

„Било где да дођемо, ми се не адаптирамо на место и народ“, наставио је Лазар да прича Блуму. „Тако је било и тако ће бити заувек. То место и народ морају да се адаптирају нама.“

Блум расуђује: „Лазарева речи потврђују презрење хасида ка нејеврејима. И то презрење није ограничено само на нејевреје Поствила него је било типичан однос према свим хришћанима. Хасидизам кога се придржавао Лазар, носи у себи потпуно одсуство интереса за све оно што није јеврејско или за сваког ко није Јевреј... Хасидизам је почео културно - религиозни рат... Њихово поимање света уклапа се у оквире формуле „Јеврејин против нејевреја“. Ако ви то не прихватате ви ћете се сматрати кривцем, делом проблема. Вас ће придодати онима који пробијају пут за потпуно уништење Јевреја, „изабраног у свету народа“. Ни овде нема места за компромис, нема места ни за шта друго осим тоталног, апсолутног поковања.“ До таквог закључка је дошао Блум после разговора са Лазаром.

То се преноси на савремени бизнис кога Г. Макоу зове „формом агресије против нејевреја.“

Лазар је рекао Блуму: „Ја се осећам Јеврејем тек онда

када се бавим трговачким пословима.“ „Јевреј мора да осећа да је он добио нешто по апсолутно ниској цени, у супротном сматраће се губитником.“ После завршетка договора са нејеврејем, хасид се размеће да он није поштовао услове договора. Блум то упоређује са ловом. „Исто као у лову, хасид показује вештину, хвали се околином, опремом, тиме да је он први приметио и прецизно убио плен.“

Блум у својој књизи пише о изузетно срамном случају, који му је испричао власник продавнице. Хасид је инсистирао да је он већ платио за неку куповину, зграбио је и побегао из продавнице.

Ето, то је тај кодекс понашања у хасидизму који се подудара са стереотипима о понашању Хазара и Хазарије, који своје корене црпи из дубоке прошлости.

У закључку рецензије Блумове књиге, новинар Г. Макоу пише: „Нема сумње да понашање засновано на Талмуду постаје главни узрок антисемитизма.“

Али последице свега су много озбиљније. Мејер Амшел Ротшилд је био талмудиста. Сатанска мржња ка човечанству, а посебно ка хришћанству је покретачка снага новог светског поретка...

Сличне творевине формирају скривени дневни ред ционизма и организованог јеврејства... Орден илумината био је створен због тога да би се прогуро тај дневни ред. Барак Обама и многи западни лидери припадају том ордену.

Нови светски поредак излаже опасности не само нејевреје, него и Јевреје који иду путем спасења.

„Јевреји морају схватити“, пише Макоу „да јудаизам није религија него завера против човечанства. То је такође завера и против Јевреја, чија се безбедност налази под претњом тог тамног дневног реда. Ционизам, комунизам, либерализам, неоконзерватизам, феминизам, то су подмукле методе успостављања тираније „светске владе“ коју је образовала невелика група светских банкара

привржених масонерији, талмудизму и кабали."

Како примећује Макој: „Друштву се испира мозак да би оно одбацило „**Протоколе сионских мудраца**“, који детаљно објашњавају ту методологију. Тај документ није антисемитски, он је сатански. Зато су асимиловани Јевреји дужни одмерити организовано јеврејство и добити свој нови идентитет као народ, који је исто као и друге народе преварио и експлоатисао тзв. лидер. Исто тако као Стивен Блум, асимиловани Јевреји су овладали јаким осећањем истине, правде и милосрђа и морају се ујединити са својим хришћанским комшијама у тежњи да усмере Америку на пут истине.“

Као поручено, слично мишљење имају и чланови организације „природна карта“. Они сматрају да Јевреји не треба да потчињавају својим интересима народе у којима су се затекли, него обратно, уважавајући интересе тога народа треба да воде рачуна о његовом мишљењу и позицији. Што се тиче односа са Палестинцима, тада чланови „природне карте“ признају њихово право да живе на тој земљи и сматрају да они сами морају решавати могу ли било какве јеврејске општине живети међу њима.

Богоборство и антихришћанство хазарског антисистема претворило се у мржњу према руском цару – Помазанику Божијем и Руској царевини као вишој форми свештене православне државности.

То, да је руска револуција носила религиозни карактер потврђује чињеница да је „апарат прве револуционарне владе чинио отприлике 90% Јудеја, међу њима и деце рабина... У првим годинама совјетске власти јудаисти су створили јединствене религиозне општине које су успеле у Москви саградити нова религиозна здања. Међу рабинима је настала тековина „жива синагога“, која је објавила подршку совјетској власти (Зборник религије и секте у савременој

Русији).

Ту исту логику можемо следити и у религиозној заснованости распада СССР-а. То постаје очевидно када се постави питање „коме је то потребно?“ и „ко је добио дивиденде?“ Одговор - потврда те загонетке налази се у горе поменутом Зборнику. „После распада СССР-а 1991. године утицај јудаизма међу јеврејским становништвом РФ је знатно ојачао. Упоредо са тим јача и утицај јеврејске општине на друштвено-политички и културни живот Русије. То потврђују чињенице попут нпр. провођења јудејског празника Хануки на територији московског Кремља 1992. године. Тај празник сваке године обележавају јудаисти у част освећења јерусалимског храма после ослобођења јудаиста од Гркосиријаца из 165. године пре Христа. Интересантно је да је градоначелник Москве одобрио празновање Хануке баш у московском Кремљу, једној од највећих светиња руског православља, где никада није било никакве јудејске светиње или култне грађевине. Но, упркос протестима православне заједнице, празновање Хануке у Кремљу је ипак одржано.“

То је био духовни изазов који је Невидљива Хазарија бацила у лице Светој Русији. То је било оформљено ритуално, мистичко, од колена Данова преузето, симболичко дејство, које демонстрира окупацију Свете Русије од стране Невидљиве Хазарије. То је било отворено изругивање са светињама Трећег Рима.

Глобална религија колена Данова уперена је не само против хришћанства него и против ислама.

Потврда томе је и говор рабина Емануила Рабиновица на ванредном заседању европских (хазарских) рабина у Будимпешти 12. јануара 1952. године. Енглески оригинал "Full Speech Of Rabbi Emmanuel Rabinovitch in Budapest in 1952" налази се на сајту: <http://www.rense.com/general45/>

full.htm.

У редакцијском уводу тога говора каже се: „Такве речи се по целом свету изговарају сваке године по стотине пута и тај говор није значајан само по томе што је избио на површину. Кажу, да је, управо добивши тај протокол, Јосиф Висарионович Стаљин одлучио да нешто уради по јеврејском питању. Кроз годину дана тај његов покушај се завршио тровањем самог Стаљина... (Види књигу америчког рођака Лазара Кагановича, Стјуарта Кагана „Кремаљски вук“, (Stuart Kahan "The Wolf of the Kremlin" 1987).

У говору Рабиновича укратко је формулисан програм организованог јудаизма за период средине двадесетог века.

На саветовању, на коме је Рабинович иступио са својим говором, било му је постављено питање из сале: „Рабине Рабиновичу, шта ће бити са другим религијама после трећег светског рата?“

Рабинович: „Других религија неће бити. Јер постојање свештеничке класе не само да би била стална претња нама него и сам појам живота после смрти дао би снагу неслагасним елементима у многим земљама и даваће им снагу да нам се супротстављају. Но, ми ћемо сачувати религију и обичаје јудаизма, као карактеристичну црту наше владајуће касте.“

Сачувајмо у чистоти свето православље

Али, ако „неће бити других религија“ осим јудаизма, значи да је задатак у томе да их потчине, а затим униште као главну препреку на путу успостављања антихристовог царства. А како се може потчинити религија? Само тако ако је примораш да гмиже пред јудаизмом, јавно пријатељски општећи са њим, посећујући његове структуре, признајући га као ауторитет и чак га признајући равноправним са

собом. Да ли са тим почиње пут потчињавања? И то све због страха да вас неко може оптужити за антисемитизам. Но, они који су сада духовне вође савременог јудаизма су Хазари који немају никакве везе са Јеврејима - семитима и савремена духовна брана није рат против „плоти и крви“ него против „духа злобе поднебесне“. И ако ми престанемо раскринкавати те духове и почнемо им угађати, ми ћемо имати у глави гледиште „плоти и крви“, заборављајући на духовну одбрану.

Иако се у данашњој Русији јудаизам сматра равноправном традиционалном религијом са православљем, тада код православних мирјана мора изнићи закономерно питање: Значи, њихов Бог је и наш Бог? Значи нема разлике? Значи наш Бог је заједнички? Па, ако је Бог заједнички онда су православље и јудаизам једно те исто. И ако за представнике јудаизма, новац и власт представљају ту исту религију, онда је то она религија која им то омогућава. А ако су новац и власт проглашени и прихваћени као највише вредности у друштву, онда је боље бити у јудаизму него у православљу, ако је то угодније. Јер Бог је један и тамо и овамо?

Ви мислите да те мисли неће долазити када православне људе о њима веома прецизно и упорно обасипају?

Ево питања једног од наших савременика, неког Павла, настојатељу храма Василија Блаженога у Волгодонском, јереју Валерију Корнејеву: „Реците, како може бити нама и Јеврејима - јудаистима један небески Отац?“

И ево одговора свештеника: „Не може код нас и код Јудеја бити један небески Отац, јер је Спаситељ

рекао Јудејима: „...Кад би Бог био Отац ваш, љубили бисте Мене; јер Ја од Бога изађох и дођох; јер нисам дошао сам од себе, него ме Он посла; Зашто не разумете говор Мој? Јер не можете да слушате реч Моју. Вама је отац ђаво, и жеље оца својега хоћете да чините; он беше човекоубица од почетка, и не стоји у истини, јер нема истине у њему; када говори лаж, своје говори, јер је он лажа и отац лажи.“ (Јован 8,42-44).

За данашње време отац Валериј је демонстрирао храбру позицију истинског борца за веру православну, која је данас, можемо слободно рећи, изузетак од правила. А колико је она важна за схватање онога што се дешава. Јер такво питање које је задао Павел, змија кушач, послана од Дана и његовог газде, тихо, пузећи, увлачи се у главу многих људи. И многи се обраћају свештенику. Путем телевизије и средстава јавног информисања они виде и читају да су сви заједно, да воле једни друге, да је очит савез и зато ти људи сами за себе на то питање потврдно одговарају. Па како се ту не смутити. Глобални јеврејски он лајн центар - Jewish.ru - 28.1. 2009. је публикувао честитку главног рабина Русије Берла Лазара, адресирану митрополиту Смоленском и Калињинградском Кирилу у вези са избором на место патријарха РПЦ. Ево текста:

„Драги пријатељу, брате!

Од свег срца честитам вам избор на место патријарха РПЦ. Ми смо пажљиво пратили дискусије које су претходиле том избору, рад Сабора и саме изборе. Са искреном радом ми смо доживели то што је високи форум РПЦ прошао у атмосфери тако конструктивног дијалога. Посебно радује то што су учесници дошли до консензуса.

Надам се да ће резултати Сабора помоћи даљој монолитности РПЦ јер то одговара интересима не само православних хришћана него и свих верујућих људи у Русији и иностранству. Слава Богу, код нас у земљи и у свету, шири се схватање тога колико је важна вера за обезбеђење здравијег, моралнијег и у крајњој линији срећнијег живота

људи. Но, динамика светског развоја ставља пред верујуће све нове и нове изазове, диктира неопходност сталног рада на учвршћењу религиозне духовности и њеном распрострањању на све шире слојеве друштва. У Русији где је већина становништва историјски привржена православљу, улогу РПЦ у духовном оздрављењу друштва, немогуће је проценити. И ја се веома радујем што је јединство, тако неопходно за реализацију тога циља, у пуној мери сада постигнуто и РПЦ ће се сјединити око вас.

Разуме се да је одлазак тако моћне, консолидирајуће фигуре, какав је био покојни патријарх Алексеј, велики губитак. Но, ја верујем да ћете ви успети у пуној мери надокнадити тај губитак. Јер сви ми знамо колико много сте ви урадили на препоруку духовности у Русији, за активизацију процеса уједињења православних цркава у вашој земљи и иностранству.

Ја сам увек високо ценио ваш рад у међурелигијском савету - то је увек био посао на достизању консензуса, на узајамном разумевању, на узајамном помагању. Уверен сам да ће се добри односи и чврсте везе међу нашим религиозним општинама у време ваше патријарске службе развијати на добробит верујућих, на добробит Русије.”

**Главни рабин Русије
Берл Лазар**

Нерадо постављаш питање – „на добробит верујућих у кога?“ Из овог писма следи да је код нас и њих стварно један те исти Бог. И рад на учвршћењу какве „религиозне духовности и њеног ширења на све веће слојеве друштва“ се спремају да спроводе?

И још, ако они хоће да нам представе да смо ми са њима једна заједница верујућих, онда зашто не признају нашега Бога него штавише, иступају и против Његовог

помињања. Глобални јеврејски он лајн центар Jewish.ru 20.8. 2007. је публикувао текст „Позиција ФЕОР по питању увођења у руске школе -Основа православне културе-, остаје непромењена.“ У тој публикацији, нарочито се подвлачи да „у Федерацији јеврејских општина Русије (ФЕОР) изражавају уверење да се предмет „Основе православне културе“ (ОПК) у руске школе неће увести.“

Значи они не прихватају чак ни нашу православну културу, а да и не говоримо о вери. Значи њихов Бог и наш Бог су различити. Они јавно одбацују нашег, а истовремено хоће да нас приближе своме. И ако ми пођемо путем на који нас они усмеравају, тада ће то бити пут нашег одбацивања Бога, зато што они стоје на том путу и вуку нас тамо.

Значи, морамо се дистанцирати од тога пута покривања туђој вери и свим силама се држати пута вере Христове, пута који даје истинску слободу. У посланици Галатима апостол Павле каже: „Тако ниси више роб него син; ако ли си син, и наследник си Божији кроз Христа.“ (Галатима 4,7).

Шта нам је важније: „Сачувати нашу веру православну у условима беспризорне духовне агресије или сачувати топло скретање пажње, толерантне односе са савременим јудаизмом зараженим духом Дановог колена? И наставити са ћутањем? А ћутање свештеника сад је велико зло. Ето, то је тај случај када се ћутањем издаје Бог.“

Као што је рекао апостол Павле: „А какву сагласност Христос са Велијаром? Или какав део има верни са неверником? И какво је слагање храма Божијег са идолима? Јер ви сте храм Бога живог, као што рече Бог: Уселићу се у њих и живећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.“ (2 Коринћанима 6,15 -16).

Свети Јован Златоусти у беседама на Другу посланицу

Коринћанима, објашњавајући ове речи каже: „Погледај како једноставне, а сасвим довољне речи користи апостол за одвраћање (Коринћана од јарма неверника). Није он рекао: „Кажоопштење у праведности са противзаконитостима“ него много жешће „са безакоњем“. Другим речима, није рекао „каква је заједница оних који пребивају у светлости са онима који пребивају у таму“, него је супротставио саме ствари међусобно супротстављене и које једна другу оповргавају, то јест светлости и таму. Такође није рекао „каква је сагласност између следбеника Христових и чеда ђаволских“, него - што још више разоткрива - супротност између Христа и Велијара, - јеврејским именом назвавши тог отпадника...

„Каква је заједница храма Божијег са идолима? Јер ви сте храм Бога живог.“ Смисао тих речи је такав: „Цар ваш нема ништа заједничко са ђаволом (каква је заједница Христа са Велијаром?) Ништа заједничко међу собом немају дела њихова. („Шта је заједничко светлости и таму?“) Зато, ни ви не треба да имате са њим (ђаволом) никаква посла... Даље је рекао: „Каква је заједница храма Божијег са идолима?“ И додао: „Јер ви сте храм Бога живог“, апостол је сматрао нужним показати сведочанство тога, желећи показати да те речи нису просто ласкање ... Какво он наводи сведочанство? „Уселићу се у њих и живећу у њима“ тиме показујући велику љубав према њима тј.-..., и бићу вам Бог, и ви ћете бити Мој народ.“ (3. Мојсијева 26,12).

„Због чега“, говори, „ти носећи Бога у себи идеш идолима, Бога Који нема ништа заједничко са њима? Да ли је такав поступак достојан праштања? Размисли, ко у теби

живи и обитава са тобом." „Зато изиђите из њихове средине и одвојте се, говори Господ, и не дохватите се нечистог, и Ја ћу вас примити.“ (2. Коринћанима 6,17). Није рекао: „Не чините нечистоте“, него је од њих прецизно тражио „да их чак и не додирују и не примичу им се“...Погледај, то и јесте награда за то, - удаљавање од нечистих и сједињавање са Богом. Али слушајте даље: „И бићу вам Отац и ви ћете бити Моји синови и кћери, говори Господ.“

На сајту Јереја Валерија Корењева је написана одлична девиза: „Храм Божији - Небесно острво на грешној земљи-“. Како би било добро да је тих острва у Русији све више. Тада нам никакав злоумишљени Дан не би био страхан.

У Откровењу св. Јована Богослова каже се: „Знам дела твоја, и невољу и сиромаштво - али си богат - и хулу оних који говоре да су Јудејци, а нису него синагога сатанина.“ (Откровење 2,9).

У преводу са грчког текста (The Greek New Testament 4th revision edition Stuttgart, 1994, 4. допунско издање Уједињеног Библијског Друштва, Штутгарт 1994), то звучи мало другачије.

Мени могу противуречити да је после револуције наша црква пошла на одређени компромис са безбожном влашћу да би сачувала себе. Да је тако, тако је, но чак ни тада се није тражило од јерарха да исказују пријатељске односе са рабинима пред телевизијским камерама, смућујући мирјане и изазивајући код њих сумњичавост. Једном нашем свештенику је пред камерама постављено питање о „Шулхан аруху“, а он је одговорио да све религије позивају на љубав. Па ако је свуда љубав, зашто онда подела на религије, зашто такве сложености, тада можемо и треба да прихватимо једну универзалну религију, као што је говорио рабин Рабинович. И ако је „Шулхан арух“ љубав, онда дај и

сами „Шулхан арух“. Каква је разлика?

Али, ако се код нас чују таква мишљења у духу Рабиновича, онда се намеће закључак да је управо он духовни лидер. И уопште, тако је лепо живети по систему „ни вруће ни хладно“: и мир и угодност и привилегије. **Али у том „ни вруће ни хладно“ животу, под руководством Рабиновича, нема места за Христа и за Његов подвиг у борби за веру и истину и Његово страдање на том путу.** Не говорим то у својству суђења, него у својству расуђивања.

Можда су зато они и дозволили свеопшту делатност цркве у Русији да би потом јавно показали да је њихова вера и наша једно те исто и да је код нас и код њих један те исти Бог.

Наше време је тако драматично, а духовна брана је као никад добила жестоке форме које ће се, судећи по плановима и дејствима колена Данова, неизбежно преточити у велики оружани сукоб. И већ само због његовог отклањања, црква мора прецизирати своју позицију. Па онда то место „доброг пастира који душу своју даје за овце“ може се изједначити са најамником... „коме овце нису своје“, који „види вука где долази, и оставља овце и бежи, и вук разграби овце и разгони их.“ (Јован 10,11-12).

И када дође време да се да живот свој за Господа, Отаџину и своје другове у рату који започиње Дан, неко може рећи: „Све је једнако, све је љубав. Боље да одем у другу веру да не бих ризиковао свој живот. Тако је угодније.“

У наше време појачаних завођења и нарастајућих тешких искушења да бисмо се спасили, нама је потребно што више „добрих пастира који душу своју предају за овце“ и које следећи Господа могу рећи: „Од оних које ми Ти даде, Ја нисам ни једну изгубио.“ (Јован 17,12).

Архиепископ Аверкије (Таушев) пише: „А сада у

преживљено нам, страшно време, циничног и љутог безбожја, ми као хришћани, верни Христу – Спаситељу и његовој истинитој цркви **не можемо не осудити, са великом одлучношћу, безбожнике и хулителје, љуте богоборце који стреме да у целом свету искорене веру Христову и разруше Цркву Свету, оскрнавивши нашу отаџбину и наругавши се нашим светињама.**

Не можемо ми, а не осудити и **све оне који сарађују са њима који их подржавају** и саучествују у учвршћењу њихове власти и самим тим им **помажу у њиховим адским замислима.**

Ми осуђујемо слуге надолазећег антихриста и самог антихриста...

Зар све те осуде нису грех забрањен Јеванђељем, како покушавају да нас убеди савремени паметњаковићи - **неохришћани, испуњени неком необичном „надљубављу“ и свеопштим „свепраштањем“?**

Нека не лажу они на Господа и на Његово Свето Јеванђеље!" (Архиепископ Аверкије (Таушев) Савременост у светлу Речи Божије. Речи и говори. Том 2. Отпушање грехова и тобожња хришћанска љубав и свепраштање).

Архиепископ Аверкије пише да се забрањује свака злоба и злурадост у односу на грехове ближњег на личној основи, али не и праведна, принципијелна, непристрасна осуда његових поступака, која не само да није противна јеванђељу него је обрнуто, чак неопходна да не би на крају крајева почели да се безбрижно односимо према добру и злу и да зло не би триумфовало у свету као последица тога.

„Због тога ти савремени пастири“, примећује архиепископ Аверкије, „чине велики злочин и боље би их било назвати лажним пастирима који под наизглед предлогом привидне хришћанске „љубави“ и „свепраштања“, свесно или несвесно уче своју паству толстојевском непротивљењу

злу“.

Какво страшно, непросвећено лукавство!

Какво уистину фарисејско лицемерје!

„Уопште никога и ни за шта не осуђивати“ - то је таква тенденција у модерном хришћанском друштву која само и хоће да постане слуга долазећег антихриста, зато што им је лако и комотно било деловати, спремајући околности у свету које су благопријатне за брзо зацарење њихових властелина.“

„Зар данас сваком савесном и часном хришћанину још не може бити јасно да је **„безусловно свепраштање“ потребно само непријатељу Христовом - антихристу да би људи коначно изгубили осећај разликовања добра и зла, да би се помирили са злом, радо га примили, а затим и самог антихриста, не помишљајући на борбу са њим?** То није ништа друго него лицемерно - фарисејско лукавство непријатеља који чека нашу погибију!“

Апостол Јован Богослов није позивао да волимо све духове, него је позивао да их разликујемо: „Љубљени, не верујте свакоме духу, него испитујте духове јесу ли од Бога; јер многи су лажни пророци изашли у свет. По овоме распознавајте Духа Божијега: сваки дух који признаје да је Исус Христос у телу дошао, од Бога је; а сваки дух који не признаје да је Исус Христос у телу дошао, није од Бога и то је дух антихриста, за којега сте чули да долази, и сада је већ у свету. (1. Јованова 4, 2-3).

Када нас позивају да волимо сваки дух и да се не противимо никаквом духу зато што сваки дух учи љубави, то је једнако прихватању антихриста и потчињавање његовом духу. Извртање вероучења старозаветних Јевреја, хазарски антисистем, чини енергичне покушаје да промени, привуче за своје потребе, не само хришћанство него и ислам, заменивши га хазарским неојудаизмом.

Кључне речи
које симболизују
те измене су: „**потчињеност, повиновање, покорност**“, то јест оно што је сугерисао поменути проповедник модернизованог ислама, Јусуф Естес. **Али баш те речи и јесу основа универзалне религије антихриста која све човечанство претвара у духовне робове Глобалног канганата.**

Баш због тога ми се сада морамо супротставити великом силом наше вере православне, пламеном љубављу ка Господу и безграничном надом на Његово милосрђе и спасење у служењу Њему и отаџбини.

Архиепископ Аверкије призива нас: „Одлучно се борите са пројавом сваке, макар и најмање пројаве зла и греха у својој сопственој души, немојте се плашити откривања и изобличвања зла свуда где оно у савременом животу себе испољава - **не због гордости и самољубља, него због љубави и истине. Наш главни задатак у ово лукаво време лажне бестидности - сачувати свецелу верност и преданост истинској јеванђељској Истини и Начелнику нашега спасења - тридневно васкрслом из гроба Христу - Животодавцу, победнику над адом и смрћу.**“

Њему морамо посветити живот свој, а ако затреба и дати га, супротстављајући се злу силом, у том смислу силом разобличења зла.

„Ви сте од Бога, дечице, и победили сте их, јер је већи Онај који је у вама неголи који је у свету.“ (1. Јованова 4,4).

„НОВА БОРБА“ ЈЕ НЕИЗБЕЖНА

Историјски задаци нашег народа

Мрежа у борби против поретка

Глобална мрежа Невидљиве Хазарије - то је постављена паралелно са оним видљивим међудржавним устројством, институције у сенци, која се муњевито материјализује, добија реалне геополитичке контуре, усисавајући крхотине растуриених држава коју су Хазари разорили. У процес материјализације увучен је огроман број хелијица глобалне мреже која се специјализује у испуњењу одређених задатака: политичких, економских, војних и религиозних.

До антихристовог доласка мрежом координирају три центра - **Трилатерална комисија, Билдербершки клуб и Савет за међународне односе.** Њихов крајњи циљ је стварање глобалне империје, градња Трећег храма и довођење на власт антихриста као јединог владара. После доласка антихриста, те структуре ће се трансформисати из владе из сенке у његову реалну владу.

Та глобална секта се бори против хришћанства, државности и породице, то јест против свега онога што је засновано на поретку који има исход и стремљење ка једном центру власти - ка Богу.

Мрежа је уперена на рушење хијерархије путем њеног уситњавања на много ситних хелијица, ситних хијерархија, кроз идеологију борбе за етно суверенитет и кроз одустајање од јаке централизоване државности, кроз укро-

рењивање многобоштва и идолопоклонства у виду идола потребних за приземне страсти. Задатак мреже је да изврне хијерархију која има један центар по вертикали навише у хоризонталну установу која има много ситних јерархија (хелија), сваку са својим центром управљања. Те установе са много ситних хијерархија зовемо плурархијама. **Мрежа** јесте **плурархија** коју одликује пуно центара управљања, то јест полицентрично управљање.

Мрежа је продукт распада хијерархије која је изгубила везу са Богом.

У слабој држави која је изгубила везу са Богом, мрежа разлаже хијерархијске структуре у целом простору државне делатности. **На физичком нивоу**, у сфери привреде - путем њене приватизације и избацивања државе из ње. **На менталном нивоу**, у сфери политике - путем распиривања борбе за етно суверенитет у циљу комадања државе и путем војног слабљења армије у циљу њеног лишавања могућности да заштити државу. **На духовном нивоу** - путем стварања секти и идолопоклонства, растакањем унутар црквене традиције: свакојаких слабљењима у сфери православног богослужења, насађивањем, прикривањем и попустљивошћу за свакојаке пороке у духовништву...

Мрежа - плурархија, то је етапа у рушењу хијерархије, која је постојала у форми традиционалне државности, монотеизма и могамije. То је етапа стварања ситних протектората или псеудодржава. То је етапа преласка на полицентризам и поклоњења разним идолима. То је етапа преласка на полигамију са допуштеношћу постојања неколико неофицијелних веза са разним партнерима. Такав привремени суживот не подразумева рађање деце.

Али мрежа није баш чврста установа, зато што и уз сву греховност и распад на етапе мреже, код људи још увек, у дубини душе постоји сећање на Бога, памћење божанске

хијерархије (Божанског поретка). И мрежа то посматра као опасност повратка људи на поредак. Зато мрежа чини све да би избрисала то памћење.

Зато разрушивши поредак она почиње да гради антипоредак, антихијерархију која претпоставља не само брисање памћења о поретку него и борбу против њега. Зато мрежа гради **супротну хијерархијском поретку - антихијерархију - жестоку централизовану установу са центром управљања не од врха него од дна из пакла. Ако се на врху хијерархије налази Бог и она стреми управо њему, онда је извор власти у антихијерархији антихрист.**

Хазарски каганат је био класичан пример мреже. Ако су се хијерархијске државе формирале, чак и у условима многобоштва на основи стремљења ка „невидљивом Богу“, а потом обраћења Њему, то каганат од почетка није имао таквог стремљења. Штавише, каганат је одмах био формиран од стране Дановог колена које је преузело руковођење хазарима и створен је на темељу поклоњења Ваалу и златном телету. У каганат је био уграђен духовни набој антирархије и антихриста. Систем управљања у Хазарији је био мрежни, плурархија у виду стварања два центра управљања (каган и цар (бек)).

После пада видљиве Хазарије, по том мрежном моделу формирала се Невидљива Хазарија која је сачувала тај исти духовни набој антихијерархије и антихриста. Тај набој је био њен главни покретач и коначни циљ који сада изгледа тако близак колону Данову.

Заузевши контролу над владама традиционалних држава, они тамо успостављају хазарски модел два или неколико центара управљања, претварајући их у мрежне псеудодржаве - спремне за блок Глобалног каганата.

Руководство глобалне мреже Невидљиве Хазарије

обједињено је међусобним, па у том смислу и родбинским везама. На тој породичној основи дејствују финансијски кланови, као нпр. Ротшилда, Рокфелера, Моргана, Варбурга итд. Они стварају транснационалне банке (ТНБ) које делују паралелно са транснационалним компанијама (ТНК) чијој разноврсности служе приватне војне компаније (ПВК).

Те структуре својим везама су тако испреплетане са политичком елитом мрежних псеудо држава, које они сами финансирају и доводе на власт, успостављајући над њом контролу и претварајући је у политичку елиту Невидљиве Хазарије.

Односи са спољним и унутрашњим Западом

*Борба са Западом је једино спасоносно средство...
За оздрављење наших руских културних неуроза.*

Н. Ј. Данилевски (1822-1885)

Први неизбежан избор који мора направити наша власт јесте удаљити се од Запада и почети у екстерном року градњу војно-стратешке коалиције не само на многостраној него и на двостраној основи. Мора се надокнадити изгубљено време, многе године које смо изгубили на то, да би на крају, на своју штету, по цену живота милиона наших људи, угодили Западу који је већ тада почео припрему за наше оружаном уништење.

Преговори и некаква правдања пред Западом на прагу рата су потпуно бескорисни, глупи и опасни. Ми никада нећемо измолити поштеду од њих. То је исто као водити преговоре са Хитлером 22. јуна 1941. године. Они нас неће послушати и ми само губимо драгоцену време.

Ми смо допустили Западу да уведе међународне

снаге на територију Грузије, а они себе још зову посматрачима. Али то све није тако безопасно као што изгледа него је веома опасно за Русију. Јер те снаге нису ништа друго него покриће за оружану експанзију НАТО-а.

Они то чак и сами признају. Тако је 8. марта 1998. године амерички сенатор Мич Маконел, бивши председник поткомитета Сената за иностране послове изјавио да је он спреман да прихвати разматрање предлога Клинтонове администрације за комплетирање **миротворних или посматрачких снага ОЕБСА** од 1500 америчких војника, ако буде постигнута политичка сагласност о статусу Нгорно - Карабаха (31. март 1998. стенограм Комитета за иностране послове при комитету асигновања Сената САД под предњаштвом сенатора М. Маконела по каспијском енергетском програму, Вашингтон).

По мишљењу америчких експерата, те речи су веома важне и сигнализирајуће, јер је то прво јавно публикување изјаве официјелног представника САД-а који се односи на спремност САД да разматра питања око слања америчких војника у регион Кавказа.

То исто се може рећи и за снаге за **брзо реаговање ЕУ, чији је главни циљ обезбеђење узајамног дејства са војском НАТО-а.**

Сад смо ми сами дозволили Западу да оствари ту своју давну машту о интернационализацији конфликта и увођења тамо оружаних снага.

Ако се први избор тицао спољнополитичке ситуације, односа са **спољним Западом** (тј. са **спољном Хазаријом**), то је други избор који треба да направи наша власт, повезан са односима ка **унутарњем Западу** (тј. ка **унутрашњој Хазарији**).

Није тајна да у Русији постоји моћан лоби западњака - атлантиста који су нанели велику штету земљи. Није тајна да многи од њих заузимају високе и утицајне положаје

у власти. Сачувати их на тим позицијама значи подврћи претњи нашу безбедност у ситуацији могућег рата. То би нас коштало пораза и колосалних жртава. **Зато се од утицаја Запада на власт, власт мора ослободити.**

Јуриј Бондирев у тексту: „Рат, суверенитет и десетогодишњи дефолт“ (18.8.2008) пише: „Покрети у сферама дипломатије и војне градње на парадоксалан начин остају у валијућој противуречности са читавом економском политиком земље.

Како је то могуће? Можемо поставити и друго питање: а да ли је могуће другачије, ако на свим кључним местима у привреди остају сви они који су са неподељеним ентузијазмом продавали нашу земљу „стратешким партнерима“ до настанка ере „устајања са колена“?...

Како човек који је од краја 1993. до краја 1995. године био члан Савета федерације, а такође од 1995. до почетка 2001. године у Министарству финансија Русије може сведочити: то је био период, пре свега, невиђене у историји, пљачке државе, при чему је **грабљење организовала сама највиша власт државе.**

Кадрови све решавају у интересу државе и народа, онда када се они не налазе у служби противника, ако њихове породице не живе на тој територији, ако се њихови, не мали рачуни не налазе у банкама непријатеља. Ви се плашите да не изгубите ваше виле, јахте или новац? Отпутујте на запад па му служите на месту, не одвајајући се од касе. Ми не желимо да видимо агенте утицаја и диверзанте у руководству наше земље када се решава питање живота или смрти народа и државе.

Ако један од наших министара, како се прича, проводи рано јутро са саветницима, да би затим за викенд отпутовао породици која живи у иностранству, онда зашто га тако мучити. Отпутуј и живи са њима стално, а не час тамо, час овамо. Пара имаш, судећи по свему, ако можеш сваке недеље летети за иностранство као што ми идемо на

дачу у Подмосковље. Русији ви нисте потребни, напред и са песмом расипајте тамо покрадено, сразмерно свом труду.

Када замирише вруће, сва та шуша ће ионако стати у ред на граници, као пацови са брода који тоне. Нека иде што је могуће пре, да би спречили што је могуће више беде и губитака.

Следећи проблем је однос са привредним властима. Она је најтешњим везама просто испреплетана са Владом. Овде се такође мора направити избор у корист **привредног суверенитета Русије**, у корист ослобођења од његове колонијалне зависности.

Јуриј Болдирев у поменутом тексту пише: „Важна ствар која је чинила суштину тадашњег процеса било је планомерно и неповратно (по замисли и усмерености дејства) потчињавање руске националне привреде интересима Запада, пре свега САД-у.

За наше „играче“ главни је био процес пљачкања, користи, а што земље неће бити или ће постати апсолутно зависна, за њих је то споредни ефекат; плата за оно што Запад „не примећује“, замена тржишне привреде свеопштим грабежом. За Запад, па и за САД, главни процес без сумње је предаја од стране „староседелаца“ своје земље, пре свега њених природних ресурса, притом у бесцење, буквално за бисерну огрицу или ватрену воду...”

Успостављање економског суверенитета биће веома тешко, непријатељи Русије су учинили све да би ту колонијалну зависност створили, чак и у критичним стратегијским гранама и областима. Али у тим условима ми немамо другог избора. Ако ми хоћемо да сачувамо државу, ми морамо поћи на тај корак. Да, биће тешко, да, биће драматично, али у супротном случају неизбежно је уништење и смрт.

Власт мора да направи тај избор пре свега због себе (са ким је она) и да све објасни народу. Ако она буде

искрена, без обзира на све накнадне тешкоће, старајући се да покаже уважавање ка њему и бригу о њему, он ће све схватити, све истрпети и изнети. Ми сада имамо власт за себе, народ за себе. То није нормално. Власт мора општити са народом, обраћати му се, а не узносити се над њим у режиму слободног лета.

Курс на одустајању од политике учвршћења државе у привреди који је сада власт предузела је штетно и изузетно опасно у садашњој ситуацији. На сајту РСПП публиковане су тезе Александра Шохина на конференцији „Ренесанса капитала“: „Русија: у власти преуређења“. На првом месту тамо је написано: „**Руском бизнису није потребна суверена привреда.**“

Па онда њему ни држава није потребна, да и не говоримо о народу. Власт онда мора направити избор на кога ће се она сада оријентисати у условима претње рата: на тај исти бизнис, коме није потребна суверена (вероватно је потребна колонијална) привреда или на народ.

Политичка власт не треба дозволити да руковођење и управљање у држави врши економска власт, власт приватног капитала, оријентисана на Запад, то јест на непријатеља.

Политичка власт увек, а у овим околностима посебно, мора бити изнад економске власти, мора штитити народ од јаких и безобразних.

Експерти саветују: „Ми смо под утицајем и притиском капитала смањили порез нафташима. Они сиромашци пострадаше.“ Наводе податак да је чист добитак нпр. Лук Оила у првом кварталу 2008. године чинио 3,163 милијарде долара. До краја године очекује се петнаест милијарди, што је једнако буџету Белорусије и само три пута је мање од буџета Украјине која има четрдесет шест милиона становника.

Сада је потребно, у интересу обезбеђења наше

одбрамбене способности и безбедности, а не ради угађања властима, повећање опорезивања нафтних деривата, са циљем прерасподеле нафтних пара на осталу привреду, па тако и за војне потребе.

Ми морамо бити спремни на то да сви руски улози у иностранству буду у сваком тренутку заоштрења односа са Западом, присвојени од стране Запада. Та конфискација тицаће се не само државних улога него и приватних. Баш са том конфискацијом почео је рат у Ираку. И за то треба бити спреман.

После догађаја у Осетији, Дејли Телеграф је објавио: „Да би спречио даљи реваншизам, Русима се не сме оставити никаква илузија у то да за тим следи замрзавање њихове активе на Западу. Дипломатска изолација и налагање финансијских хапшења, то је најбољи начин обуздавања злослутног покушаја успостављања њихове старе сфере утицаја.“

Осим тога, постоји још један велики проблем који тера власт да направи избор.

Судећи по неким причама ми немамо јединствен приступ у руководству земље. Колико се може просудити, постоје два табора; државнички и тржишни. Тако је потпредседник РСПП Игор Јургенс у интервјуу агенцији Ројтерс директно изјавио да Димитриј Медведев води „тихи рат“ са сарадницима жестоке линије. Ако „Медвед“ не створи у тој борби коалицију, он ће изгубити као и неки бивши реформатори у руској историји. Ако он успе да направи потребну коалицију, он ће победити.“

У интервјуу „Ројтеру“ Медведев је рекао: „У садашњем тренутку, са моје тачке гледишта, нема никакве потребе за јачањем државе у привреди. Држава није за то заинтересована. Напротив, ми продужавамо политику приватизације реда „актива“ који је почео још пре 10 година.

На 12. санктпетербуршком привредном форуму, близак сарадник Медведева, први потпредседник владе Игор Шувалов је промовисао надолazeћи отклон државе из економије.

Економска власт је ликовала.

Но, то је једно крило власти. Друго крило стоји на другим позицијама. Његово схватање је на том истом форуму изразио Сергеј Иванов: „На датој етапи ми не можемо и не смео одустати од одлучујуће улоге државе у стварању националног иновационог система... Само држава може обезбедити комплексност и избалансираност тога процеса... Расходи на истраживања и разраду, на рачун сопствених средстава предузећа приватног сектора, били су и у догледној будућности, биће мизерни.“

То је лоше када у власти, у управљању државом нема јединства. „Свако царство које се раздијели само у себи, опустеће и сваки град или дом који се раздијели сам у себи, неће се одржати.“ (Матеја, 12,25).

И ако власт хоће да се удаљи из привреде, онда ко ће организовати одбрану и заштиту државе и народа од агресора у условима наступајућег рата? „Лукоил?“ Или можда „Коноко Филипс“, а можда и нешто чвршће као „Карлајл група“, заједно са „Буз Алел“. Списак пожељних може се продужити зависно од свачије маште.

То јест, ако се држава не буде бавила мобилизационом привредом у условима рата, тада ће је позајмицама непријатељ учинити потпуно демобилизацијском. То јест, у садашњим условима, удаљење државе из привреде значиће потпуни пораз и уништење руске државности.

Власт мора направити два избора - у корист контроле над привредом, у корист очувања привредног суверенитета и обезбеђења одбране у условима рата и у корист достизања јединства руководства земље. До раздора, у овом критичном тренутку не треба да дође.

Догађаји у Осетији показали су да је армија једина снага у нашем друштву која делује ефикасно и јединствено, заузимајући апсолутно државну позицију и која је спремна гинути за народ и државу.

Постоји дисциплина која се зове војно и државно управљање. Мене је увек чудила та подељеност. Како то, ако је нешто војно, оно је и у саставу државе. А сад мислим, можда је и добро што је одвојено. Ако се државна власт удаљује од државних функција, онда ко ће остати, ко ће до краја бранити ту исту државу и тај народ, најдржавничкији народ на планети.

Јер, који је главни циљ строитеља новог светског поретка у току рата? Уништење државности у свету (чијим се главним упориштем данас сматра Русија), а затим на развалинама те државности, постројити то исто царство антихриста. Али државност се може уништити на разне начине. Може војним, а може и мирним путем, **бодрећи државну власт да предаје државу недржавним и ненационалним структурама, којима држава само смета и који су заинтересовани за њено уништење.**

Наша економска власт или олигархија не доживљава Русију као своју земљу. За њих је то привремена станица из које они активно сливају средства у свој џеп или тачније у иностране банке.

Они неће учествовати у њеној заштити у тешким тренуцима. Они ће се у најбољем случају бацити у бекство, а у горем случају даће све што је могуће агресору, добивши за то одговарајућу награду.

Како пише Сергеј Шатириов, први заменик председника комитета Савета федерације руске федерације за индустрију: „На једног становника наше земље долази 11,7 путних јединица светских ресурса! Свако од нас је шест пута потенцијално богатији од Американца и 17,6 пута богатији од било ког Европљанина.“

Па у чије џепове иде то богатство и ко је осудио на-

род на сиромашно живљење? Ко живи на рачун страдања и лишавања народа, осудивши га на изумирање?

Узимајући у обзир ове околности, наша власт мора направити избор у корист са једне стране, национализације, а са друге стране, не плашећи се те речи „денификације“ економске власти у земљи.

Рачунајући на тесне везе наше економске власти са Западом по питању бизниса, њених банкарских рачуна и места живљења, она је апсолутно зависна од Запада и он ће је сигурно уцењивати за своје интересе, а она ће бити спремна на све врсте злочина, само да би сачувала своју нагробљену имовину.

У вези са догађајима у Осетији, Дејли Телаграф је написао: „Једна од заблуда Запада у односима са Русијом јесте неспособност да се схвати колико је за Русе важан свежањ рубалја. Можда њихова спољна политика и личи на некадашње Стаљинове навике, но на тој сличности се све и завршава. Када би замрзли сву руску активу, у границама своје јурисдикције - од некретнина на Азурној обали до фудбалског клуба „Челзи“ и поострили емиграционо законодавство у односу на грађане Русије, било би интересно како би се они осећали?“

Јури Болдирев у свом чланку „Рат: збијмо се у редове или ћемо опет завршити са шоуом?“ од 8. новембра 2008. године, поставио је овакво питање: „Када дођеш до ствари, до поимања свих скривених полуга и циљева не само те агресије, него и комплетне политике тих „суверених“ држава као што је Грузија, нама се показују ти „сиви кардинали“ (то је код Руса појам за хладног, безличног човека - опаска преводиоца), такозваних „обојених револуција“, све сами бивши амерички војници и агенти који раде у међународним „добротворним“ фондovima; говоре о механизму припреме кадрова у САД-у, типа Сакашвилија и Јушченка. Све је јасно и логично. И што је важно, и праведно. Зашто ту испуштати из вида да су **тачно по тим рецептима и механизмима,**

ти исти „сиви кардинали“ владали комплетном националном економијом Русије, у време „дизања са колена“ па и дан- данас владају привредом земље која је практично у рату?“

К. Победосцев је својевремено указивао на три претње за Русију, која се откоптрљала од национално оријентисане православне монархије на оријентацију на Запад – „зло парламентарне владавине“.

Као прво, Победосцев је упозоравао на опасност утицаја Запада на привреду Русије: „Маса иностраног капитала је велико зло, које прети бедом у међународној политици“.

Као друго, та страна имовина је почела привлачити парламентарце, сенаторе, чланове државног савета који су „бестидно мешали личне интересе са државним, трпећи као руководиоце акционарских друштава, оне који им омогућавају стицање великог капитала.“

И на крају, као треће, као последица тога изникло је златни маљ међународног капитала који је дозволио спољним силама Запада да се угнезде у парламентарно руководство и заврбују своје агенте за уништење руске државности. Победосцев се огорченошћу говори о неопходности „предухитрења несавесне игре неких страних сила... Бог зна чија лукава рука усмерава, чије паре снабдевају наше злоделце, људе без разума и савести, које одржава дивљи инстинкт рушења, изrade лажне цивилизације, који се шире као епидемија.“

Те три претње, на крају крајева, постале су, најжалост, главни узрок револуције. Њихова појава повезана је са

ницањем предреволюционарног расположења. Хазарски Запад је у резултату остварио своје рушилачке циљеве и реализовао један од најмонструознијих покушаја реванша Невидљиве Хазарије Русији.

Све то је довело до успостављања хазарске националне диктатуре, која је створила тако моћну мрежну организацију, праву машину за уништење, или још тачније геноцид над нашим народом, којој се могла

супротставити само национална диктатура.

Рат у Осетији је можда први пут са тако огољеном оштрином показао неопходност успостављања у Русији те исте националне диктатуре о којој је пророчки писао Иван Иљин у свом делу „Наши задаци“: „Када после пада болшевика светска пропаганда убади у сверуски хаос лозинку: „Народи бивше Русије - разједините се!“ -то ће отворити две могућности: или ће унутар Русије изнићи руска национална диктатура, која ће у своје руке чврсто зграбити узде власти и угасити ту погубну лозинку и повући Русију ка јединству, пресецајући све сепаратистичке покрете у земљи; или ако таква диктатура не изникне, у земљи ће почети хаос, премештања, одмазде, погроми, незапосленост, глад, хладноћа и безвлашће. Тада ће Русија бити захваћена анархијом и предаће главом себе, својим националним, политичким, војним и верским непријатељима.“

Нажалост, када је била бачена лозинка на рачун разједињења, власт је заузела антируска, антинационална, хазарска диктатура са свим последицама које су из тога произашле. И почео је управо онај процес на који је упозоравао Иван Иљин: полагамо, десетлећима, ми ћемо скупљати отпале или одељене чланове државе.

Свако ће са суседима повести дугу борбу за територију и становништво, што ће бити једнако рату у оквиру Русије... Нове државе ће за неколико година постати сателити суседних држава, иностране колоније или протекторати... федерацију нико неће ни спомињати, а узајамна запенушеност неће им дати да дају предност сверуском обједињењу у односу на иноземно ропство.“

То је баш та ситуација коју имамо данас.

Подељени народи у расчлањеној империји осуђени су на бесконачне ратове, крв хаос и ропство. Зашто наши народи, некада јединствене државности, која их је чувала од беда, морају признати њен распад као легитиман акт. Јер, од самог почетка је то била апсолутно злочинска операција коју је спровела Хазарија.

На сајту КМ.РУ, 6.12.2007. са позивом на cursorinfo.co.il, били су публиковани фрагменти говора премијера Израела Јехуда Олмерта поводом обележавања четрдесетогодишњице почетка борбе за емиграцију Јевреја из СССР-а у Израел. Како се види из иступања Олмерта, управо борба Хазара против СССР-а је и била „главни елемент распада совјетског режима“.

„Делатност бораца за омогућавање одласка у Израел и њихово херојско противљење покушајима власти СССР-а да их заустави и ућутка, изазвали су широку резонансу у јеврејским општинама у целом свету“ - оценио је Олмерт. „Многобројне демонстрације, одржане у целом свету, а такође и протести, изјаве многих влада са Запада, оствариле су притисак на совјетски режим и приморале га да олакша процес добијања права на излазак“ - продужава своју мисао израелски премијер. „То олакшање је доказало

активистима - адвокатима и другим заштитницима режима у СССР-у да чак и ако је немогуће победити систем на кој етапи, **он се може расклинати и приближити крају**. Тако је борба за путовање у Израел постала **главни елемент распада СССР-а**", подвукао је он резултат свог излагања.

Из овога следи да се циљ Хазара састоји у томе да подрије и приближи крају и на крају растури Совјетски Савез, нашу државност. И то они изјављују на јавним наступима. Безобразлук без граница. И после тога они врште да су њихове браниоце незаслужено хапсили. Тако, ви сте сад сами признали да сте се бавили антидржавном делатношћу, а у свакој држави то је кривично кажњив злочин за који следује, извините, затвор. Ако би сада у Израелу неко почео „расклимавање и приближавање крају“ вашег хазарског система, да ли бисте га ви због тога помилвали по глави и наградили орденом? А код нас, у време хазарске надмоћи у власти, и по глави су миловали и ордењем награђивали. Тако да без обзира на ваше злочине, ми смо се према вама односили чак и милосрдно. Јер сви ти ваши хазарски злочини носили су не само антидржавни него и антинародни, антируски карактер. Колико страдања и крви је донело нашим народима то ваше растурање земље. Жртве за те постосовјетске године мере се милионима. Ко је то, макар једном чуо да је неко од Хазара због антируске и, у суштини, екстремистичке делатности отишао у затвор? Нико. А за супротстављање хазарском екстремизму бацају у затвор и на други период. Тако је велика трагедија распада совјетске империје коју су изазвали Хазари прошла некажњено и они се сада тиме цинично поносе, смислајући нам будуће рушилачке планове, којих се такође Олмер дотакао у свом говору: „Операција за отварање затворених врата у СССР-у је доказала да ништа не може одолети снази нашега јединства. Све што треба сада да урадимо јесте да уперимо ту громадну силу, заложену у овом народу, у будућност, за достизање важних и не мање достојних циљева од борбе за репатријацију у Израел, и за те циљеве се морамо борити исто тако непоколебљиво.“

Али, пошто су Хазари одувек имали два главна ци-

ља - уништење Свете Русије и довођење на власт антихриста, онда ништа добро из те спремности за ту непоколебљиву борбу не треба да очекујемо. Та борба је наша свој израз после распада СССР-а у агресији против Југославије и Ирака, као и у организованим антируским револуцијама које су Хазари организовали у Украјини и Грузији, у дестабилизацији прилика на Северном Кавказу, у жељеном слабљењу наше привреде као и у припреми и активном учешћу у рату у Осетији. **Хазари воде енергичну припрему за уништење Русије.**

Са тим у вези, активирали су хазарске вазале, САД и ЕУ, чији су представници јавно и официјелно потврдили своју умешаност у планирани и намерни распад СССР-а. И сама госпођа Тачер, и сами господин Талбот. Они су у ствари рекли „да су они планирали и организовали тај распад.“ Они и не скривају то да су за реализацију тих циљева довели на власт банду својих штићеника, или другим речима, издајника своје отаџбине и лакверног народа свога, који су потписали Беловежски споразум, упркос вољи народа израженој на референдуму по питању очувања заједничке државе. И народ је био бачен на хазарски жртвеник са кога су потекле реке крви, као последица распадом изазваних братоубилачких ратова.

Такве реке ливе су се и после распада Руске империје, коју су Хазари растурили користећи своју главну девизу „завади на владај“. Тада је растурање ишло по основу политичког и класног сукоба који су инспирисали Хазари. Сада је основни разједињујући принцип постао национални принцип. Али у оба случаја (и то подвлачим) неизбежна последица распада био је грађански рат. У периоду револуције борили су се црвени против белих, потом у наше време, објавивши себе угњетеним, борили су се, и продужавају да се боре против оних које сада зову угњетачима, јер им је тако наређено.

У резултату, ми видимо бесконачна страдања народа који су некада живели у једној земљи, чије је јединство њих спасавало од братоубилачког рата и која их је усмеравало на обједињеност снага у циљу спасилачког учвршћења

царске државности.

За потписивање Беловежског споразума, Хазари су изабрали такве који су у свом отпадничком, ропском лакејству, плус пијанству, једва схватили шта се заправо дешава и шта они раде.

Кримски политиколог Василиј Цапа са неверицом саопштава: „Страшна ствар, јер у моменту потписивања Беловежског споразума о преустројству СССР-а, Русија је морала добити Крим назад. Колико је мени познато, из речи украјинских експерата - учесника тих историјских догађаја, **украјинска делегација на челу са Леонидом Кравчуком, чак није ни претендовала на тако неоспорну чињеницу.** Украјинци су били радосни и тим степеном самосталности који је произилазио из уговора. Но, **Борис Јељцин није волео Крим, он је волео да летује у Сочију.** И слично недалековидом Хрушчову, у раскошном маниру предао наш Крим Украјини. Тим више, што се Кравчук клео у вечно пријатељство и вечно војно-поморску базу Русије.“

И ето, сада ту бесмислицу треба да признамо као законити акт стварања државе - протектората Хазарије, на рушевинама бивше империје? Мени ће противуречити да су се тамо већ накупили свакојаки уставни и други правни акти. И потпуно исто као са Руском империјом када је изворни документ био фалсификован, исфабрикован, то јест био је обмана.

Сада, користећи ту обману, наше народе хоће да сукобе у грађанском рату за међусобно истребљење. Зар наши народи хоће да учествују у том ужасу свеопштег жртвоприношења хазарском идолу Молоху? Само самоубице и патолошки типови одговарају потврдно. Одговор свих осталих биће одречан. Значи, већина неће самоубиство. Но, крвопролиће ће бити неизбежно, јер ће хазарско Даново колена које је оријентисано на смрт и рат и које контролише своје протекторате на постсовјетском пространству, почети неуморну производњу рата и смрти. Природа им је таква.

Нема одступања - иза је Света Русија

Излаз је један. Ако ми нећемо тај сценарио, морамо се вратити ка јединој јакој државности у оквирима које се нивелишу судари националних гордости и територијалних претензија. Мора се читко јасно рећи да треће могућности нема.

Како наћи излаз? Како каже пословица, излаз је тамо где је некад био улаз. А улаз је био, кад је бандитска политичка формација хазарских најамника (Хазари историјски ратују уз помоћ најамника) потписала Беловежски споразум. Шта се тада догодило? Били су проглашени територијални суверенитети по националном обележју, у физичком пространству бивше совјетске империје. Били су проглашени политички суверенитети у њеном политичком пространству. И на тој основи битке за територију и политичку власт, нас хоће да гурну у рат. Али ми то нећемо, нећемо да будемо овце које хазарски вукови у овчијој кожи воде на клање. Нећемо, зато што они нису могли прорезати границу у нашим душама. Значи, духовно пространство наше империје је још увек слободно. И у том духовном пространству може да нас заштити постојање империје. И објединиши се у њему ми ћемо моћи пронаћи себи заштиту. Одатле ће бити пуштен импулс, за нас спасоносан, који обједињује империјалне процесе и у политичком и у територијалном пространству. Политичко - бандитска формација у Беловежу је физички изашла из империје у разједињеност и нагнала народе у кавезе хазарских протектората. Наш задатак се сада састоји у томе да ми схватимо шта они желе да ураде са нама, духовно изађемо из протектората и уђемо у уједињење, у империју. То јест, да створимо стваралачко дејство, супротно рушилачком дејству каганата. Зато треба сами себи да кажемо: „Ја нећу више да живим у хазарском кавезу у који су ме угурали и одакле ће ме повести на клање. Ја хоћу да живим са другим народима, са браћом у јакој држави која је

способна да заштити моју веру и мене лично од хазарског ропства."

Треба сви и свако засебно да постави себи ту унутрашњу смерницу, која ће избацили моћан колективни духовни импулс и учврстити народе у духовном пространству империје, створивши тако чврсту платформу за њено политичко и територијално обједињење.

Протекторати нису државе. То су племена која су потпала под власт Хазара колонизатора. Прелаз на протекторат је повратак на робно-племенски поредак који је постојао на територији Русије у време Хазарије и захваљујући коме је она беспоштедно пљачкала и уништавала наше народе, све док се они нису ујединили и док се није појавила руска држава која је, на крају, уништила Хазарију. Тако и сада, Хазари су нас одбацили у тај давни период пре стварања државе, у жестоко време међуплеменских расправа када је хазарски каганат, користећи се тим, чинио својевољу и разбојништво на нашој земљи.

Они хоће да ми останемо разједињени, што значи слаби, осетљиви, подвргнути уништењу и неспособни да се супротставимо и заштитимо, а да би нас држали у том разједињеном стању, не дозвољавајући нам да прикупимо снагу за супротстављање хазарском колелу Дановом и доласку антихристовом, они провоцирају рат између нас. И треба рећи да, ако им то успе, онда је то због тога што ми нисмо прожети једном вољом ка обједињењу, без кога нема спасења.

Та вештачка творевина, рукотворени протекторати на постсовјетском простору, нису ништа друго него „кућа саграђена на песку“. Њихов пад ће бити неминован, са најтрагичнијим последицама за становништво тих територија. На то и рачуна Невидљива Хазарија. Њена светска влада коју чини колелу Даново, нада се да ћемо у пламену и крви међуплеменских ратова у које нас увлаче, ми престати да мислимо о спасењу душе, да ћемо се преморити и

исцрпети толико да бисмо изабрали ропско служење Глобалном каганату и његовом главном владару.

Историчар В. Кључевски упозорава да се „Историја мора знати не зато што је она прошла, већ због тога што пролазећи, није успела да отклони своје последице.“

Наша историја показује да, без обзира на, наизглед тријумфовање и баханалије компрадорске елите на власти, на одређеној етапи смутног времена у Русији ће се, Божијим Промислом, појавити нека мистична сила која ће почети са успостављањем стварања чврсте царске државности. О томе пророчки пише Иљин: „Русија неће погинути због комадања него ће започети успостављање читавог хода своје историје изнова. Она ће као велики организам поново узети у обзир скупљање својих чланова, ширећи се рекама и морима ка горама, ка угљу, ка хлебу, ка нафти, ка урану.“

У чему је извор те велике силе незауствљивог прерода наше државности? Ствар је у томе што је „Русија организам природе и духа“. Баш о ту, непоколебљиву и чврсту природу и дух, разбијали су се сви покушаји хазарског реванша.

„Тај простор не може живети једино горњим токовима речним, не владајући њиховим низијским током који утиче у море... Низије које хоће да заграде Русији излаз на море, треба да знају, да је овде реч о томе да треба истинито видети проблем континенталног размера и да не постављају препреке на путеве мирног развоја. **Бездушност и недалековидо је изазивати јачајућу Русију на нову борбу за њене сопствене куће, јер та борба ће неизбежно почети и биће сурово беспштедна.**“

Ето, та фраза Иљина „нова борба“ значи да је та борба већ не једном проходила и ми смо је „неизбежно“ почињали и били у њој „беспштедни“, и на крају крајева, као што се види из наше историје, побеђивали.

Ту исту мисао, средином двадестих година прошлог века израдио је и А. Деникин, који је био уверен да је „**државна веза Русије са њеним околним државама предодређена... Веза ће бити успостављена: пре или касније, добровољно или путем договора или насилно - царинском, економском, војном или наступом армије. И то ће учинити било која Русија – „црвена“, „роза“, „бела“ или „црна“...**“

Но, због тога је **неопходно** да би народ схватио циклично понављање, неизбежност такве борбе и неизбежност победе у њој, **да зна своју историју**, да би неутуђиво важан део тога идентитета био историјски идентитет. Схватајући то, наш противник је тај идентитет и историјску свест руског народа поставио за своју мету. И многобројне жртве тог информативног рата, које су се одигравале на бојиштима наше историје, седе и у својој неразумности, заборављајући на неизбежност борбе, говоре: „Зашто су нам потребне некакве територије или још боље, зашто се морамо за њих борити?“ Или још, предавајући се безнадежности и песимизму, заборављају на историјску неминовност победе у борби, тврде: „Непријатељ је сувише јак и ми му се не можемо супротставити.“

Таквим људима ћемо одговорити Иљиним речима: „Народна власт захтева од народа државно - политичке видике, који су у складу са размерама земље и државним задацима тога народа. Маломе народу, коме ништа не прети, довољан је средњи политички хоризонт...но амерички „изолациониста“ јесте кратковида неотесаност, а руски калужанин, који одбацује борбу за морску обалу на тој основи да „нама калушко море није потребно“, није способан за народно управљање. **Народ који не схвата свој историјски задатак, изгубиће и себе и своју културу.**“

Историја Царске Русије сведочи о томе да су руски цареви усмеравали своје напоре, пре свега, на добровољно

обједињење многобројних етноса у једну царевину без употребе војске. Рат се користио као крајња мера када нема других могућности.

Рат у Осетији је био баш таква крајња, изнуђена мера.

Клаузевиц у свом трактату о рату, написао је да је главни услов за победу у рату, нераскидиво јединство и узајамна подршка армије, власти и народа. Тешко је то бреме, али нема се куда одступити. Иза није чак ни Русија, па чак ни Москва, сада је иза Света Русија, **зато што је овај рат религиозни. Он је уперен на достигнуће духовних циљева - уништење традиционалне државности у свету и њеног главног ослонаца - Русије и грађење антихрстовог царства.**

И зато ми, уз Божију помоћ, морамо издржати до краја. И тада ћемо схватити речи духовника царске породице, светог Теофана (Бистрова), који је 6.2.1930. године написао: „**Имати негативна осећања према непријатељима Божијим и према непријатељима руског народа је природна ствар. Мрзимо Божије мрзитеље и мрзитеље руског народа не због њихове личне увреде нама, него због њиховог непријатељског односа према руским људима. Зато се морамо и борити са тим непријатељем. А ако се не будемо борили, онда ћемо због свога става „ни врућ, ни хладан“ бити кажњени од Господа. Он ће своју одмазду тада искалити не само према њима него и према нама.**“

И не губимо сада наду, чувајући у срцу пророчке речи св. Теофана: „**Десиће се оно што нико не очекује: Русија ће васкрснути из мртвих и задивити цео свет. Православље ће се у њој препородити и тријумфовати!... Велики старци су говорили да ће се Русија обновити, да ће сам народ успоставити православну царевину. Сами Бог ће поставити моћнога цара на престо.**“ (Духовник царске

породице, М. Издавач – Братство св. Германа Аљаскога, 1994).

Обратите пажњу да је у том пророчанству указано на водећу улогу народа у препороду Русије. Нашу улогу са вама. Та иста мисао потврђује се у још једном казивању св. Теофана, које наводи архиепископ сиракуски Аверкиј (Таушев). „Ја не говорим о себи. А то што ја чујем од богонадахнутих стараца, то и предајем... Господ ће помиловати Русију због преосталог малог броја истински верујућих. У Русији ће, говорили су старци, по **народној**

вољи, бити успостављена монархија, самодржавна власт - Господ је предизабрао будућег цара. То ће бити човек пламене вере, генијалног ума и жељезне воље.“ Духовник царске породице“ М. издавач братство св. Германа Аљаскога, 1994 године).

Ето колико је важна воља народа за заштиту и спас отаџбине - васкрсење Русије ће се десити, по речима владице Теофана и после тога ће се народ излечити. Народ ће се обратити покајању и вери.

Треба поново читати Тараса Булбу: „Не подиже се сва нација јер народ више није могао да трпи, подиже се сада да се освети за гажење својих права, за срамно потцењивање обичаја, за вређање прадедовске вере и светог закона, за срамоту нанесену цркви, за лоша дела туђих панова, за угњетавање, за унију, за срамну власт јеврејштине у хришћанској земљи, за све што је таложило и увеличавало одавно страшну

козачку мржњу... Свако зна како изгледа рат за веру у руској земљи. Нема силе јаче од вере... Чекајте мало, доћи ће време, доћи, видећете ви шта значи руска православна вера! Већ и сада осећају ближи и даљи народи да се подиже из руске земље наш цар, и неће бити на свету такве силе која му се неће покорити!... **Али, зар постоји на свету таква ватра, муке и таква снага, која би савладала руску снагу?“**

Сва историја Русије сведочи о томе да је спасење руског човека на руској земљи и његово земаљско благостање тесно повезано са његовим односом према Богу и према цркви. „Без Бога ни до прага“, „Ван цркве нема спасења“, - те свете завете оставили су нам наши преци који су створили и током векова очували велику руску царевину, сада растурену на делове од стране њених спољних и унутрашњих непријатеља.

Али ми не памтимо само то како су у смутна времена инородци управљали Кремљом, него и то како их је отуда изгонио руски народ под вођством својих духовних и војних вођа.

И сада, да бисмо стекли националну независност, достојну наше историје, ми морамо схватити да нас може учврстити само православље и црква. То је историјска чињеница коју не треба доказивати. Јер економске, финансијске и војне силе, способне да стану у заштиту народа од његовог даљег угњетавања, данас су још увек, очевидно, жестоко зависне од тзв. западних партнера чији су интереси одавно и свима познати. Зато је наша главна нада и уздање једино у Бога. Но и Он, без наше жеље, без наше воље, неће нам почети помагати. Он чека од нас, макар и ситна, дела по питању спасавања отаџбине. А најмањи али неопходни, општи посао, биће наше поимање сопствене греховности и покајно обраћање Богу.

Да, многи од нас носе у сопственој души тешки терет атеистичког васпитања. „Човек - како то гордо звучи“

и односи се према себи као последњој инстанци - свако је сам себи Бог! - А према религији се односи као према некој фолклорној занимајци...

Шта је то, или тачније, ко је то што нас омета да признамо постојање Онога Који нас је створио, и са нама свет који нас окружује, Који је свеомогућ и Који држи све у Својој десници. Но, сутра ће можда та реалност бити призната из страха пред смрћу или онога који стоји пред неизбежним страдањем. Беда ће доћи изненада и постаће јасно да је неповратно изгубљено време да би се припремило за њу, да би се умањиле њене последице, и доћи ће, доћи, закаснило кајање...

Шта треба радити?

Прво: променити што је могуће више вектор свог животног устројства, интереса и стремљења, са особито корисних и личних у корист патриотизма и љубави ка свом народу. Живот егоисте - прагматичара се као правило завршава ништавно: плашљивомшћу, издајом и обманом. Данас је дошло време жртвовати се за учвршћење духовне оградe наше заједничке куће - Русије.

Не партијско јединство, не уско корпорацијске или родбинске везе, него, општенационално јединство на нивоу духовног, религиозног, оградите нас и на личном и на друштвеном плану од националних потреса и беда. И овде је камен темељац у цркви, наш однос према цркви као Богоустановљеном сакралном институту од кога умногоме зависи и наше лично и државно благостање.

Друго: почните живети црквеним животом који је за душу исто оно што је за медицину лечење и за тело лек, па ћете онда већ за месец - два осетити ту исту силу која је у свом савршенству померала планине и чинила чудеса.

Из пасивног режима „ла шта да се ради“ ми морамо прећи у активни режим унутрашњег духовног дејства, истински људског живота који нас разликује од бесловесних животиња.

Ако почнемо духовни живот, Господ ће нам дати и зреније да видимо све онако како јесте у стварности, даће нам разум, силу, храброст, и учврстиће нас у јединствену војску. И већ учвршћени јединством вере ми ћемо добити и националног вођу и јединствено верујуће руководство за дејствовање и већ тада ће свако на свом месту схватити шта треба да ради. **Тада у души више неће бити страха и малодушности** и лакше ће се ослободити од страсти и навика.

Благодарумност наша треба да живи дисањем непрекидне молитве за спас и очување земље руске и нашег народа који је много згрешио пред Богом, али и у искреном покајању припао Њему. „Символ Вере“, „Оче Наш“, „Молитва Исусова“ и „Живи и помози“ - нека постану наше главно оружје и средство учвршћења на заједничком послу препорода руске православне империје као и речи Самога Господа речене његовим ученицима: „**И ја вам кажем: Иштите и даће вам се; тражите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се. Јер сваки који иште, добија; и који тражи, налази; и који куца, отвара му се. Који је међу вама отац од кога ако заиште син хљеба, да му да камен? Или ако заиште рибу, да му место рибе даде змију?**“ (Лука 11,9-11). „Када, дакле, ви, зли будући, умете даре добре давати деци својој, колико ће више Отац ваш небески дати добра онима који му ишту.“ (Матеја 7,11).

САДРЖАЈ

Устанимо за веру - и победимо! 9

СВЕШТЕНА ИМПЕРИЈА ИЛИ ДИКТАТУРА АНТИХРИСТА

Два супротстављена сакрална светска центра

Какав ће бити ваш избор? 13
Свештена руска империја постоји 19
„Не постидимо земљу руску” 35

ГРАЂЕЊЕ ГЛОБАЛНЕ ДИКТАТУРЕ

Особености савремене геополитике.

Архитекте и градитељи.

Рат у Осетији 53
Неоконзервативци против Русије 86
Сарко од речи „саркофаг” 98
Кажи ко ти је савезник и ја ћу ти рећи ко си ти 105
Ротшилди - хазарски клан у служби антихриста 118
Глобални планови Хазарије 137
Тајни „закон о спремности земље на тероризам” 151
Приватна обавештајна армија у служби
Невидљивој Хазарији 159
Супротстављање злу 168
Хазарски банкарски против америчке државности 172
Обмакратија=обманократија=хазарократија 177

РЕЛИГИЈА ГЛОБАЛНОГ КАГАНАТА

Ксенофобија Талмуда и Кабале као покретачка сила новог светског поретка

Предаја суверенитета путем рушења традиционалних
религија 218
Пројекат - модернизовани ислам 220

Од реформисаног Старог завета до глобалне
религије Глобалног каганата 223
Сачувајмо у чистоти свето православље 256

„НОВА БОРБА“ ЈЕ НЕИЗБЕЖНА

Историјски задаци нашег народа

Мрежа у борби против поретка 267
Односи са „спољњим и унутрашњим Западом” 270
Нема одступања - иза је Света Русија 285